

НОРА РОБЪРТС ИЗБРА ЗА ВАС:

КОЛЕКЦИЯ

СВИНТИЯ ВИКТОР

**ИНТИМНИ
ПРЕДАТЕЛСТВА**

ера

СИНТИЯ ВИКТОР ИНТИМНИ ПРЕДАТЕЛСТВА

Превод: Радмила Каишева

chitanka.info

В навечерието на пищно тържество, две красиви млади жени правят тъжна равносметка на привидно благополучния си живот. Достигнала мечтата на съвременната жена, Лейни вижда другото лице на свободата — болезнената самота. Ала за приятелката ѝ Фаръл, семейният уют вече е бреме за авантюристичната ѝ природа. И когато Фаръл и съпругът ѝ нелепо загиват, Лейни трябва да направи своя избор. Да пожертва ли шеметната си кариера заради осиротелите деца на приятелите си? Преборвайки се с необичайните задължения на настойник, Лейни се натъква на „незначителни“ предателства и на неопровержима улика, че смъртта на Фаръл и съпруга ѝ не е случайна...

ПЪРВА ГЛАВА

— О, Лейни! — извика възторжено Райли Коул. — Върховни са!

Тъмнокосото момиченце извади сините чаршафи украсени с образа на Барби, толкова бързо, че калъфката за възглавницата и малкият бял плик паднаха на земята.

— А какво ли има тук? — Лейни Улф се усмихна, наведе се да събере нещата от пода и подаде на Райли плика.

Тя го разкъса нетърпеливо и очите ѝ светнаха, когато видя какво има вътре.

— Това съм аз — изкрещя тя, доволна от рисунката, която изобразяваше малко момиче с пелерина и обувки като куклата Барби.

— Но, Лейни, буквата отпред е сгрешена — посочи огромното „Р“ на гърдите на момиченцето. — Би трябвало да е „Б“ като „Барби“.

Лейни се приближи и прегърна топло детето.

— Не е сгрешена, глупачето ми, буквата е „Р“, защото означава Райли Коул — най-прекрасното дете в целия щат Кънектикът.

После погледна към русокосото момче — по-големият брат на момичето, който седеше настрани и разглеждаше футболно списание, преструвайки се, че не им обръща внимание.

— Искам да кажа най-прекрасното дете заедно с Тимоти Коул — добави тя, като пусна Райли и посегна към друг опакован подарък.

Тим Коул остави списанието, пое кутията и с цялата небрежност, на която е способен един деветгодишен хлапак започна да развива коледната опаковка. Обаче, когато повдигна капака, вече не можа да скрие вълнението си.

— Как си успяла да го намериш? Ти си направо велика!

Извади тържествено съдържанието на кутията и го занесе на майка си. Облегната на дивана, Фаръл ги наблюдаваше и се радваше на близостта и разбирателството, които царяха между децата ѝ и най-добрата ѝ приятелка.

— Мамо, погледни — баскетболна топка с автограф от Патрик Юинг! И два билета за мача на „Никс“ следващата събота!

Откакто се бяха родили, Лейни винаги подаряваше на децата по една карикатура към всеки подарък за Коледа или рожден ден. Тим получи първата картинка, когато се появи на бял свят. На нея беше нарисувана щъркел, който прелита над границата на щата Кънектикът и носи бебе в клюна си, а в това време цяла тълпа хора излезли от колите си да наблюдават и ръкопляскаат. Тим я пазеше в най-горното чекмедже на бюрото си, заедно с всички останали, които Лейни бе рисувала за него.

Тим сияеше от удоволствие, докато разглеждаше новото попълнение на колекцията си. Този път Лейни бе нарисувала момче с права руса коса облечено в баскетболен екип, в момента, в който вкарва топката в кошата, скочило високо във въздуха, а в това време трима възрастни играчи го наблюдават от страничната черта на игрището. И тримата бяха в инвалидни колички, с шалове около раменете.

В балона, който излизаше от устата на единия, пишеше „Май пристигнахме навреме в болницата“.

— Кои са тези? — попита Райли и грабна картичката от ръцете на брат си.

Тим я дръпна обратно и погледна подигравателно сестра си.

— Очевидно, това са Лари Бърд, Майкъл Джордан и Айсия Томас — обясни той, като посочваше всеки поотделно.

— Очевидно, това са Кари Кърд, Майкъл Кордън и Кайсия Комас — повтори момиченцето, имитирайки го, като подскачаше нагоре-надолу по стълбата.

— Престанете! И двамата! — натоварен с бисквити, ядки и чипс, плюс бутилки сода, бе влязъл Джон Коул, без никой да го чуе. — Целият този шум ще изплаши гостите, които ще пристигнат след — той погледна многозначително жена си — около двадесет и пет минути.

— Чухте ли какво каза баща ви? — Фаръл грабна двете деца за ръце и ги повлече по стълбите нагоре.

Джон остави тежките торби, извади няколко соди и ги занесе на голямата маса в дневната, която щеше да служи за бар.

— Слава Богу, поне един човек тук е готов за купона — каза той, оглеждайки одобрително Лейни, която бе облечена в плътно прилепнала, яркосиня вълнена рокля с дължина до средата на прасеца.

Но щом забеляза грубите черни ботуши, които допълваха тоалета ѝ, Джон се намръщи.

— Защо всички жени в Манхатън се обличат като войници?

— Така ни съветват в бутиците — отвърна тя шеговито. — Освен това, тези обувки са много по-удобни от петнадесетсантиметровите токчета, които мъжете биха искали да носим.

Тя тръгна по стълбите и му прати въздушна целувка. Не се обърна, но знаеше много добре какво изразява лицето на Джон в този момент: известно недоумение, примесено с неодобрение, което бързо щеше да отстъпи място на доброжелателност — точно както през всичките тези петнадесет години, откакто се бе оженил за най-добрата ѝ приятелка.

Лейни плъзна ръка по гладкия махагонов парапет. Бляскавото дърво явно бе лъскано същия ден, както и палисандровата маса с огромната порцеланова купа, пълна със свежи цветя, която красеше площадката по средата на стълбата. Чуваше как Тим и Райли си играят в стаята с телевизора, а шумът, който вдигаха, бе приглушен от дебелия мъхест килим. Деликатният аромат от парфюма на Фаръл се смесваше с апетитното благоухание на говеждо по бургундски и круши, задушени в червено вино, което се носеше от кухнята. Упойващата миризма на огън от двете камини, запалени в дневната и в трапезарията, изпълваше цялата къща.

Ето това е животът — помисли си Лейни. Внезапно я жегна парливото усещане за самота. Рядко бе завиждала на Фаръл и все пак тази вечер си даваше сметка за малките земни радости в живота на приятелката си. Фаръл живееше в една от най-красивите къщи в колониален стил, в един от най-красивите градове на щата Кънектикът, заобиколена от съпруг и деца, които я обожават и домашна прислужница, която я избавяше от повечето досадни домакински задължения. Имаше прекрасно тяло и колкото искаш приятели.

Вратата на стаята ѝ се отвори и Лейни зърна Фаръл в дъното на коридора: видение в бял кашмир, с черна копринена коса до раменете, лице подчертано от току-що сложеното червило и спирала, с малки перлени обици — единственото бижу, освен венчалната халка с диаманти, с която тя никога не се разделяше. Фаръл се спря за миг, потънала в мисли, притисна с ръка гърдите си и пое няколко пъти дълбоко дъх, сякаш се задушаваше.

Лейни се стресна.

— Фаръл, лошо ли ти е? — извика загрижено тя.

Изненадана Фаръл бързо отпусна ръка.

— Добре съм — побърза да отвърне тя. — А ти какво правиш?

— Бях тръгнала нагоре, за да освежа грима си, но реших да спра тук и да се отдам на самосъжаление.

Фаръл я погледна невярващо.

— Ти? За какво самосъжаление говориш? О, твоя бурен и вълнуващ живот...

Лейни завъртя очи.

— И кое му е вълнуващото? Може би малкият ми двустаен апартамент? Или работата ми на конвейера в империята „Карпатия“? Или пък...

— Почакай — прекъсна я Фаръл, — имаш прекрасна работа, за Бога! Та ти си талантлив дизайнер!

Лейни сви рамене.

— Което означава, че прерисувам анимационни герои върху порцеланови чаши и шарени лепенки и ме удрят през ръцете, ако ги обърна с лице наляво, а не надясно.

— Означава, че ти се налага да прекарваш всеки ден на интересно място, където се срещаш с обаятелни творци и отгоре на всичко ти плащат за това.

— И всяка вечер трябва да гледам как мъжът, когото обичам, тръгва към къщи и отива при жена си — Лейни въздъхна и се качи горе при Фаръл. — Извинявай, звучи банално. Но много ми е мъчно, особено по такива празници.

Фаръл хвана ръката на приятелката си и я повлече към спалнята.

— Дай да видим какво ще направим с грима ти, преди да се дошли всички гости — каза тя бодро, докато настаняваше Лейни пред старинната инкрустирана тоалетка в единия край на голямата стая.

Господи, колко е странен животът — мислеше Фаръл, докато гледаше приятелката си. — *Като си представиш само, че за Лейни моят живот изглежда съвършен, когато аз самата съм на път да преобърна всичко наопаки.* В стомаха си почувства онази смесица от страх и възбуда, която някога познаваше твърде добре, и която бе преследвала така упорито в младостта си. Но това бе твърде отдавна, преди да се омъжи за Джон, преди да се родят децата. Сега тези

чувства отново оживяваха, съблазнителни и измамни, като забранен наркотик. За секунда се поколеба дали да не сподели с Лейни тайната си. *Какво облекчение би било, но бързо се разколеба. Лейни нямаше да го разбере. Господи — помисли си тя, — аз самата не го разбирам.* Но не! Колкото и да е опасно, тя трябваше да го направи, нямаше да се остави да я разубедят.

Фаръл пропъди мислите си, събра косите на Лейни, усука ги и ги вдигна, сякаш да види дали ще ѝ отива такава прическа.

Лейни срещна погледа ѝ в огледалото.

— Кой можеше да предположи, че точно твоят живот ще заприлича на разказ от женско списание — разтърси косата си, която отново се разпиля небрежно, и се усмихна. — Някога си въобразявах, че ще работиш като стриптийзърка или ще караш самолет и ще участваш в партизанска война. Дори си представях как свършваш в затвора Левънуърт.

— Говориш като майка ми — по тона на Фаръл личеше, че това не е комплимент.

Лейни сви устни и извиси алтовия си глас в сопрано: *Фаръл днес не може да говори по телефона. Разбрах, че в училище е свалила шината си.*

Фаръл се разсмя.

— Боже, непрекъснато ме преследваше със съветите си.

— Разбирам я — каза Лейни благоразумно. — Представяш ли си, ако знаеше всичко, което правиш.

Фаръл махна пренебрежително с ръка.

— Хайде, хайде. Бях дете за пример.

Лейни се засмя.

— Истинска светица! — замисли се за миг и продължи: — Спомняш ли си как в осми клас излезе през прозореца в три часа през нощта, за да се срещнеш с Лари Йохансън? Или как кара из Ню Йорк с току-що взета книжка и забърса онзи портиер от малкото бистро на Второ авеню.

Лейни избра ярко червило и критично се огледа.

— Господи — каза Фаръл с носталгия в гласа. — Кени Пърсел. Напълно бях забравила за него.

Лейни я погледна неодобрително.

— Не се отдавай на сантиментални настроения. Тогава дори аз бях потресена. Цяло чудо е, че не те изнасилиха, или убиха, или кой знае какво.

Фаръл взе четката и я прокара през дългата си тъмна коса.

— Обичах да те шокирам. Обичах да шокирам и себе си. *И все още обичам* — добави наум.

Лейни се изправи и отиде до прозореца. Забеляза мъж и жена да излизат от съседната къща. Разпозна Шугър и Хелмут Таплингер. Беше ги срещала у Фаръл един-два пъти.

— Но това не беше най-голямата изненада, която ми поднесе — продължи тя.

— Така е — съгласи се Фаръл и се приближи до нея.

Лейни кимна в знак на съгласие и веднага си спомни онова телефонно позвъняване, което я бе събудило една съботна утрин.

Омъжваш се за Мусолини? — бе извикала Лейни в слушалката, когато Фаръл ѝ съобщи новината.

Много е сладък и аз го обичам — бе отвърнала приятелката ѝ, — *а ти ще бъдеш шаферка, затова престани да крециш, а отивай да си търсиш дълга розова рокля. И никога повече не го наричай с този ужасен прякор, моля те.*

Сега Фаръл погледна приятелката си сериозно.

— Тогава си мислеше, че съм луда да се омъжвам, нали?

— Напълно — съгласи се Лейни със смях, но забеляза вгълбения поглед на Фаръл. — Все пак — поправи се тя бързо, — ти се оказа голям гений... виж всичко това.

Тя огледа просторната стая, уютът и очарованието бяха постигнати от идеалното съчетание на старинното желязно легло, двете канапенца с дамска от тъмнорозова коприна, ръчно изработено одеяло, небрежно метнато върху едната облегалка и богатството от снимки в тежки сребърни рамки, отразяващи петнадесет години от живота на семейството. За Лейни всичко това бе самото съвършенство.

Очите на Фаръл неочаквано помръкнаха.

— Не чак такъв гений. Може би просто избързах.

— Какво искаш да кажеш? — попита Лейни.

— О, нищо, нищо — отвърна Фаръл с приповдигнат тон. — Просто понякога се чудя защо се настаних в света на възрастните толкова бързо.

Двете жени чуха как се звънна на вратата и как Джон посреща първите гости, след това до спалнята долетя сърдечен гръмогласен смях.

Фаръл видимо се напрегна.

— Това трябва да са семейство Таплингер, нашите съседи — каза тя тихо. — Помниш ли ги? Напоследък се сближихме с Шугър.

Докато слизаха по стълбите, звънецът отново иззвъня.

— Здравей, хубавице — извика към Фаръл Чарли Коул, братът на Джон, който току-що бе пристигнал.

Фаръл му махна и размени със съпруга си многозначителна усмивка при вида на жената, която стоеше до Чарли. Брюнетката беше висока, поне метър и осемдесет, и слаба като хилка.

— С Джон се хванахме на бас и по всичко личи, че печеля аз — прошепна Фаръл на Лейни. — Знаех си, че Чарли няма да се задържи с последната си приятелка повече от три седмици. Джон реши да повярва на Чарли, който твърдеше, че най-сетне се е влюбил, но ето го сега с поредната красавица.

Лейни се засмя. С Чарли се бе запознала на сватбата на Фаръл и Джон. Където и да попаднеше, по-малкият брат на Джон винаги се оказваше най-привлекателният мъж в компанията. Но някога се бе забъркал в неприятна история, която непрекъснато се опитваше да забрави. На двадесет и пет години го арестували, докато пласирал марихуана на неколцина „приятели“, които се оказали внедрени ченгета, бе прекарал една година в затвора.

— С какво се занимава Чарли сега? — поинтересува се Лейни, щом Джон поведе брат си и приятелката му към бара.

Фаръл направи гримаса.

— По-добре да не знам.

Тя забеляза безпокойството в погледа на Лейни и побърза да добави с по-мек тон.

— През последните години не се е забърквал в сериозни неприятности, но с Чарли човек никога не знае — повдигна едната си вежда и продължи — Всъщност в едно нещо можеш да си сигурна и това е вкусът му към жените. Предпочита модели, а трайността на чувствата му е по-кратка от средната продължителност на живот на мухите.

Към тях се приближи едра червенокоса жена, облечена в пурпурно зеленикав кафтан и целуна Фаръл по бузата.

— Казвам се Шугър Таплингер — каза тя и подаде ръка на Лейни.

— Вие двете се познавате, нали? — каза Фаръл.

Шугър кимна.

— Вие сте приятелката на Фаръл от големия град, нали? — попита тя Лейни.

Фаръл отговори вместо нея, хващайки за миг ръката на Лейни.

— Училището „Даниел Уебстър“, град Ню Рошел, щата Ню Йорк. Лейни е най-добрата ми приятелка още от първи клас.

— Сближихме се в час по физическо, ако искаш да си съвсем точна — каза Лейни.

— А ти какво правеше по това време, Лейни? — запита Шугър.

— През повечето време завиждах на Фаръл, ако си спомням правилно.

— През повечето време ме мислеше за луда — намеси се Фаръл.

— Да, това също — усмихна се и добави: — Харесваше ми смелостта ти. На мен винаги ми е липсвала.

Фаръл се засмя.

— О, ти си достатъчно храбра. Искам да кажа, когато знаеш какво точно искаш да направиш. Проблемът е докато вземеш решение, което ти отнема стотина години.

— За какво решение става въпрос? — Шугър насочи вниманието си към Лейни, която отвърна с бегла усмивка:

— Нищо грандиозно, кълна се. По-добре да решим откъде ще намерим още лед, преди Джон да ни изхвърли и двете.

Фаръл протегна ръка към Лейни.

— Да, нищо грандиозно. Става въпрос само какво да прави с живота си, дали да има деца или не, дали да се омъжи или не.

Лейни я стрелна с очи да млъкне. Предпочиташе да не обсъжда пред Шугър темата Джулиън Крол и факта, че той никога няма да се разведе.

— Фаръл, дали има отворен супермаркет или магазин за алкохол в събота вечер, или ще трябва другаде да тършуваме за лед?

— Във фризера имам един тон лед — предложи Шугър. — Идете у нас и вземете колкото искате. А сега ме извинете, отивам да накарам

Чарли Коул да потанцува с мен. Твоят девер е най-привлекателният мъж, когото съм срещала, след последното ми гадже от Пенсилвания.

Тя погледна към брата на Джон, който се бе облегал на рамката на вратата, видимо отегчен от опитите на племенниците си да привлекат вниманието му.

— Горката Райли — каза Фаръл, наблюдавайки как Шугър измъкна Чарли от децата и го покани въодушевено да танцуват фокстрот. — Сигурно се опитваше да осведоми чичо си за своите приключения с Интернет. Много е смешно! Някакъв петнадесетгодишен компютърен гений от Дания има дълбока връзка с моята седемгодишна дъщеря. Разменят си електронна поща и факсове по сто пъти на ден. Ерик или Улрих — никога не мога да разбера как го произнася Райли — очевидно няма представа на колко години е тя, а по съвета на съобразителния си брат, Райли така и не му казва.

Те свиха зад ъгъла към огромната кухня.

— Опасявам се този младеж да не пристигне неочаквано в Америка за някоя ваканция и да разбие сърцето на дъщеря ми, когато разбере, че неговата най-добра международна приятелка е излязла от пелените едва преди четири години.

— Кой носи пелени? — гласът на Райли ги изненада.

— Райли — каза Фаръл, като се обърна и я видя до хладилника, — не е ли време да си лягаш?

— Хайде, деца — обади се Лейни. — Време е да се качвате горе. Ние и без това излизаме. Трябва да отидем до къщата на Шугър, за да вземем още лед.

— Ние ще отидем вместо вас — обади се Тим и се приближи до майка си.

Фаръл се наведе и го целуна по бузата, преди да се отпрати към вратата.

Кухнята на Таплингерови бе подредена педантично. Макар много по-малка от тази на Фаръл, в нея цареше съвършен ред: от висящите медни съдове, артистично накачени върху мраморен плот в центъра на помещението, до светещата от чистота маса, вече подредена за сутрешната закуска. Салфетки в наситено синьо допълваха порцеланови купи на цветя и чаши за кафе, а лъснатите сребърни

прибори бяха строени почти като в казарма. На две от стените в рамки бяха окачени плакати с голямо червено цвете, чийто крещящ цвят бе единственият намек за предприемчивата личност на Шугър Таплингер.

Лейни си спомни своята кухня, която бе не по-голяма от шест квадратни метра, претъпкана с евтин порцелан и съвсем обикновени прибори, а на вратата на хладилника бяха залепени снимки на приятели, бележки и рисунки на Тим и Райли от детската градина. Да не говорим за чиниите, които най-вероятно бе оставила в мивката, след като обядва набързо. По дяволите, живееше скотски в сравнение с всички останали хора на света, призна си Лейни. Дори най-небрежните ѝ познати в Ню Йорк едва ли заварват остатъци от ядене, когато се прибират у дома.

— Фаръл, вътре ли си?

Гласът, който идваше от гаража, бе млад и нерешителен.

— Да — отвърна Фаръл, разпознавайки веднага кой е, — тук сме.

Слаба бледа жена, малко над двадесет години, влезе в кухнята, потръпвайки от студ.

— Шугър ме изпрати да ти напомня за хладилника в мазето. Каза, че там има много лед.

— Мисля, че няма да ни трябва — отговори Фаръл и извади два найлонови плика, пълни с кубчета от най-долния рафт на камерата.

— Лейни, вземи тези двата. Тук има още много — започна да вади още лед иззад кутиите с холандска бира. — Познаваш ли Каръл Ан?

— Всъщност, не — тя подаде ръка. — Лейни Улф.

— Казвам се Каръл Ан Джизонди. Приятно ми е — стоеше сковано, сякаш изгубила и ума, и дума. — Много е хубава къщата на Шугър, нали? — попита най-сетне, като оглеждаше кухнята и клатеше глава, сякаш е изненадана. — Мечтая си да имам такъв дом, с всички тези прекрасни неща.

— Сигурна съм, че някой ден ще го имаш — каза любезно Лейни.

Думите ѝ сякаш обнадеждиха Каръл Ан.

— Когато миналата година дойдохме тук с Джей Джей, имахме чувството, че сме попаднали в рая. Искам да кажа, че всичко ни се видя много по-хубаво от Индиана — тя млькна и погледна Лейни. —

Ние сме оттам, Евънсвил, щата Индиана. С Джей Джей спестяваме, за да си купим къща.

Фаръл затвори вратата на хладилника.

— Семейство Джизонди живеят в една от онези хубави кооперации на няколко мили на север. Минахме покрай тях на път от гарата.

— Познавам този път много добре — Лейни се усмихна на Каръл Ан. — Идвам тук с влака поне веднъж на месец и половина.

Каръл Ан я погледна с интерес.

— В Ню Йорк ли живеете?

Лейни кимна.

Каръл Ан изглеждаше поразена.

— Мен би ме било страх да живея там.

— Не е толкова страшно, колкото си мислят хората. Честна дума — Лейни изведнъж се подразни. *Защо по дяволите, всички, които не живеят в Ню Йорк си представят нейния град като един от кръговете на ада?*

— Мисля, че, сте много смела — младата жена разтвори широко големите си сини очи, сякаш говореше с някоя знаменитост. — Ако предпочитате да ви закарат до гарата, можем да ви оставим там. На път за къщи минаваме точно покрай нея.

— В случай, че тръгвате след час и нещо, мога да се възползвам от поканата — Лейни погледна часовника си. — Ще успее да се кача на влака в дванадесет и тридесет и осем. Стига да не ви се остава до по-късно. Мога да отида и с такси.

— Не, не, няма проблеми — Каръл Ан погледна извинително към Фаръл. — Тази вечер сме оставили децата с нова бавачка, така че с Джей Джей трябва да се прибираме.

— Добре — каза Фаръл. — Нали знаеш как е в Медоувю. Дори на Нова година всички си лягат преди дванадесет и половина.

Каръл Ан явно не изпитваше желание да се върне при останалите и засипа Лейни с въпроси за „страхотния“ ѝ живот. Фаръл мълчеше, но Лейни забеляза как приятелката ѝ внимателно наблюдава Каръл. Какво интересно намираше Фаръл в нея? Лейни остана озадачена от общуването ѝ с тази жена, чието умилкване я отблъскваше.

Щом се върнаха в къщата на Фаръл с новите запаси лед, Лейни влезе в дневната. Забеляза група хора, които си шушукаха оживено и поглеждаха през рамо, очевидно развълнувани от нещо.

— Току-що пристигна Алана Хайдън — пошушна Фаръл на Лейни.

Това трябва да е гаджето на Пен Бекли — помисли си присмехулно Лейни. — Колко добре измислено!

С театрално закъснение, великият Пенингтън Бекли най-сетне бе благоволил да присъства на малкото тържество на сестра си. И разбира се, известният международен новинар трябваше да се появи под ръка с великолепната и много умна журналистка, която отразяваше работата на Конгреса във вечерните новини.

Приятно е, когато някои неща си остават все същите — отбеляза Лейни иронично, проправяйки си път към бара. Пен Бекли, четири години по-голям от Фаръл, бе обичан от всички и всички трепереха над него — родителите, съучениците му, футболните и баскетболните треньори и всичките му учители.

Като дете Лейни винаги бе намирала това за несправедливо. Всичко, с което се заловеше Фаръл трябваше „да се поправи“, „да се подобри“ или „омекоти“ — любими фрази на госпожа Бекли, когато говореше за непокорното си по-малко дете. А Пен, о, Пен бе самото съвършенство, а животът му — безпроблемен. Колкото и малка да бе тогава, Лейни усещаше безмерната гордост на родителите всеки път, когато Пен влизаше в стаята. *Гледайте бъдещия сенатор, президент, император*, сякаш мислено си повтаряха те, докато момчето надигаше чаша с мляко или завързваше връзките на обувките си.

Лейни си взе чиния и я напълни със салата. Бе се облегнала на масата и замислено дъвчеше морков. Тогава, преди толкова години, се възмущаваше не само от несправедливостта на ситуацията, а и от примирението на Фаръл. Тя обожаваше брат си и нито за миг не ревнуваше заради вниманието, което се изсипва върху него. *Честно казано*, призна Лейни, *Пен винаги е бил много мил със сестричката си*. А истината бе, че всеки път Лейни го наблюдаваше скришом, възхищавайки се на дългата му тъмна коса и дълбоките черни очи, заради които съученичките му спукваха телефоните всяка вечер.

Но колкото и да го харесваше, увлечението ѝ бе заличено скоро от постоянното му заяждане. Той бе мил със сестра си, но с Лейни се

държеше ужасно. Още си спомняше как я засрами веднъж в седми клас, когато бе облякла за първи път кашмирен пуловер. *Елвира Флатиган!* бе извикал той от кухнята, докато Лейни се качваше по стълбите към стаята на Фаръл. Тогава тя тръшна вратата зад себе си и поиска да пропадне в дън земя от срам.

Понякога Пен подслушваше най-интимните им разговори и не пропускаше случай да будалка Лейни за нейната свитост.

Защо не отиде при онзи тип и не го покани да танцувате — подвижна ѝ той, подслушвайки как излива сърцето си пред Фаръл за Стиви Рот, който не ѝ бе обърнал внимание в петък вечер на купона в салона на гимназията.

— Каква изненада да те види човек тук без гадже.

Тя едва не изпусна чинията от саркастичния тон на Пенингтън Бекли. *Да те вземат дяволите* — изруга го наум, но се обърна към него с безизразно лице.

— И каква изненада да наблюдавам как тълпите се пулят на приятелката ти. Несъмнено си я довялякъл, за да впечатлиш les pauvres citoyens^[1] от скучното провинциално предградие — Лейни се усмихна мило и пъкна в уста една малина.

Той я погледна с неприязън.

— Френският ти безспорно е перфектен, но от три години работя в Лондон. Може би е по-добре да ме обиждаш на кокни^[2]. Така ще постигнеш sourçon^[3] по-добър ефект.

Отговорът дойде светкавично, но речта му бе вече леко заваляна, а походката му — нестабилна още когато минаваше покрай масата и разглеждаше с досада обилното меню.

— Виждам, че вече достатъчно си полял Коледа? — подхвърли Лейни.

— А ти вероятно изпитваш мазохистично удоволствие да изядеш сама коледната си вечеря — отвърна ѝ той заядливо. — Приятно ми е да установя, че дори в такова стълпотворение, ти отново предпочиташ да си сама.

Лейни се изчерви.

— Може би, ако родителите ми бяха целували края на дрехата ми и бяха канили публика всеки път, когато си мия зъбите и аз щях да си мисля, че светът е в краката ми.

Пен я стрелна с гробовен поглед.

— Може би, ако някога изобщо бе предприела нещо, сега нямаше да си — на колко стана? — нямаше на тридесет и шест години да седиш и да чакаш светът да ти поднесе всичко наготово.

Преди да успее да му отговори, Тим и Райли дойдоха с подскоци до вуйчо си. Саркастичното му изражение се стопи като по чудо и той притисна двете деца в прегръдките си.

— Колко се радвам да ви видя — възкликна Пен. — В колата имам две неща, които евентуално може да ви интересуват — добави с лъчезарна усмивка.

— О, Лейни, ела с нас да видим какво ни е донесъл — Райли подскачаше във въздуха.

Лейни се усмихна на децата и погледна вуйчо им. Пред нея стоеше принц, който даряваше вълшебната си благосклонност на благоговеещите в краката му племенници.

— Съжалявам, деца, трябва да си тръгвам. *Освен това* — добави тя наум, — *не е хубаво човек да повръща непосредствено преди да се качи на влак.*

Фаръл се разхождаше пред къщата, докато последните гости се качваха в колите. Видя как Лейни седна отзад в старата кола на Джизонди и Джей Джей запали двигателя. Каръл Ан се бе спряла да се сбогува със семейство Хорнби, двойката, чийто син бе заедно с тяхното момче в „Литъл Лийк“.

Дали все пак е истина? — питаше се Фаръл, докато наблюдаваше Каръл Ан и си спомняше какво ѝ бе разкрила Шугър преди няколко дни. — *Дали е възможно точно тя да върши такива неща?*

Последните коли тръгнаха, а гостите все още си подвикваха през отворените им прозорци. Фаръл ги гледаше, завладяна от атмосферата на приятелска близост. Всичко бе толкова познато, това бе обичайният ход на добре организирания им живот.

Подмолният страх, който я разяждаше цяла вечер, бавно се завърна, заплашвайки да се превърне в ужас. Тя се разтрепери. Зад нея се появи Джон и тя се гушна в прегръдките му.

— По-добре да влизаме — целуна я той бързо по бузата.

Но Фаръл не помръдна и извърна глава да погледне мъжа си. Русата му коса леко се вееше от вятъра, а бузите му бяха зачервени от студа. *Толкова е уравнивесен и непоклатим* — помисли си тя, изпивайки го с очи и оценявайки за стотен път правилното очертание на челюстта — израз на самоувереността, която притежаваше още като студент.

През последните няколко месеца почти не се бяха докосвали. Вечеряха заедно и той веднага се връщаше в офиса или се затваряше в кабинета, където работеше до късно през нощта. В малкото случаи, когато се любеха, тя се чувстваше на километри далеч. Отчуждаваше се от него. И въпреки всичко — ето го, същото момче, за което се бе омъжила, мъжът, който я обича, който в университета тичаше след нея и се кълнеше във вечна вярност.

Изведнъж осъзна, че щеше да направи най-голямата грешка в живота си.

[1] Простолюдието (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Кокни — лондонско наречие. — Б.пр. ↑

[3] Съвсем малко (англ.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

От задната седалка в колата на семейство Джизонди, Лейни махна на Фаръл за последен път и Джей Джей потегли. Съпругът на Каръл Ан бе слаб като жена си, а тъмната му коса бе сресана прилежно, кичур по кичур върху оплешивялото теме. Лейни видя в огледалото очите му, вперени в пътя пред него. Не помръдваха, сякаш се страхуваше, че ако отмести поглед дори за миг, ще преобърне колата.

Вероятно е пиян, помисли си Лейни и напипа предпазния колан. При шума от закопчаването му, Каръл Ан се обърна и ѝ се усмихна.

— Извинявай за бъркотията — каза тя.

Лейни забеляза по пода на колата разхвърляни играчки и списания.

— Не се притеснявай...

— Деца. Какво да ги правиш — каза оправдателно Каръл Ан и отново се усмихна. — Еди и Джони винаги оставят такава мръсотия.

— На колко години са? — попита Лейни без изобщо да се интересува от отговора.

Лицето на Каръл Ан светна.

— На девет и на седем, точно като децата на Фаръл — тя погледна въпросително към Лейни. — А ти имаш ли деца?

— Не, кръстница съм на Тим и Райли. Това е.

— О! — възкликна Каръл Ан, — толкова добри деца. Естествено, при тези родители... Намирам, че Фаръл и Джон Коул са най-интелигентните хора, които познавам. А каква къща! Някой ден и ние с Джей Джей ще си имаме такава.

— Да, да, на куково лято — промърмори съпругът.

Лейни се усмихна учтиво и Каръл Ан продължи да бърбори.

Не е ли странно — мислеше си тя докато пътуваха, — *ето тази жена си мечтае да има голяма къща, а Фаръл от своя страна завивда на моята свобода, аз пък се връщам в двустайния апартамент, страхувам се от тишината и копнея само за един миг*

от живота на приятелката си. Господи, дали някой е доволен от онова, което притежава, или всички се блъскаме като хамстери с надеждата да намерим нещо по-добро, за да се окаже накрая, че всъщност се въртим в затворен кръг.

Тя благодари на семейство Джизонди, които я оставиха на гарата. Влакът тъкмо пристигаше. *Дали изобщо някой е щастлив?* — продължаваше да се пита, докато се настаняваше в тъмния, полупразен вагон. Изведнъж се натъжи от мисълта — колко малко удоволствие от живота изпитват хората, които познава. Започна мислено да ги изброява. Имаше ли някой, който да усеща поне нещо близо до удовлетворението? Загледа се през мръсното стъкло на прозореца на влака и внезапно пред очите ѝ изникна образът на Джулиън Крол. *Ето кой е единственият щастлив човек! Джулиън! Той е щастлив с жена си, щастлив с двете си дъщери, щастлив в оскъдните моменти, когато е с мен. Джулиън Крол е напълно щастлив.*

Тъгата не я напусна по целия път до Ню Йорк, придружи я в таксито, което я закара до апартамента ѝ на Осемдесет и девета улица и все още я глождеше докато изкачи седемте стъпала до входа. Преди да пъхне ключа в ключалката Лейни се огледа внимателно, за да се увери, че никой не я е проследил и никой не се е скрил между двете входни врати, водещи до малкото фойе.

Стълбището до нейния апартамент на втория етаж бе украсено от някой усърден наемател, който бе увил металния парапет с дълга коледна гирлянда и му бе придал неочаквано празничен вид. *Обзалагам се, че е Ронда Хакет* — реши Лейни, отваряйки вратата. Представи си как студентката от Колумбийския университет, която живееше под нея, в апартамент 1–6, старателно разкрасява остаряващата сграда за празниците. Тази мисъл я ободри, както и ароматът на сушени розови листа, които бе поставила преди няколко дни в една купа.

Щракна лампата и с изненада и удоволствие отбеляза, колко удобен и привлекателен ѝ се струва апартаментът. *А аз какво си мислех* — укори се, докато си сваляше палтото. Дневната — с големи прозорци и висок таван — изглеждаше уютна и жизнерадостна с мексиканските възглавници, които освежаваха стария син диван на майка ѝ и с нейните собствени рисунки и снимки, окачени в рамки по стените.

Отиде в малката кухня. Дори тя ѝ хареса. В мивката бе оставила само една неизмита чиния и ножа за масло. *Не е толкова кошмарно* — успокои се Лейни, спомняйки си безукорната чистота в двете къщи, от които идваше. Раираните чаши за кафе, окачени по откритите рафтове, с евтини порцеланови чинии изглеждаха весели и дружелюбни. Дори небрежният куп книги за изкуство, разпилени по дървения плот под кухненските шкафове, представляваха приятна гледка.

Отвори хладилника, извади бутилка диетична сода и неочаквано осъзна, че се радва на уединението си. *Моя дом* — каза си тя иронично, неволно докосвайки вратата на хладилника, след това дървения плот, сякаш бяха талисмани, които носят щастие.

С бутилката в ръка мина през дневната, палейки по пътя всички лампи и влезе в спалнята, чувствайки се много по-доволна от самотата. Застана до големия еркереен прозорец. Той гледаше към малките задни дворове на околните жилищни кооперации. Навсякъде имаше признаци на живот, хората все още не спяха независимо, че минаваше два часа през нощта. Двойката отсреща имаше гости, всички лампи светеха, а компактдискът се чуваше ясно. На третия етаж на отсрещната сграда видя младия мъж да чете, изтегнат на леглото в познатата поза — както всяка вечер.

Лейни поклати невярващо глава, когато спусна завесите и съблече роклята си. Спомни си колко самотна се бе почувствала тази вечер, спомни се завистта и мъката, която бе изпитала. Какво си бе въобразила? *Ето го моя дом, ето го моето обкръжение*. Тя се засмя на преувеличението, признавайки, че всъщност не познава тези хора, чийто живот наблюдаваше отдалеч.

Но всичко наоколо ми е близко по дух — продължаваше тя, докато влизаше в банята и вземаше четката за зъби. — *То принадлежи на мен, на никой друг, а само на мен и това е много хубаво*. Погледна отражението си в огледалото над умивалника. За първи път тази вечер лицето ѝ изглеждаше спокойно, тъмнорусата коса се спускаше плавно върху раменете, а погледът ѝ бе бистър и ведър. Изми бързо зъбите си и изчисти грима. Приключила с нощния тоалет, загаси лампата, върна се в спалнята и с облекчение се приближи до леглото. Отмести ориенталското покривало и се мушна под него. Накъдето и да обърнеше поглед, обграждаха я късчета от живота ѝ: двете мечета, които имаше от дете, снимките с Фаръл и техни съученици, които

покриваха претърпаната библиотека, сувенири от пътуванията ѝ до Франция и Италия. Гушна се в чаршафите, доволна, че е на собствена територия. *Нещо ми бе станало тази вечер* — помисли си тя с прозявка, преди да заспи.

В първия момент звънецът, който ечеше отдолу, сякаш бе в съня ѝ. Лейни бе отново в колежа „Браун“, стоеше пред спалното помещение в пансиона, а натрапчивият звън ѝ напомняше, че е закъсняла за час. Какво имаха, биология или литература? Напрягаше се да си спомни трескаво, без да знае накъде да тръгне. Постепенно шумът се усилваше и накрая пронизителният звук я събуди.

Изправи се в леглото със затворени очи и се ослуша, прозявайки се, преди да стане. Осем и половина, забеляза тя уморено, когато успя да фокусира часовника и се опита да си спомни в колко часа си бе легнала предишната нощ. Обу гумени джапанки, навлече стар домашен халат, отправи се към дневната и натисна копчето на домофона.

— Ако се опитвате да ми продадете нещо, по-добре си тръгнете веднага — изчерпи се тя, надявайки се бързо да си легне отново.

— Аз съм — човек трудно можеше да сгреша баритона на Джулиън.

Когато чу гласа му, вълнението я разтърси като внезапен удар, а след това се почувства смутена и объркана от факта, че той притежава такава власт над нея, способна да я разтопи за секунди.

— Качвай се — продума тя и натисна копчето.

Кой ли изглежда по-зле — запита се тя, изчислявайки тридесетте секунди, за които щеше да се качи — *аз или апартаментът? Естествено, няма никакво значение, че не ме е предупредил.*

Джулиън Крол бе от тези хора, чиито дрехи и кабинет — за Бога, дори колата му — бяха абсолютно стилни и съвършено чисти, докато тя самата се бореше за някакво бледо подобие на ред. Чу го да влиза, точно когато се пъхаше в банята да измие набързо лицето си и завърже косата си на опашка.

— Какво води дядо Коледа в Манхатън през уикенда? — попита тя, когато се върна в дневната и забеляза трите големи пакета с подаръци. — Изобщо не те очаквах.

— Не се ли радваш, че ме виждаш? — попита Джулиън видимо обиден и остави подаръците на пода. Протегна ръце към нея и се усмихна.

Лейни се приближи и зарови лице в якето му от агнешка кожа. Джулиън я прегърна силно, плъзна ръце по тялото ѝ, вдигна халата и я погали по бедрата.

— Студени ръце, студено сърце — сърдито измърмори Лейни, но тонът ѝ бързо се смекчи, когато се притисна още по-силно към него.

— Много скоро ще разбереш, че несправедливо ме обвиняваш, Лейни — Джулиън обърна лицето ѝ към себе си, целуна я първо по клепачите, след това по устните, преди да я пусне и да си съблече якето.

Тя го гледаше докато закачва дрехата в малкия гардероб в антрето и се усмихна като си спомни как бе небрежно захвърлила предишната вечер палтото си някъде на дивана.

— Заповядай, недоволна моя красавице — каза той и извади няколко пакета от една торба. — Много те обичам.

Той сърчно запрати кутиите към нея и се разсмя, когато тя улови една и изпусна другите две.

Лейни се наведе да ги събере и седна на пода, докато ги отваряше.

— О, Джулиън — промълви тя като извади дълга перлена огърлица от първата кутия. — Толкова са красиви — сложи перлите около шията си и погали с пръсти гладките камъчета.

— Виж и останалите — каза Джулиън.

Вместо да седне до нея на пода, той отмести палтото ѝ и се настани на дивана. Лейни отвори другите кутии, надавайки възторжени възклицания при всеки подарък. Повечето бяха луксозни — шал с древногръцки мотиви в екзотични цветове, разкошни кожени ръкавици, сребърна писалка. Щом разви тежкия пакет и видя прахосмукачката, избухна в смях.

— Всяка американка мечтае за такъв подарък от мъжа, когото обича — каза тя с усмивка, стана от пода и се сгуши в скута му.

— Все се оплакваш от праха и мръсотията и реших, че ще ти хареса.

Джулиън смъкна халата по раменете ѝ и започна да целува голия ѝ врат. Лейни наведе глава назад, наслаждавайки се на топлите му

устни.

— Оплаквам се, само за да те убедя, че мога да се променя.

— И може би някой ден наистина ще се промениш — промърмори той дрезгаво, сякаш шепнеше любовни думи.

Овладей се — напомни си Лейни, когато почувства, че се разтапя в ръцете на Джулиън. Сега, на тридесет и шест години, бе също такава неспособна да подреди живота си, както когато бе на тринадесет. За разлика от нея, Джулиън винаги бе успявал. Най-новите книги? Той ги е чел. Току-що откритите ресторанти? Вече е бил там. Дори в тази ранна неделна утрин дрехите му бяха безупречни.

Той се излегна на дивана, притегли я към себе си и тя се настани върху него. Остави се да я водят.

— Между другото, защо дойде?

— Как защо? За да те видя?

Лейни не можа да се сдържи.

— А жена ти?

Джулиън затвори за миг очи, въздъхна дълбоко и пак ги отвори.

— Мисли, че купувам подаръци за родителите й.

Той плъзна ръце по тялото й и я придърпа по-близо.

— Не се притеснявай за мен, скъпа — промълви той, очевидно смутен от въпроса й.

— И какво ще им подариш, ако продължаваш да стоиш тук с мен? — подразни го тя, без да се поддава докрай на неговата нежност.

Той развърза колана на халата и започна да целува гърдите й.

— Подаръците стоят в багажника на колата ми от миналия вторник. Освен ако някой не ги открадне в следващите два часа, можем да приемем, че за днес напълно съм изпълнил съпружеските си задължения.

Познатото неприятно чувство, съчетание от раздразнение и обида обзе Лейни. Въпреки това, не успя да намери у себе си сили да го отблъсне, когато той съблече халата й и го захвърли на пода.

— Хубаво ми е с теб — прошепна той, обгърна краката й със своите и докосна с език зърното на гърдата й.

Лейни плъзна пръсти по ръцете му и отзад по гърба, пропъди нежеланите мисли. Затвори очи и се остави на страстта му.

ТРЕТА ГЛАВА

— Изпивам, значи, червеното вино докрай и нещо метално се блъска в зъбите ми. Първоначално почти се задавих, но като видях изражението на Джими, оставих чашата, а на дъното — диамантен пръстен!

Закръглените като на катерица бузи на Гейл Салерно се зачервиха, а очите ѝ стрелкаха ту Лейни, ту Карла Мирски, в очакване на тяхното мнение. Най-накрая, като видя, че не реагират, тя се наведе напред и хвърли един сандвич с риба тон върху подноса пред себе си.

— Искам да кажа, мислех, че ще умра от шока. Щях да го убия.

Карла избърса устни с книжна салфетка, по-скоро за да скрие усмивката си, отколкото да заличи следите от ягодов крем.

— От какво си толкова потресена, след като горкият Джими през последния месец непрекъснато ти повтаря колко те обича?

— И Кени ме обича, но още нищо не е решил. Аз изобщо не съм готова да се омъжвам — отвърна Гейл ядосана.

— Права си, Джими заслужава да бъде убит за това, че е извършил толкова позорно и отвратително дело като ти е предложил брак — отвърна още по-злобно Карла. — Честно казано, повечето неомъжени жени в Ню Йорк са доста нехайни по отношение на чувствата. Искам да кажа, че ако аз имах нещо общо с четиринадесет различни мъже, когато се запознах с Лари, той не само нямаше да се ожени за мен, ами нямаше никога повече да ми проговори.

Карла довърши ягодовия крем, захлупи празната кофичка, сгъна салфетката точно по ръбовете и извади малко огледалце, за да си сложи червило. Провери дали късата ѝ кестенява коса е наред, прибра огледалцето в чантата и отново се обърна към Гейл:

— Не можеш да ходиш с цял батальон и да очакваш, че ще бъдеш щастлива. Един мъж е напълно достатъчен според мен.

Подигравателната усмивка на Гейл бе предизвикателна.

— Зная, че Негово величество Лари и двамата малки принца те въодушевяват, но някои от нас имат нужда от малко приключения,

малко своеволие, преди да влезем в строй и да умрем.

— Господи, Гейл — Карла започна да се смее, — защо оприличаваш семейния живот на поход към смъртта? Аз обичам съпруга и децата си. Обичам също така работата си и до днес бях много привързана към приятелките си.

— Е, ти може би си съвършена, но ние, останалите, нямаме такъв късмет — Гейл огледа добре ушития сив костюм и сивите лачени обувки на Карла със зле прикрито презрение.

— Гейл, искаш ли поне веднъж да подхванеш Лейни вместо мен? Хайде, рожденият ми ден приближава. Направи го като подарък — Карла се облегна на стола.

Гейл също доволна от възможността да се прицели в друга мишена.

— Като стана дума, ти какво правиш, Лейни? Винаги си толкова загадъчна. Човек може да си помисли, че вършиш нещо съмнително.

— Няма по-добро момиче от мен, кълна ви се — Лейни с нежелание се включи в разговора. През двете години, в които се хранеха заедно в служебния ресторант, тя бе успяла да запази в тайна личния си живот, нещо много трудно като се има предвид близостта, породила се между трите жени. — Вечер се прибирам вкъщи, изпирам си чорапогащите, прочитам вестника и си лягам.

Карла и Гейл я погледнаха с недоверие.

— А вие какво си въобразявате, че правя? — попита Лейни. — Къде са мъжете, с които бих могла да кривна от правия път?

Карла реши да обсъди въпроса сериозно.

— А какво ще кажеш за онези двамата от Калифорния, с които работиш?

С Рик Дийн и Джери Стърч я свързваха служебни отношения по дейността на „Карпатия“ в Лос Анджелис. Двата бяха добре поставени вицепрезиденти и харесваха проектите на Лейни. Като се добави и присъщата им калифорнийска непосредственост, те се превръщаха в една от най-привлекателните страни в работата ѝ. Освен това Рик и Джери бяха талантиви художници с усет към фирмената политика, който Лейни не притежаваше. От няколко месеца и двамата се опитваха да усъвършенстват поведението ѝ по начин, който би я изкачил над поста ѝ на обикновен дизайнер, но засега единственият резултат от техните усилия бе нарасналата ѝ неувереност.

— Страхотни са, но нямат време за мен, защото излизат заедно — самата Лейни съжаляваше за това. — Вижте какво — бутна стола назад като искаше да сложи край на този разпит за личния ѝ живот, — познавам стотици приятни мъже, които са или хомосексуалисти или женени, и хиляди очарователни жени. Може би проблемът ми ще се реши с божията намеса — в края на краищата всяка вечер си лягам с молитвата да се събудя лесбийка.

С тези думи тя се изправи и взе подноса си от масата, очаквайки Карла и Гейл да я последват. Гейл въздъхна и също стана, а Карла не сваляше поглед от Лейни. На лицето ѝ цъфна превзета усмивка, когато покрай масата мина Джулиън Крол.

— Здравейте, Карла, Гейл, госпожице Улф — таблата с плодова салата и билков чай с лед, която Джулиън носеше, отиваше на морскосиньото му двуредно сако „Армани“ и опашката, която докосваше елегантната яка. Венчалната златна халка на лявата му ръка светеше с нов блясък на фона на слънчевия загар, останал от новогодишната ваканция, прекарана със семейството в Антигуа^[1]. — Надявам се, че сте прекарали весела Коледа.

— Дядо Коледа тази година бе много щедър — отговори Гейл вместо трите.

Лейни отвърна на поздрава му, но гледаше встрани, надявайки се, че околните няма да забележат вълнението ѝ. Опита се да не обръща внимание на изучаващите погледи, които Карла хвърляше ту към нея, ту към Джулиън. Лейни бе запазила в тайна връзката си, в продължение на цяла година, но Карла не се заблуждаваше. С хитри въпроси бе повдигала темата многократно, но Лейни умело избягваше истината. Чувстваше се неловко, че се налага да лъже приятелката си, но ако разкриеше историята пред някого от службата, можеше да усложни още повече положението.

Лейни винаги се смущаваше, когато с Джулиън бяха заедно сред колеги. Опитваше се да надмогне вътрешното си напрежение, впускайки се в делови разговори.

— Джулиън, знаеш ли нещо за скиците на Матилда и Маами?

Бе изпратила на Рик и Джери незавършени рисунки с бърза поща. Често те направо одобряваха проектите ѝ, но понякога потвърждението на сроковете минаваше през Джулиън, чиято работа като художествен директор на „Карпатия“ до голяма степен се

състоеше в това да поддържа стройната система на единомислие между твърде многото подразделения на фирмата.

— Не — отвърна Джулиън с очи, вперени в нея. — Очаквам да получа информацията днес следобед. Имаше две дребни неща... — усмихна се той с леко неудобство.

— Какви дребни неща?

Лейни добре знаеше какво означава „дребни неща“. „Карпатия“ се гордееше с непоклатимата си репутация на изключително консервативна компания. Само един неудачен косъм или несполучлива усмивка на някой от героите и империята щеше да реагира незабавно сякаш е извършено убийство или покушение.

— Ами — Джулиън отговори разсеяно, сякаш става въпрос за нещо незначително, — споменаха, че някои от рисунките приличали на „Дорсет“.

„Дорсет“ бе най-върлият конкурент на „Карпатия“ корпорация, почти толкова голяма и известна с оригинални и живописни анимационни герои и зашеметяващи пазарни похвати. За повечето изпълнителни директори на „Карпатия“ да приличаш на Дорсет бе почти същото, като да се появиш гол на главната улица. Лейни се замисли за скиците, които бе пратила в Лос Анджелис. В едната от тях бе използвала твърде много пурпурно червено, а на другата бе нанесла боите на ситни капки — като резултат бе харесала и двете и ги бе определила като по-наелектризиращи в сравнение с обичайните си уравновесени образи. *Трябваше да внимавам* — помисли тя, а сърцето ѝ се сви. „Карпатия“ осигуряваше постоянна работа, но индивидуалното творчество далеч не се поощряваше, дори често ставаше причина за уволнения.

Джулиън я потупа дружелюбно по рамото, като задържа ръката си само за миг — достатъчен да предизвика нов трепет у Лейни.

— Обади ми се като разбереш за какво става въпрос — каза тя.

— Разбира се. Трябва да ме потърсят до три часа. Ще бъдеш ли в офиса?

Лейни кимна и тръгна към дъното на ресторанта, където събираха мръсните табли. Карла и Гейл я следваха една зад друга.

— Джулиън Крол е много привлекателен мъж — изчурулика Гейл.

— И много, много семеен.

Лейни разбра, че целомъдреното предупреждение на Карла бе отправено по-скоро към нея, отколкото към Гейл, но не си даде труд да ѝ отвърне.

— До скоро — каза тя на двете, обърна се бързо и се запъти към асансьора.

— Хей, ти! — припреният, гръмък глас на Ал Смайли се носеше километри пред него самия, така че петима души по коридора обърнаха едновременно очакващи погледи, когато той се понесе шумно към редицата канцеларии, съставляващи отдел „Изкуство и развитие“ на корпорация „Карпатия“. Лейни отмести поглед от дъската за рисуване, както направи и Фран Майерсън в другия край на голямата стая.

Фран бързо извади четка за коса от най-горното чекмедже, прокара я през русата си грива, наведе глава напред, след това рязко назад и къдриците ѝ се изсипаха като златен душ върху раменете. Изглежда намираше неспособността на Ал да се обръща към хората от персонала по друг начин, освен с „Хей, ти!“, за предизвикателство, което я караше да търси начини да бъде запомнена. За Лейни това бе просто още един пример за просташко поведение на мъж, който ходи с петна от горчица по вратовръзката и стръкчета спанак между зъбите. Като художествен директор на „Карпатия“, най-важната функция на Ал бе да следи дали петнадесетте художници възпроизвеждат точно копията на доходоносни създания като „Матилда и Мами“ — майка с детенце, които бяха звездите в четири пълнометражни филма и красяха няколко милиона чаши, раници и пластмасови кутии. В ролята си на надзирател, Ал бе безкомпромисен перфекционист. Във всичко останало обаче, на него не можеше да се разчита — дори да си закопчее правилно ризата.

— Хей, ти... а, Улф — извика Ал като спря до бюрото на Лейни.

Лейни остави маркера, с който рисуваше поредната фланелка с кончето Патси и насочи вниманието си към Ал. Той дъвчеше дъвка и буквално танцуваше на място — две неща, които правеше винаги, когато бе принуден да стои относително неподвижно в продължение на повече от няколко секунди.

— Как върви? — попита Ал като посегна и обърна рисунката, без да поиска позволение.

— Направи ми една услуга, Ал, ела след час — тя върна нарочно рисунката в първоначалната ѝ позиция и я покри с ръка. — Обещавам фланелката с Патси да бъде толкова възхитителна, че децата ще се избиват помежду си за нея. Просто ме остави още един час.

— Какви са новините от Калифорния?

— Още не знам. Очаквам да ми се обади Джулиън Крол.

— Кой работи върху дракона Снап? — попита Ал, а очите му шареха из стаята, сякаш очакваше отговор от мебелите.

Фран услужливо му предостави информацията, използвайки възможността да се наведе провокационно, докато дава на Ал името, което търсеше. Припрян и неспокоен както винаги, той дори не забеляза загатнатото деколте, което се разкри при маневрата, обърна се на пети и хукна през вратата.

— Господи, страхотен е — искреността на Фран бе толкова неочаквана за Лейни, колкото и вкусът ѝ.

— Ал Смайли? — попита тя невярващо.

Фран я погледна изненадано.

— Не го ли намираш привлекателен? Мислех си, че целият отдел е луд по него — тя повдигна рамене, когато забеляза липсата на отклик у Лейни. — Цялата тази негова енергичност! Винаги съм си падала по нервни типове.

Лейни се замисли за миг и каза:

— Очевидно свръхподвижните мъже не са ми по вкуса. Все пак ти пожелавам късмет. Кой знае, може Ал да се възползва от жена, която харесва високите стойности на ендорфин^[2] — тя се усмихна на Фран, — най-малкото, за да му носи дрехите на химическо чистене повече от веднъж в годината.

Телефонът извънтя точно, когато се върна обратно към работата си.

— Лейни Улф.

Гласът на Джулиън от другата страна прозвуча като милувка.

— Казах ли ти колко си хубава днес? — измърка доволно той.

— Да, господине, с какво мога да ви помогна? — Лейни знаеше, че Фран напряга слух, за да не изпусне клюката.

— Какво ще кажеш да се измъкнем оттук точно в пет и да ме наричаш „господине“ в интимната атмосфера на твоя дом. Ако обичате, господине!, Благодаря, господине!, Може ли още малко, господине! Харесва ли ти идеята ми?

Дрезгавият глас на Джулиън изведнъж я подразни. Всеки четвъртък прекарваха вечерта заедно, но в останалите случаи всичко бе непредвидено и ставаше точно както на него му е удобно. *Защо никога не урежда нещата предварително? Защото той е семейният, глупачко* — каза си Лейни.

— Мисля, че не е възможно — отвърна тя безстрастно заради Фран. — Има ли някакъв отговор за рисунките?

Джулиън се върна към служебния тон.

— Да, всъщност има. От Лос Анджелис настояват за един по-стандартен образ — гласът му стана извинителен. — Съжалявам, Лейни. Знаеш как минават тези събрания на комисията. Вкусът им се е оформил през 1938 година и не виждат никаква полза да го променят.

— Благодаря ти, Джулиън — Лейни затвори телефона, преди той да успее да каже още нещо. *Защо всеки контакт с него ме разстройва?* — запита се тя и се обърна, за да избегне любопитния поглед на Фран. — Защо, наистина — измърмори под носа си. — *Само защото имам работа без бъдеще и любовен живот без бъдеще — трябва ли да се притеснявам?*

[1] Антигуа — остров от Малките Антили, бивша британска колония. — Б.пр. ↑

[2] Биосинтетични продукти, възникващи спонтанно в организма и оказващи влияние върху подвижността на нервните процеси. — Б.пр.

↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Фаръл плати на таксиметровия шофьор и стъпи на тротоара. Стегна с решителен жест още по-здро̀во колана на черното кашмѝрено палто, все още се бореше с ужаса, който не я бе напускал през последните двадесет и четири часа, откакто Шугър ѝ се бе обадила, за да ѝ каже, че денят е днес.

Не бе мислила за нищо друго след онази сутрин в кухнята на Шугър, когато се остави най-накрая да бъде убедена да извърши немислимото. Сякаш Шугър бе проникнала в душата ѝ и бе открила там мрака.

На няколко пъти Фаръл понечи да се обади на Шугър и да ѝ каже, че не може да го направи. Но нещо все я спираше. Бяха изминали толкова години, откакто се бе простила с чувството на сладък ужас, на възбуда от откраднатото удоволствие, когато вършиш нещо забранено. Всъщност дори бе забравила усещането.

Господ ѝ бе свидетел, че обича мъжа си и съвместния им живот, и че бе готова на всичко за Тим и Райли — те бяха най-чудесните деца на света. Но Шугър бе смущаващо права. Когато се омъжи за Джон и се преместиха в Кънектикът, Фаръл остави миналото зад себе си. Ах, Господи, колко ѝ липсваше онази лудост, онази млада палава Фаръл.

Непрекъснато си повтаряше, че това е грешка, че ще има страшни, катастрофални последици, ако я хванат. Но предизвикателството бе неустоймо. Щеше да го направи! Трябваше да го направи!

Навън бе много студено, но въздухът бе ясен и освежаващ. Фаръл нагласи плетената черна шапка, под която бе прибрала гъстата си тъмна коса. Премрежи очи срещу ярката слънчева светлина и прочете надписа „ХОТЕЛ СЕН ТРОПЕ“.

Бяха изписани с бели ръкописни букви върху синия транспарант. Бръкна в чантата, за да извади тъмните очила и видя, че ръцете ѝ леко треперят от притеснение.

Слава Богу, че е слънчево — помисли си тя, докато отваряше една от тежките стъклени врати към фойето — *макар че щях да нося очила дори и да бе посред нощ. Не ме интересува, че Гленвейл се намира през цели четири града от моя дом. Не бива да привличам хорските погледи.*

Да вземе такси дотук бе идея на Шугър, при това много добра. Последното нещо, което искаше, е някой да забележи нейния „Сааб“.

Запъти се целеустремено през фойето към асансьорите, дългите крачки и решителният ѝ вид прикриваха растящото ѝ безпокойство. По всичко личеше, че никой не възнамерява да я спре. *Господи, какво ще отговоря, ако някой ме попита къде отивам?* — уплаши се тя. — *Стига, Фаръл, държиш се като идиот* — опита се да се успокои. — *Сякаш не можеш да се справиш с някакъв си хотелски чиновник. Ще се срещнеш с гост, който се е регистрирал, както може да постъпи всеки друг.*

Вратата на асансьора се отвори, тя влезе и застана срещу огледалото. Сутринта бе избирала почти цял час какво да облече, внимателно преглеждайки всички дрехи в любимия си огромен гардероб, в който човек можеше да влезе и да се изправи в цял ръст. Гардеробът беше придобивка, която си бе подарила за рождения ден преди три години. Най-накрая се бе спряла на вълнена бежова рокля, елегантна и семпла, която прилепваше плътно, така че подчертаваше формите на тялото. Натисна бутона на десетия етаж, последния на хотела, свали шапката си и извади от чантата четка, с която бързо разреса косата си, а с език провери да не са останали следи от червило по зъбите ѝ. Приключи с тоалета и прибра бързо четката и шапката в чантата и в този момент вратите на асансьора отново се разтвориха.

Наистина ще го направя — повтори си тя, когато слезе на етаж. Сърцето ѝ биеше лудо в гърдите. Кога за последен път се бе чувствала така наелектризирана? Изведнъж си спомни. Беше в нощта, когато, водена от някакъв внезапен импулс, се бе измъкнала от пансиона на колежа и бе отишла на стоп до Кейп код. Чакаше с вдигната ръка на едва осветения път, с пълното съзнание, че на другия ден изпуска изпита по биология, че приятелите ѝ ще я търсят като луди, и едновременно с това бе щастлива, както никога от месеци наред. Обичаше усещането за анонимна свобода, докато плетеше изкусни лъжи за живота си пред мъжете, които спираха, за да я качат в своите

пикапи, камиони и лъскави спортни коли и през цялото време се опитваха да я съблазнят. И сякаш отново я сграбчиха емоциите от някогашната разходка на плажа в Кейп. Усещаше вкуса на онази ранна утрин.

Господи — помисли си тя, а лицето ѝ се озари от усмивка. — *Действително се чувствам отново млада.*

Апартаментът бе в самия край на коридора. Стая номер 1012. Под номера на вратата бе изписано името на апартамента „Ла Плаж“.

Да се надяваме, че това ще е наистина един ден на плажа — рече си Фаръл, и изпита желание да се засмее на собственото си лекомислие. Самоувереността ѝ внезапно се възвърна, тя разтвори палтото и оправи роклята си, след това потропа силно два пъти по вратата.

Шугър отвори на минутата и усмихната я поздрави. Носеше обичайната си униформа от копринен кафтан, този път с индийски десен, гъстата ѝ червена коса бе увита в хлабав кок и лицето ѝ бе гримирано по-силно от обичайното. *Предполагам, че това е служебният ѝ вид* — отбеляза Фаръл кисело.

— Е, скъпа, ето те и теб — Шугър посочи към дневната зад гърба си.

Фаръл съблече палтото си, докато влизаше и се огледа. Преходният хол бе обзаведен с дебел килим и огромни завеси на двата прозореца, които не пропускаха светлината и шума на външния свят, вътре човек се чувстваше като в пашкул на какавида. Фаръл забеляза големия диван и интимното канапенце, масичките от черешово дърво, огромното старинно огледало, картините и антикварните джунджурии, подредени с безупречен вкус из цялото помещение. На поставка до дивана стоеше сребърна кофа за лед, от която се подаваше бутилка шампанско, на малката маса бяха приготвени две чаши за шампанско, малка чиния с черен хайвер и най-различни ядки.

— Красиво е — възкликна искрено Фаръл с глас, който издаваше изненадата ѝ.

Скъпите апартаменти може би бяха добре обзаведени, но тя бе убедена, че хотел „Сен Тропе“ не предлага такъв изтънчен лукс и разточителство. Декорът бе внимателно обмислен и Фаръл веднага позна, че мебелировката бе от най-висока класа. Всичко бе донесено отвън, от някой, който искаше да придаде на стаята разкошен вид и

интимна атмосфера. Кой бе този някой? Шугър? Фаръл не можеше да допусне, че жената, чиято къща бе украсена със селски пейзажи и ненужни висулки, че същата тази жена е проявила такъв изискан вкус.

Фаръл си бе представяла апартамента приятен и удобен — Шугър едва ли би я изпратила в някаква дупка — но все пак бе очаквала някаква по-обикновена хотелска стая. По-безлична. Нещо по-малко... предназначено. Или така ѝ се искаше. Шугър ѝ бе споменала, че е наела апартамента дългосрочно, но Фаръл не се бе замислила над този факт. Сега във въображението ѝ нахлуха неканени образите на многото хора, които дефилират в тази елегантна стая и нещата, които вършат тук.

Изведнъж приключението загуби спонтанния характер на лекомислена лудория. Всъщност ставаше въпрос за бизнес. Бизнесът на Шугър. И ако се съди по времето и парите, инвестирани в тази стая, ставаше ясно, че тя се отнася много сериозно към него.

Доброто настроение на Фаръл изчезна толкова бързо, колкото се бе появило.

Шугър изглежда долови промяната. Приблужи се и я прегърна.

— Изглеждаш фантастично и този тип ще бъде доволен. Ти също, скъпа, защото ти обещах — той е най-красивият мъж, когото съм виждала от сто години насам — застана зад нея и я стисна няколко пъти по рамената, докато говореше. — Обещавам ти, наистина ще се забавляваш.

— Може би, аз... — започна Фаръл несигурно.

— Ох, щях да забравя — прекъсна я Шугър. — Това ще ти потрябва, за да заключиш, когато си тръгваш и можеш да го задържиш за следващия път — отиде до страничната маса и извади голям сребърен ключ от чантата си. — Сега като познаваш обстановката, няма нужда да те посрещам отново.

Хапейки устни, Фаръл взе ключа.

— Банята, разбира се е вътре, а спалнята много ще ти хареса, с много възглавници и дантели, меко осветление и т.н. — Шугър бърбеше безспир и извади от гардероба синя пелерина. — В чекмеджето до леглото има презервативи.

Фаръл кимна.

— И не забравяй, парите ще ти донеса аз. Пред него не споменавай нищо за пари. Познавам го и няма да увърта, така че не се

налага да преговаряш.

Фаръл бе твърде стресната, за да отговори. Шугър погледна часовника си.

— Той трябва да е тук след пет минути, така че по-добре да тръгвам — спря се и погледна Фаръл по-отблизо. По лицето ѝ се разля широка усмивка и тя се разсмя високо — добрата стара Шугър, която Фаръл познаваше. — Изглеждаш уплашена като котка. Престани, скъпа. Изпий малко шампанско и се успокой. Дошла си тук да се забавляваш.

Тя отвори вратата и махна, а гривните на масивната ѝ ръка се раздрънчаха.

— Ще се видим по-късно.

Останала сама, Фаръл не помръдна от мястото си. *Какво правя тук?* — питаше се тя. — *Защо не си тръгна, да изчезна.* Онзи мъж не знаеше коя е, значи нямаше значение. Шугър щеше да я разбере.

Шугър! Фаръл се намръщи. Жената, която току-що излезе, много малко приличаше на онази Шугър, която през горещите летни следобеди седеше с нея в задния двор на къщата, смесваше си сладки ментови коктейли и клюкарстваше. Приятелката ѝ бе истинска фурия — олицетворение на организираност и експедитивност. Непрекъснато готвеше, чистеше, тичаше от милосърдна акция на благотворителен обяд. Животът ѝ бе вихрушка от обществени мероприятия и заседания на комитети, но въпреки това винаги намираше време за богатата великденска украса, която според нея щеше да достави *радост на Тим и Райли* или пък за прекрасния венец от сухи цветя, който *просто приготвяше набързо* за масата в антрето на Фаръл. Фаръл обикновено се забавляваше — или, ако трябваше да е съвсем честна, се отнасяше с леко снизхождение — към онова, което наричаше *женските дейности* на Шугър. Представяше си Шугър като енергична, пряма жена, която я преценява по чистотата на тоалетната за гости и домашните бисквити.

Но се оказа, че Шугър води задкулисен живот, който няма нищо общо с представата на Фаръл. Естествено, кой можеше да си въобрази, че Шугър ръководи няколко жени, търсеци забавление и допълнителен доход? *За удоволствие и печалба, абсолютно, двете неща вървят ръка за ръка* — така се изрази Шугър, когато довери на Фаръл цялата дейност преди около месец. Днес обаче, у нея имаше една нотка, която

Фаръл никога преди това не бе долавяла. Опита се да потисне нарастващата си неловкост.

Добре де, тя си отиде, а аз съм тук — Фаръл се върна към действителността. — Всеки момент на вратата ще почука някакъв страхотен мъж. Ако сега си тръгна, никога няма да разбере какво е щяло да се случи.

Обърна се да огледа дневната. *Шампанско* — бе казала Шугър. Отиде до кофата за лед, извади бутилката от ледените блокчета, в които бе поставена. Погледна етикета: „Кристал“.

Боже господи, Шугър не се шегуваше, помисли тя, посягайки към бялата кърпа, пъхната в дръжката на кофата. Тя глътна на един дъх първата чаша, след това пое дълбоко въздух и си наля втора. Седна на дивана, като отпиваше бавно от шумящата течност.

Виното бе прекрасно. Не бе закусвала, а за обяд бе изяла само една салата и алкохолът бързо ѝ подейства. Затвори очи и почувства, че започва да се отпуска. Понякога нощем, когато не можеше да заспи, си представяше безлюден плаж и тази картина трябваше да прогони всички други мисли. Сега се опита да извика образа отново, представяйки си лазурно синята вода, която се разбива в брега, горещото слънце върху голите си рамене. Почувства се добре, вече истински спокойна. Наруши унеса си само за да си налее трета чаша. След това се върна на дивана, отбелязвайки, че е леко замаяна, но какво пък нямаше нищо против.

На ръба съм да извърша нещо възмутително и безобразно — помисли си тя замечтано. — И ще си прекарам страхотно, докато го правя.

На вратата силно се почука. Фаръл подскочи, стомахът ѝ се разбърка, адреналинът ѝ мигновено се покачи, леко залитна. Спря се за миг да запази равновесие, остави чашата и тръгна към вратата, а ръцете ѝ автоматично оправиха косата.

— Да? — успя да каже тя, а страхът от очакването бе свил стомаха ѝ на топка.

— Аз съм Дон — отвърна ѝ плътен глас.

Започва се!

Отвори вратата и видя мъж с морскосиньо връхно палто и чанта в ръка. Беше висок над метър и осемдесет, с прошарена коса и слабо лице, дълъг кокалест нос и брадичка, която му придаваше твърдост,

въпреки доброжелателната усмивка, с която разглеждаше жената пред себе си. Шугър го бе описала като *най-красивия мъж*.

Не! — реши Фаръл объркана. — *Добре изглежда, но това е всичко. Всъщност е прекалено кльощав.*

— Здравейте — каза той любезно. — Мога ли да вляза?

Фаръл веднага отстъпи назад, за да му направи път. Тялото му под добре ушития сив костюм бе доста мършаво. Тя забеляза скъпите обувки, хубавата копринена вратовръзка, златни ръкавели от „Тифани“.

Той е бил тук и друг път — предположи тя, наблюдавайки как се движи из стаята като у дома си.

— Виждам, че вече сте започнали — каза той, сочейки към отворената бутилка шампанско на малката масичка. — Имате ли нещо против да се присъединя към вас?

Тя кимна. Сега той я погледна право в очите.

— Вие говорите английски, нали?

— О, да, разбира се — едва успя да промълви. — Заповядайте, налейте си. — *Какво говоря* — сепна се. — *Държа се, сякаш е гост на вечеря у дома, а не напълно непознат, който е платил, за да получи секс.*

— Благодаря — той се настани на дивана и потупа възглавниците до себе си. — Ела при мен, искаш ли? Казвам се Дон и мисля, че си много хубава. А ти си?...

— Фей — *А ти сигурно си Дейвид, или Дъглас, или кой знае какво* — мина й през ум. — *Но това не ме интересува.*

— Добре, Фей, я се засмей — усмихна се той на римата.

Фаръл стоеше безмълвна и не помръдваше. Стресна се от раздражението, което изпита към самата себе си. *Господи* — успокояваше се тя — *дойдох тук да се веселя, а само се страхувам и притеснявам. Знам, че този тип си плаща, но това не е основание да не се забавлявам. Няма да стоя тук през цялото време, докато той си прави глупави шегички. Дойдох, за да беснея и наистина ще го направя.*

Тя извървя няколко крачки до дивана, вдигна чашата си и я подаде за още, отпусна се до него, като подгъна единия си крак.

— Радвам се, че успя да дойдеш.

Той прикова поглед в нея, очите му изучаваха лицето ѝ, тялото ѝ и очевидно харесаха онова, което видяха. Посегна бавно към нея и

постави ръка върху нейната, плъзна я нагоре-надолу, опипвайки меката материя на ръкава.

— Днес нямам много време, но и аз съм доволен, че успях да дойда. Мога ли да те целуна?

Фаръл изпи до дъно остатъка от шампанското и се обърна отново с лице към него. Всички ли мъже, които идваха тук бяха толкова възпитани? Съзнанието ѝ все повече се замъгляваше. *Хайде, Фаръл миличка* — каза си пак — *отпусни се. Заслужила си това с години добро поведение.*

— Бих искала да ме целунеш — тя почти се разкиска и се видя отстрани като героиня в долнопробен филм.

Той се наведе напред и бавно поднесе устните си към нейните. Фаръл видя пред себе си лицето на съпруга си, почувства неговите устни. Не, не, не. Затвори очи, насилвайки се да опита непознатия език на този мъж в устата си, започна де се движи все по-бързо и по-бързо.

Ръцете му бяха на гърдите ѝ, галеха ги и ги мачкаха. Фаръл продължаваше да стои със затворени очи, когато той се дръпна от нея. Чу как дишането му се ускори, усещаше как ръката му се плъзна по корема ѝ, надолу по крака ѝ и влезе под роклята. Тя се стегна, когато той погали бедрото ѝ и стигна до края на чорапа.

— О, носиш колан с жартиери — прошепна той, а тънките му пръсти обследваха материята. — Толкова си хубава.

Отпусни се, отпусни се — повтаряше си тя. Наведе глава и се облегна на дивана, постави ръце на раменете му. Той вдигна роклята ѝ до кръста.

— О, моля те... — стенеше Дон, а ръцете му шареха по новия черен копринен колан и гащи, които бе купила преди няколко дни.

В следващия момент той стана, вдигна я от дивана и я понесе като бебе на ръце, които бяха изненадващо силни. Тя обгърна раменете му инстинктивно, за да не падне. В спалнята бе тъмно, завесите бяха плътно спуснати, нито една лампа не бе запалена. Той я постави нежно на огромното легло, след това измъкна роклята ѝ през главата и я хвърли настрана.

Фаръл лежеше на леглото, осъзнавайки, че е напълно и истински пияна, неспособна да мисли. Мъжът над нея отстъпи назад и погледна лакомо тялото ѝ, изрита обувките си и набързо се отърва от останалите дрехи. Фаръл го наблюдаваше, докато се приближава към нея,

почувства тежестта му, когато се отпусна върху нея и вдиша непознатата му миризма. Представи си широките рамене на мъжа си, познатата му чиста миризма на сапун. Джон!

Мили Боже — мислеше тя трескаво — сигурно съм полудяла. Това е глупаво, осъдително и неморално — най-лошото нещо, което някога съм правила. Искаше ѝ се да избяга, да изкрещи на този непознат мъж да се махне от нея. Но не можеше да помръдне. Бе дошла тук по собствено желание, самата тя бе провокирала това безразсъдство у себе си. Какво щеше да прави сега?

Той стенеше, ръцете му я опипваха навсякъде. Усети как ѝ разтваря краката, настойчивите му пръсти събуха гащите ѝ.

— Да, да, така — промълви той и се отдръпна леко за миг. Разбра, че той посяга към нощното шкафче, за да вземе презерватив. След това отново легна върху нея. Притисна се силно, още и още, докато намери мястото си и проникна в нея. Тя простена от болка и мъка.

Господи, помогни ми, Боже, съжалявам — по страните ѝ се стичаха горещи сълзи. — Джон, миличък, съжалявам.

Непознатият мъж проникваше в нея и ломотеше неразбрано. Фаръл обърна глава със затворени очи и ръце, опънати встрани със стиснати юмруци. Усети неговия спазъм, чу последното му стениание. Той се отпусна с цялата си тежест върху нея и се опита да си поеме дъх.

Фаръл усети нов прилив на сила и го блъсна рязко.

— Махай се — прошепна с хриплив глас. — Веднага.

Той я погледна изненадано.

— Какво?

— Моля, те, върви си.

Очите му се присвиха, предишната галантност се изпари.

— Тебе не те бива много за парите, които плащам. На всичкото отгоре и ме гониш.

Фаръл разбра, че е на ръба да избухне в истерия.

— Трябва да си вървиш — подтикна го тя трескаво, опитвайки се да не се разкрещи.

— Да, добре — той започна да се облича с раздражение. — Господи, държиш се като че ли ми правиш услуга — закопча колана си

с рязко движение на китката. — Подсети ме никога да не си определям среща с теб.

Той напусна стаята, а Фаръл продължи да лежи в леглото. Чуваше стъпките му в другата стая. След това чу как външната врата хлопна.

Скочи бързо и едва успя да стигне на време до банята — наведе се над тоалетната чиния и започна да повръща.

ПЕТА ГЛАВА

— И така, Лейни, като пристигнеш утре, облечи нещо като за възрастни — във флегматичното произношение с калифорнийски акцент, типично за Рик Дийн, този път се прокрадваше нотка на оживление, която ясно личеше дори по телефона.

Лейни огледа какво бе избрала да облече за работа тази сутрин. Вълненият ѝ бабешки пуловер в тюркоазно синьо падаше точно до средата на бедрото върху черен клин, който прилепваше плътно по тялото и влизаше в ниски обувки с връзки — попадението ѝ от миналата седмица на битаката на Шесто авеню.

— И косата ти, миличка — продължи Рик като моден експерт, — не можеш ли да я срешиш някак си? Направи ѝ нещо. Само не я връзвай на конска опашка.

Лейни гузно дръпна ластика, с която временно бе вързала косата си, преди да осъзнае, че няма кой да я види.

— За какво става дума? — попита тя най-накрая, прекъсвайки по средата тирадата в дух *малко ярко червило би освежило цялото ти лице*, която бе слушала до втръсване от майка си.

— Няма значение за какво става въпрос, скъпа. Само разбери, че това е нещо, което наистина ще ти хареса — изрече Рик необичайно самодоволно.

Когато днес Рик и Джери се бяха обадили първия път, за да съобщят, че предстои нещо важно — нещо, което засяга Лейни — тя се въодушеви, както те очевидно очакваха. Но последвалите телефонни разговори — два с Джери и един с Рик, изпълнени със съвети като се започне от външността и се стигне до намеци какво трябва да говори, я стреснаха.

— Рик — каза тя с леко треперещ глас, — моля те, кажи ми какво става. Вие с Джери успяхте да ме уплашите до смърт и никой не иска да ми каже от какво трябва да се страхувам.

— О, Лейни, какъв страх? Няма от какво да се притесняваш. Повярвай ми, ще ти хареса. Бих ти казал, но обещах на всички тук, че

няма да издам тайната.

На всички тук? Лейни замълча. Рик и Джери бяха единствените хора от офиса в Лос Анджелис, с които поддържаше връзка. Освен тях не познаваше никой друг в клона в Калифорния. Кой бяха *всички тук* и какво можеха да искат от нея?

— Слушай — каза Рик нежно, — зная, че съм прикрит и лукав, но ти обещавам, че това не е просто добра новина, това е върховна новина. Утре ще говорят с теб, а ти ще ни кажеш с Джери и...

Някой я търсеше по другата линия.

— Рик, можеш ли да изчакаш секунда? — Лейни натисна копчето и превключи на другата линия.

— Лейни Улф.

— Хей, ти, ъ-ъ, Улф — неизменно обръщение на Ал Смайли прозвуча дори по-остро от обикновено, когато изсумтя в телефона. — Качи се на тридесет и петия. Патрик Фушард иска да те види.

— Какво? — Лейни не можа да скрие уплахата си.

Патрик Фушард, старши вицепрезидент на „Карпатия Инкорпорейтивд“ не бе просто шеф на Ал Смайли, той беше шеф на всички шефове на Ал Смайли. Какво би могъл да иска от нея такава голяма клечка в компанията като Фушард?

— Улф, качи се на тридесет и петия етаж.

— Не можеш ли да ми подскажеш за какво трябва да отида там?

— Не — каза Ал раздражено. — За каквото и да става въпрос, Фушард не благоволи да го сподели с мен — с това той затвори телефона.

Лейни отново превключи на другата линия.

— Рик, Патрик Фушард иска да се кача при него.

— Виж ти — каза той, очевидно обезпокоен. — Сигурно са решили да го направят днес, а не утре. Добре, отивай тогава.

Понечи да затвори и в последния момент го чу да казва:

— Непременно ни се обади веднага щом слезеш!

Нищо не разбирам — помисли си тя, оправи косата си колкото можа и тръгна към асансьора в дъното на коридора.

Тридесет и петият етаж в сградата на „Карпатия“ бе различен от всички останали етажи. Лейни усети как обувките ѝ потъват в килим, дебел няколко пръста. По стените бяха окачени внушително количество произведения на импресионистите, а секретарката на

Патрик Фушард седеше точно под огромното платно на Моне „Водни лилии“. Лейни бе така зашеметена от шедьоврите, че застана безмълвно пред младата жена зад бюрото.

— Предполагам, че вие сте госпожица Улф — тъмнокосата секретарка любезно я извади от вцепенението.

— О, да — отговори Лейни, идвайки на себе си.

Жената вдигна телефона, за да съобщи за присъствието ѝ и кимна по посока на голяма бяла врата вляво. Лейни се отправи натам и влезе в кабинет, голям колкото половин бейзболно игрище, на две маси артистично бяха разположени огромни вази със свежи цветя, а най-далечният ъгъл бе зает от голяма порцеланова скулптура на балерина, изправена зад тясна, мраморна маса, която очевидно служеше за бюро.

— Много се радвам, Лейни.

Патрик Фушард тръгна към нея — гигант в син костюм на тънко райе, огромният му ръст я накара да се почувства нелепо дребна и незначителна.

— Приятно ми е — тя успя да подаде ръка.

Фушард махна към диваните непосредствено до вратата, направи ѝ знак да седне на малка кушетка в бежова коприна, а той самият се отпусна отсреща, върху друга кушетка, точно копие на нейната.

— Вашите герои Матилда и Мами са прекрасни — Фушард се наведе напред, удари я леко с юмрук по ръката и поклати глава няколко пъти.

Лейни бе толкова слисана от неочакваното докосване, че не отвърна нищо. Фушард имаше вид на боксьор тежка категория, който се подготвя за голям двубой — главата му продължаваше да се клати, а ръцете му от време на време удряха във въздуха невидим противник.

— Какво те очаква сега? — той се наведе напред още веднъж, този път финтирайки я закачливо в слънчевия сплит.

Лейни се опита да скрие смущението си.

— Съжалявам, господин Фушард. Трябваше ли да съм подготвена за срещата с вас?

— Неее — тупна я още веднъж, един път отляво, след това втори път бързо отдясно. — Виж какво, Лейни, хората от Калифорния непрекъснато ни повтарят колко си страхотна. Работата ти с Матилда и Патси е първокласна — той се изправи и започна да се разхожда. Походката му наподобяваше лек тръст, а ръцете му не преставаха да се

движат докато говореше. — Имаме нужда от някой като теб, някой с оригинални идеи да започне нов проект — той се спря пред нея. — Знаеш ли нещо за Мариса?

Лейни поклати глава.

— Не — отвърна тя объркана.

— И никой друг не знае — Фушард започна да се кикоти и цялото му тяло се тресеше, докато оценяваше собственото си остроумие. — Единственото нещо, което се знае за Мариса, е, че трябва да се хареса на момчетата между десет и четиринадесет години. И че трябва да осигури половинчасова телевизионна програма в най-гледаното време и около двадесет милиона долара от продажбите на джунджурии през първата година.

— Какво точно представлява Мариса? — попита Лейни.

— Предполагам, че това зависи от теб — Фушард започна да се разхожда отново, нанасяйки постоянно крошета във въздуха.

— От мен ли? — Лейни не вярваше на ушите си.

Фушард я погледна, сякаш бе бавноразвиваща се, вдигна рамене и отново седна на мястото срещу нея.

— Ти ще започнеш целия проект. Ако искаш, можеш например да я снабдиш с братче.

Озадачената ѝ физиономия го принуди да забави темпото.

— Според момчетата от Калифорния, ти си точно човекът, който трябва да създаде Мариса и да я придружи по целия път. Както Певис направи с Катлийн.

Хитрата котка Катлийн бе кралицата на „Карпатия“ по телевизията в събота сутрин. В началото на своята кариера Лейни бе направила проект за чаша с чинийка с образа на Катлийн, който продаде над два милиона комплекта. Ърни Певис, човекът, който създаде Катлийн и ръководеше представянето по телевизията и реализирането на пазара, бе възнаграден не само с пари, достатъчни за няколко живота, но и със собствена шестетажна сграда в Кълвър сити и собствен екип дизайнери, наброяващ над дузина от най-добрите хора на „Карпатия“.

— Вие ми възлагате да създам герой? — Лейни не можа да скрие изумлението в гласа си.

— Всички казват, че ти си човекът — каза лаконично Фушард и се засмя. — Разбира се, ще трябва да работиш в Лос Анджелис.

Предполагам, че това няма да е проблем.

Лейни поклати глава. Наистина ли приемаше това, тук, в този момент? Мисълта я изпълни с паника.

— Искате да се преместя в Лос Анджелис?

— Като начало ще те настаним в хотел. Когато намериш време, можеш да си потърсиш къща. Колата се подразбира, естествено — Фушард отново ѝ се усмихна. — Започваш със сто двадесет и пет.

Лейни остана с отворена уста, когато разбра, че говори за годишна заплата от сто двадесет и пет хиляди долара. Той се направи, че не забелязва.

— Кога трябва да съм готова? — попита тя най-сетне.

— Един месец достатъчен ли ти е? Започваме проучването на източния бряг незабавно.

— Господин Фушард, не разбирам. Не че не ме интересува. Просто... — Лейни не знаеше как да завърши изречението си. Искаше ѝ се да каже: *Не мога да повярвам, че знаете името ми, да не говорим за работата ми, да не говорим, че искате да ме направите богата и щастлива! Аз съм ваша робиня и ще съм Ви задължена цял живот, а вие сте толкова високоуважаван, но сте направили грешен избор с Лейни Улф. Аз съм само едно малко момиче и това е сън, и аз ще се събудя и ще се почувствам много зле. Умирам от страх.*

— Ти си просто какво, Лейни? — Патрик Фушард тръгна към вратата, с очевидното намерение да я отвори и да сложи край на срещата.

— Аз съм... Просто никога не съм била толкова развълнувана през целия си живот — Лейни се изправи, отиде до него и му подаде ръка, която изчезна в огромната му лапа.

ШЕСТА ГЛАВА

Фаръл погледна часовника си. Не желаше това да продължи нито минута повече, отколкото се налага. Единственото нещо, което се искаше от нея, бе да признае на Шугър какво бе казала. Направи гримаса и влезе във фойето. Колкото и да бе хубаво в „Сен Тропе“, за нищо на света не би стъпила отново в този хотел.

Въздъхна и съжали, че не свърши работата по телефона. Но не искаше някой да я чуе случайно, а днес бе денят на госпожа Майлс, домашната прислужница, която ходеше из цялата къща и човек не можеше да бъде спокоен. Бе се обадила на Шугър, за да ѝ каже, че трябва спешно да се видят и да поговорят и сърцето ѝ се сви, когато Шугър отговори, че се налага да се срещнат в апартамента. Само това, че пътува в асансьора, бе достатъчно да почувства как в гърлото ѝ се надига горчива течност.

Слезе на десетия етаж и забързано тръгна по коридора, неспокойна от предстоящия разговор. Шугър естествено се бе обадила след кошмара на същото това място, но Фаръл просто бе потвърдила, че да, всичко бе минало по план и двете се разбраха, че ще говорят за това по-късно. Сега Фаръл осъзна, че се страхува от реакцията на Шугър, когато разбере, че не иска да участва никога повече.

Защо изведнъж се уплаших от тази жена? — запита се Фаръл. Сякаш някакъв инстинкт я предупреждаваше да внимава. Намръщи се недоволна от чувството си.

Никога повече няма да мога да погледна Шугър по същия начин — помисли си тя. — Всъщност след това приключение може би никога няма да можем да се погледнем в очите. Точка. Изруга вътрешно и съжали, че Шугър изобщо някога ѝ е казала за всичко това, съжали, че не бе проявила достатъчно разум да остане настрана. *Но не, аз търсех опасността, търсех риска — подигра се тихо на себе си. — Мислех, че отново съм на деветнадесет години и съм нарочена да бъда лошо момиче. Просто играх на руска рулетка, залагайки целия си живот.*

Стисна устни самопрезрително, спря пред вратата на номер 1012 и почука. Почака, потрепвайки с крака, като отчаяно ѝ се искаше да се намира навсякъде другаде на този свят, само не точно тук.

Зад вратата се чуваха приглушени гласове. *Какво да правя сега* — поколеба се тя. Трябваше да си тръгне. Понечи да почука отново, когато вратата се отвори широко. Фаръл се озова лице в лице с жена, която никога не бе виждала.

Жената бе на около четиридесет години, изглеждаше много ядосана и бързаше да си тръгне. Тя бе ниска и леко пълна, носеше джинси, маратонки и бяла тенис фланелка. Тъмната ѝ коса бе лишена от блясък и бе по момчешки късо подстригана, а по лицето ѝ нямаше никакви следи от грим.

На едната буза имаше тъмночервен белег по рождение, голям колкото бейзболна топка. *Как наричаха тези петна?* — запита се Фаръл. — *А, да, петна от портвайн.*

Дали това бе някоя от жените, които работеха за Шугър? Съдейки по облеклото ѝ, едва ли. Но кой знае какво ставаше тук? *В моя случай искаха нормален секс* — точно както казала Шугър. Но Фаръл бе сигурна, че много други мъже търсят нещо по-... екзотично да го наречем възпитано. *Дали и аз щях да стигна дотам?* — почуди се тя и вътрешно потрепери.

— Ще видим тази работа, така ли? — на излизане жената се бе обърнала, за да избълва злобните думи. Погледът ѝ отбеляза присъствието на Фаръл с върховно безразличие. Профуча покрай нея и хукна към асансьора.

Фаръл нерешително подаде глава в стаята. Сумрачната и спокойна атмосфера, която си спомняше от миналия път, я обгърна още веднъж. Не забеляза веднага Шугър, която седеше на канапенцето и яростно барабанеше с пръсти върху облегалката. Лицето ѝ бе зачервено, очите ѝ горяха и тя не забелязваше, че не е сама.

— На тази скапана кучка никога не ѝ стига — промърмори ядно. — Нямам нужда от такъв боклук. Наистина нямам.

Фаръл се отдръпна. Тази страна у Шугър ѝ бе също непозната. Заплашителният ѝ гняв бе отблъскващ. Естествено, това можеше да се очаква. *Тази жена държи верига от момичета на повикване. Простодушната домакиня, за която я мислех, никога не е съществувала.* Фаръл с усилие пристъпи напред и влезе в стаята.

— Здравей, Шугър.

Щом я видя, Шугър веднага възвърна самообладание и се изправи усмихната. Фаръл бе поразена от скоростта, с която от лицето ѝ изчезнаха всички следи от разяреност.

— Здравей, скъпа. Заповядай, седни. Не очакваме никого, така че можем да се настаним и да поговорим спокойно.

Фаръл направи още една крачка напред.

— Не, не мога да остана — поколеба се тя, но не можа да не попита: — Коя беше жената, която току-що си тръгна?

Шугър леко се намръщи.

— Някоя, някоя — с усмивка промени темата. — Но ти още не си ми казала, какво стана с Дон. Умирам от нетърпение — любопитството, което пролича в гласа ѝ, очевидно я накара съвсем да забрави онова, което я бе вбесило само преди няколко мига.

Фаръл въртеше нервно копчетата на палтото си, но се опита да погледне Шугър право в очите.

— Ами... не мина точно, както...

Шугър се приближи до нея и я хвана за ръка.

— Зная, зная. Говорих с Дон. Така е първия път. Виновна съм аз — той не беше подходящ за теб. Моля те, прости ми. Обещавам ти следващият път да се справя по-добре.

Фаръл се успокои, че Шугър не ѝ се кара заради ядосания клиент, и вече можеше да говори по-твърдо.

— Няма да има следващ път.

— Разбирам те, повярвай ми — кимна Шугър. — Не можеш да се оставиш това да ти попречи.

— Край. Цялата работа бе грешка — решителността в гласа ѝ бе пълна противоположност на опънатите ѝ нерви.

— А, не, не можеш просто така да си тръгнеш. Искам да кажа, че можеш, разбира се. Но това ще бъде грешка. Моля те, дай ми да опитам още веднъж — започна да я увещава Шугър.

Фаръл се изненада и едновременно с това доби смелост от реакцията на Шугър. Колкото и тъмни страни да притежаваше тази жена, явно бе решила да не ги разкрива пред Фаръл. Въпреки всичко отказваше да приеме отрицателен отговор. Тонът на Фаръл стана по-суров.

— Няма да има никакви опити повече. Що се отнася до мен — не зная нищо за това място, не съм идвала тук и нищо не се е случвало.

Шугър отиде до един от плюшените столове, но вместо да седне, облегна хълбока си в облегалката и залюля единия си крак бързо нагоре-надолу. Фаръл реши, че е нервна, но когато Шугър заговори, тонът ѝ издаваше трудно потискан гняв.

— Така значи! Госпожица Света Вода Ненапита е решила, че нищо не се е случило. Интересно ми е, как взе това решение едностранно.

За Фаръл фактът, че внезапната промяна в настроението на Шугър настъпи само за секунди бе по-заплашителен от самите думи. Изглежда бе сгрешила като я скастри. Не трябваше по никакъв начин да я вбесява още повече.

Фаръл сложи ръка върху дръжката на бравата и се опита да вмъкне помирителни нотки в гласа си.

— Съжалявам, че в началото се съгласих, а сега се отказвам, но в случая и двете направихме погрешна стъпка. Хайде да забравим всичко, искаш ли?

Шугър сви рамене.

— Защо си мисля, че никога няма да забравиш — тя злоецо се усмихна и продължи. — Аз самата никога няма да забравя.

Фаръл стисна силно дръжката на вратата и ръката ѝ побеля.

— Какво говориш? Какво възнамеряваш да направиш?

— Не зная точно — Шугър широко се засмя: съвършено копие на човека, на който се бе преструвала, откакто Фаръл я познаваше. — Ще почакаме и ще видим.

Напълно изплашена, Фаръл завъртя дръжката на вратата и бързо напусна стаята. Изтича по коридора и започна трескаво да натиска бутоните, докато асансьорът пристигне. Изхвърча през фойето и скочи в колата. Седна зад волана, без да потегля. Тялото ѝ гореше и се разтърсваше от спазми на паника. След няколко минути се успокои. Шугър нямаше да ѝ причини нищо. В крайна сметка, тя не можеше да ѝ навреди, без да погуби себе си. Ако каже на Джон какво се бе случило, Фаръл щеше да разкрие цялата работа. За нея това щеше да означава край на семейния живот, но за Шугър щеше да означава затвор.

Мълчание за мълчание. Това бе единственият логичен край на историята. Въпреки това я полазиха тръпки.

Когато остави колата на паркинга пред основното училище в Медоувю, вече бе възвърнала напълно самообладанието си. Изскочи бързо и изтича към голямата кафява сграда, където се помещаваше ледената пързалка на училището. Тим се сърдеше, когато тя закъсняваше да го прибере от тренировките по хоккей. И сега стоеше до парапета, с кънки и чанта през рамо и гледаше навъсено.

Не бе съблякъл екипа си, но изглеждаше чист и спретнат, с току-що сресана коса и изпънати чорапи. Още откакто проходи, Тим имаше необичайната способност в края на деня да изглежда точно както рано сутринта. Никога не цапаше и не мачкаше дрехите си като другите деца, независимо че играеше като всички тях. Това доставяше на Фаръл особено удоволствие, тъй като бе убедена, че го е наследил от майка ѝ, която по всяко време на денонощието бе в състояние да позира за снимка на първата страница на някое списание.

— Здравей, Грецки^[1], как мина? — попита тя закачливо и разроши русата му коса.

Той отблъсна ръката ѝ.

— Стига, мамо! И престани да ме наричаш така — той се огледа наоколо да се увери, че никой не е чул старомодната шега на майка му. — Сто пъти съм ти казвал, че е тъпо.

Тя клюмна глава, преувеличавайки разкаянието си.

— Казвал си ми го дори милион или трилион пъти. Аз съм безнадежден случай. Не зная как ме търпиш. Но е вярно. Наистина си страхотен.

— Мамоооо... — Тим завъртя очи, но усмивката му ѝ подсказа, че тайничко се радва на похвалата. — Остави ме на мира.

Тя се усмихваше, докато излязоха заедно от сградата и заобиколиха към входа на училището. Тим имаше фигура на атлет и Фаръл и Джон много се гордееха с постиженията му като хоккеист, баскетболист и бейзболист, свидетелство, за които бяха двата пълни с награди рафта в неговата стая.

Влязоха в училището и тръгнаха по коридора към последната класна стая и спряха пред вратата. Оставаха още десет минути до края на заниманието по компютри и двамата трябваше да изчакат Райли.

Фаръл се опита да разбере как е минал денят на Тим в училище, а той, както обикновено, отговаряше мъгляво на въпросите ѝ.

Най-накрая Райли изскочи от стаята. Краят на ризата ѝ се подаваше над кадифената пола, чийто джоб бе изцапан с мастило. Ако спретнатият вид бе въпрос на наследственост, то у дъщеря ѝ този ген очевидно отсъстваше.

— Мамо — извика тя, размахвайки къс хартия, когато зърна Фаръл. — Няма да повярваш какво ще правим следващата седмица.

Фаръл се наведе да завърже връзката на дясната ѝ обувка. Нищо не разбираше от това, което дъщеря ѝ обясняваше за компютрите — най-голямата страст в живота и в момента. Способността на седемгодишното дете да разговаря свободно на тема, която за Фаръл бе напълно непонятна, непрекъснато я поставяше в неудобно положение.

— Хайде, разкажи ми. Искам да разбира всичко — целуна Райли по бузата, докато тя заглаждаше непокорната си тъмна коса, гъста и бляскава, точно като нейната. — Ще ми кажеш в колата.

Райли не спря да говори през целия път до вкъщи, щедро гощавайки Тим и Фаръл с трудноразбираеми подробности от последния си компютърен проект. Фаръл кимаше на местата, които смяташе за подходящи, докато Тим гледаше през прозореца, без да обръща никакво внимание на по-малката си сестра.

Точно когато влизаха вкъщи, телефонът започна да звъни. За части от секундата Фаръл се вцепени от страх, че може да е Шугър.

— Ало — Фаръл остави чантата и ключовете си на кухненския плот и вдигна слушалката.

— Фаръл. Здравей, мила.

— О, здравей, мамо.

— Радвам се, че те хванах у дома.

Фаръл се отпусна на един стол до дървената маса, на която закусваха, заслуша и облекчението ѝ скоро се изпари. Телефонните разговори с майка ѝ бяха едно от най-неприятните ѝ занимания. Само с цената на върховни усилия успяваше да поддържа добрия тон, който им позволяваше да запазят привидно сърдечни отношения. Трябваша ѝ приблизително тридесет години, за да се научи как да постига това. Помнеше, че когато бе в колежа, с майка си разговаряше най-много четири-пет пъти в годината и разговорите се въртяха около финансовите средства на Фаръл или плановете ѝ за ваканциите. Когато

се прибираше у дома, двете обикновено се скарваха за нещо още през първото денонощие и останалите дни прекарваха в ледено мълчание, докато накрая Фаръл се спасяваше като се връщаше в Уельсли. *Нашата къща сигурно е най-тихата в целия Ню Рошел* — мислеше си Фаръл, тъй като майка ѝ не продумваше нито на нея, нито на баща ѝ.

— Как си, мамо?

Дорис Бекли се устреми право към целта.

— Леля ти Марджъри има рожден ден другата седмица и в събота вечер ще вечеряме всички заедно. Това включва и децата.

— Тази събота ли? — попита Фаръл и се опита да запази спокойствие. *Много типично* — мина ѝ през ума. Майка ѝ не виждаше нищо лошо в това да ѝ се обади в четвъртък, за да ги покани някъде за след два дни.

— Решихме, че можем да отидем в италианския ресторант. В осем и половина.

Фаръл веднага си представи колко уморена и кисела ще бъде Райли да седи толкова късно на официална вечеря в скъп ресторант. Но предпочете да не си губи времето да го обсъжда с майка си. Когато Дорис Бекли правеше планове за вечеря, никога не се интересувахе от удобството на другите.

— Между другото — продължи майка ѝ — леля Марджъри случайно спомена, че има нужда от транзистор, така че двамата можете да ѝ подарите един.

— Благодаря за идеята — отговори Фаръл — *която прозвуча по-скоро като заповед*, допълни на себе си.

— Фаръл, погрижи се ако обичаш децата да си носят нещо, с което да се занимават, за да не правят бели.

Фаръл настръхна, но не каза нищо. Майка ѝ не оценяваше колко възпитани са децата. Ако някое от тях направеше намек, че скучае докато възрастните пият кафе, както обикновено се случваше на всички семейни събирания, майка ѝ реагираше сякаш децата бяха разглезени гамени, оставени от безотговорните си родители да вилнеят по цял ден на улицата.

— Елате първо вкъщи да пийнем по нещо. Ще ви чакам в седем и половина.

Фаръл реши, че заповедите вече са достатъчни.

— Не зная дали ще успеем. Предлагам да се срещнем всички направо в ресторанта.

В последвалата дълга пауза Фаръл усети неодобрението на майка си. Въпреки всичко, Дорис реши да отмине въпроса без коментар.

— Добре. До скоро. Поздрави Джон.

Фаръл затвори телефона и се почувства като помилвана. Седна на масата и изчака да се отпусне свития ѝ стомах, неприятно изненадана, че майка ѝ все още успява да я раздразни толкова лесно. *Позволявам ѝ да ме командва, сякаш съм на пет години!* — обзе я старото негодувание.

Припомни си последния разговор с Лейни на тема родители. За разлика от Дорис, майката на Лейни говореше много — но и двете успяваха да вбесят дъщерите си по един и същи начин. Това бе позната тема, която бяха обсъждали безброй пъти през годините, макар отдавна да бяха отчели факта, че никога няма да стигнат до решение.

Фаръл отиде до хладилника, отвори вратата на фризера и реши да се обади на Лейни вечерта, след като си легнат децата. Сега трябваше да приготви вечерята.

Разгледа разсеяно замразените пилета, риба, месо пред себе си, но съзнанието ѝ се върна към разговора с Шугър. *Всичко ще се оправи* — успокои се тя. Трябваше да се оправи.

Изведнъж раменете ѝ се отпуснаха и главата ѝ клюмна. *Какво по дяволите си мислех, когато се забърках в тази история?* — запита се тя с нарастващ ужас от собственото си поведение. — *Предизвиках боговете, за да разруша живота и семейството си. Дори да бях кроила планове ноци наред, нямаше да успея да измисля по-добра стратегия за самоунищожение.*

Но все пак вярваше, че нещата някак ще се наместят. Бе извършила отвратителна, ужасна грешка, но всичко свърши. Катастрофалните последици, които можеше да има временната ѝ лудост, щяха да се разминат. Бе убедена в късмета си.

Съжалявам, Джон — извини се тя мислено. — *Не можеш да си представиш колко съжалявам.*

[1] Уейн Грецки — известен хокеист от Националната хокейна лига на Северна Америка. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Лейни не вярваше на ушите си.

— Пази се от Хармън. Изглежда като старец, но ще те накълца и ще те изяде, ако му дадеш и най-малката възможност — Рик прокара пръст през гърлото си, за да подсили ефекта.

Джери Стърч стоеше в другия край на големия бял килим и гледаше към Лейни.

— Не си мисли, че преувеличава — каза той почти обвинително. — Веднъж го видях как съкрати цял отдел, само защото някакъв вицепрезидент го помолил да загаси цигарата си, докато свърши заседанието.

— И когато съобщил на четиридесет души, че остават без работа, се усмихвал в продължение на пет-десет минути, сякаш им раздава коледни премии! — Рик гледаше гневно, а зелените му очи горяха, сякаш се зареждаха с енергия от независим източник.

Джери отиде до прозореца на оскъдно, но елегантно обзаведената дневна и отвори капациите.

— Хармън поне е умен. Макгрегър е истинското препятствие. Четиридесет-петдесет години в управителния съвет, около четиридесет хиляди привилегирани акции и нито една нова идея.

— Или каквато и да е идея — добави Рик. — Непрекъснато разказва спомени от далечното минало, като например — *спомням си, когато Бийни се измъкна от клетката?* — поклати глава с отвращение. — Онова тъпо анимационно зайче отпреди втората световна война — виж, за това намира време да мисли.

Лейни бе изтощена. През прозореца се виждаше четвъртинка луна. Чуваше се успокоителния плясък на вълните, които се удряха в брега. За последен път бе погледнала часовника в един часа, а самолетът бе кацнал в Лос Анджелис около девет. Рик и Джери я взеха от летището и започнаха лекцията веднага щом докараха колата. Първата важна среща за Мариса бе определена за същия следобед и нямаше нито миг за губене. И ето я сега, все още по Нюйоркско време,

с багаж изоставен почти неразопакован в хотелската стая, пиеше четвърто кафе в къщата на Рик и Джери.

— Има ли поне един човек в тази компания, който да е симпатичен, или умен, или да разбира от работата си? — попита Лейни и уморено разтърка очи.

Рик се замисли.

— Ами — каза той най-сетне. — Касава е умен, но не можеш да го наречеш симпатичен. Уайли е горе-долу симпатичен, но е кух като хралупа на дърво — той хвърли въпросителен поглед на Джери, за да го подсети за някой, който попада в третата категория.

Джери отвърна със смях:

— Фарли разбира от работата си, разбира от банковата ти сметка, разбира от подчинените си...

— „Много се забави в тоалетната!“ — продължи Рик вместо него. — „Колко пъти се обади на майка си!“; „Чорапите ти не отиват на вратовръзката.“ Все такива важни неща.

Джери най-накрая забеляза колко изморена е Лейни и стана сериозен.

— На заседанието ще присъстват няколко души с мозък в главата. Проблемът е, че дори най-умните се страхуват да скочат нависоко толкова бързо.

— Или въобще да скочат — прекъсна го Рик. — Слушай, Лейни, „Карпатия“ не е станала мултимилардно предприятие благодарение на идиоти, но дори самият Солзбъри — Рик и Джери на шега отдадоха почит при произнасянето на световноизвестния президент на „Карпатия“ — си мисли, че светът все още се управлява от мъже като Дуайт Айзенхауер^[1], на които жени с престилки поднасят кафе на всеки кръгъл час и ги наричат „сър“.

— И вие двамата не сте критерий — противопостави се Лейни.

— Не питаме и не казваме — отговори Джери. — Докато продължаваме да правим огромни пари, големите шефове ще продължават да ни питат кога ще срещнем някое хубаво момиче и ще се оженим. Ще се шашнеш колко глупави могат да бъдат дори и най-умните хора.

Лейни тайно хвърли поглед на часовника си. Вече бе два и петнадесет. Шансът да поспи преди срещата бързо се стопяваше, а двамата я притесниха още повече, отколкото тя самата го бе сторила.

— И така, какво трябва да направя? Да се облека като кукла и да мълча?

Рик сви рамене.

— Това би ме отвратило.

Изтощена, неспокойна и раздразнена от тяхната несериозност, Лейни започна да усеща, че в стомаха ѝ се надига яд, докато най-накрая Рик и Джери се разсмяха.

— Извинявай, скъпа — каза Рик, приближи се до нея и я прегърна. — Това, което трябва да направиш, е да покажеш въображението и ума, който притежаваш и ще направиш удар — той я поведе към стола, където бе захвърлила сакото си.

Лейни се наметна с дрехата и отново почувства познатия страх. *Покажи въображение и ум, каквито притежаваш* — повтори си тя цинично. — *В моя случай май повече трябва да се преструвам.*

Рик я завъртя към себе си и Лейни видя, че той забеляза уплахата и смущението в очите ѝ.

— Хей, какво става? — попита той смаяно.

Лейни знаеше, че една истинска професионалистка щеше да намери начин да се престори и да се измъкне от ситуацията. *Нищо* — щеше да каже тя със свършена самоувереност. — *Всичко е наред.* Но тя не можеше да го постигне. Освен това, тези двамата бяха заложили името си на нея и имаха право да научат каква е вероятността да ги провали.

— Вижте какво, момчета — каза и седна обратно на един от кухненските столове тапициран с жълто-зелен брокат, като стисна здраво облегалката му за подкрепа. — Знам, че разчитате на мен и ще направя всичко по силите си, но трябва да сте наясно, че това начинание надскача възможностите ми.

Двамата я погледнаха с недоумение.

— Кое начинание? — попита Джери най-сетне.

Лейни го погледна сериозно.

— Вие двамата и Оуен Солзбъри сте тези, които знаят точно какво правят, вие имате действителен талант. Дори хората, с които се занасяте, са опитни професионалисти с истински познания.

Джери се приближи и застана пред нея, като я гледаше сякаш вижда екзотично животно.

— А ти за какво се мислиш? Отявлена дилетантка? Или може би шестгодишно дете?

Лейни почувства, че се изчервява от срам.

— Всъщност, да.

Рик и Джери се спогледаха невярващо. След това отново погледнаха Лейни.

— Лейни — започна Рик и придърпа стола, за да седне срещу нея, — ти си най-добрия професионалист в Нюйоркския офис от години насам.

Лейни го погледна с искрена изненада.

— Защо, по дяволите, мислиш се спряха на теб? — добави Джери, като постави ръка върху облегалката на стола на Рик.

— Защо, според теб, Ал Смайли се занимава с теб? — обади се отново Рик. — Всеки директор, с когото работим, вижда способностите ти. Търсим възможност за теб от две години насам.

Изразът на Лейни излъчваше съмнение.

— Но аз не мога да реша дори какви обувки да си обуя.

— Кой се интересува какви обувки носиш? — загуби търпение Рик. — Но не съм те виждал объркана от нещо истински важно.

— Господи, Лейни — каза Джери, който очевидно не схващаше съвсем онова, което чува, — не може да си толкова сляпа и да не виждаш какво мислят хората за теб. Искам да кажа, че ти самата може да се чувстваш като ягодово желе, но за останалия свят изглеждаш твърда като скала.

Лейни се облегна назад, опитвайки се да проумее какво говорят. Сериозно ли го казваха или искаха да ѝ внушат фалшиво чувство за сигурност, за да ѝ помогнат да преживее следващите двадесет и четири часа.

— Стига вече — каза Рик. — Когато Мариса стане готова, ще разбереш, колко си добра — ще станеш най-големия хит в Лос Анджелис.

Той направи знак с ръка да предотврати евентуален отговор от нейна страна и продължи:

— Сега ще те закараме в хотела и ще ти изпеем няколко приспивни песнички, докато потънеш в блажен сън.

Лейни му се усмихна благодарно.

— Само ме събудете навреме.

— О, не се притеснявай. Ще се погрижим за всичко, от което се нуждаеш през следващите дванадесет часа. Сега ти предлагам да поспиш час-два преди най-важната среща в живота си.

При тази перспектива Лейни отпусна рамене с облекчение.

— Благодаря ти, шефе.

— Няма за какво — отвърна Рик самодоволно. — Аз съм доброжелателен деспот.

— Спомням си вълнението на дъщеря ми, когато на екрана се появи Анет Фуничело. Каси танцуваше из стаята с изкуствени уши на главата и пееше заедно с телевизора — Том Уайли притвори носталгично очи, а някои от останалите мъже около елипсовидната маса кимнаха.

Бил Фарли се наведе напред.

— Мисля, че е важно да се съхраняват истинските стойности. Например, учтивост и уважение към околните. Като че ли това ни липсва. Вземете например „Ласи“. Той не беше просто едно куче. Той беше спасител. Тридесет минути след началото на предаването децата се чувстваха добри и обичаха света, в който живеят.

Лейни седеше облегната назад и слушаше. Тримата с Рик и Джери бяха единствените членове на творческия екип, допуснати на тази среща. Всички останали на масата бяха висши администратори — вицепрезиденти на един от деветте клона на „Карпатия“. Начело на масата, с безизразно лице, седеше Оуен Солзбъри. Лейни се питаше какво ли мисли като седи там такъв всемогъщ и упражнява властта си? Дали съществува някаква малка вероятност и той като нея да намира всичко това безсмислено и старомодно?

Сякаш прочел мислите ѝ, Солзбъри се обърна към Лейни.

— А вие какво ще кажете, госпожице Улф? Става въпрос за вашата рожба.

Мисля, че сте изостанали с хиляда години от времето — това ѝ се искаше да каже.

— За мен — започна тя колебливо, — е интересно да си спомняте колко трогателна е била телевизията. И аз обичах да гледам как Ласи спасява детето от кладенеца. И аз — тя се усмихна приятно на Том Уайли — притежавах мой комплект изкуствени уши. Всъщност

майка ми още ги пази в едно чекмедже в детската стая, в случай, че реша да се върна у дома.

Някои от мъжете около масата се засмяха одобрително.

— Но, честно казано, моята концепция за Мариса е по-различна — *нищо не излиза*, помисли си тя и седна по-изправено в стола като погледна за миг Рик, сякаш търсеше кураж. — Преди да дойда тук, направих неофициално проучване. Децата между десет и четиринадесет години, с които разговарях, нямат много общо нито с мен, нито с повечето от вас като деца.

Усмивката на Том Уайли изчезна.

— Ако попитате десетгодишно момиченце какво обича да прави — а това е най-долната граница на възрастта, към която се стремим — най-вероятно ще ви отговори, че обича да пазарува в големите супермаркети, да чете списания за мода, като „Севънтийн“ и „Уай Ем“. Гледат Джанет Джаксън и Солт ен Пепа, Бойз ту мен и Пърл Джем по MTV, обичат бижутерски магазини, които продават евтини обици и аксесоари за коса. Половината от децата, с които се срещнах, имаха намерение да си продупчат дупки за обици на носовете и пъпа.

В стаята се чу колективно неодобрително ахване, но Лейни веднага продължи:

— Децата на тази възраст, особено момичетата, гледат телевизионни сериали за възрастни, дори ако от време на време разглеждат комикси. Възрастовата граница за анимационни филми като „Аладин“ и „Покахонтас“ е поне с три до пет години по-ниска от аудиторията, която е нашата цел.

Джон Касава я наблюдаваше.

— Това, което казвате, е отвратително.

От всички страни се чуха промърморвания в знак на съгласие.

Робърт Бродхърст, старши вицепрезидент по маркетинг, взе думата.

— Може би сте права в някои от нещата, които казахте Лейни, но „Карпатия“ все още означава нещо.

Този път още повече гласове се надигнаха в знак на съгласие. Оуен Солзбъри, обаче, продължаваше да мълчи.

Хорът от мнения се усили, а в това време Рик драсна няколко реда върху жълтия тефтер пред себе си, който можеше да види

единствено Джери. *Ако корабът на Лейни потъне, аз оставам с нея* — прочете там Джери.

— Вижте — обади се Рик, достатъчно високо, за да го чуят, — това, което каза Лейни, се потвърждава от нашето проучване. В действителност, ако бях допуснал, че неофициалните разговори с децата на приятели могат да постигнат същото равнище на точност, щях да спестя на „Карпатия“ няколкостотин хиляди долара от проучването — той се облегна назад в стола и заговори бавно, с желание да намали напрежението в стаята. — Ако искаме да променим продукцията си, да се харесаме на деца от по-ниска възрастова група, можем да тръгнем в една по-миловидна, по-лирична посока. Но ако искаме да привлечем децата между десет и четиринадесет, по-добре да сме готови да се изправим до MTV и Брад Пит. Защото подготвени или не, те са нашата конкуренция.

— Всичко това е много интересно — гласът на Оуен Солзбъри вдъвори моментално тишина. — И така, госпожице Улф — каза той, обръщайки лице към нея — каква е вашата идея за Мариса?

Лейни вдиша дълбоко и посегна към голямата черна кожена чанта в краката си. Извади голям скицник за рисуване, обърна корицата и показа рисунката на първа страница.

— Виждам Мариса като едно от момичетата в големите универсални магазини. Тя е по-голяма от основната ни публика. Може би на седемнадесет и нещо. И не е клиент, а работи в магазин — продава на един от онези бижутерски щандове, по които се зазяпват децата.

Том Уайли се пресегна през масата и грабна скицника.

— Това на рамото ѝ татуировка ли е? — попита той явно скандализиран.

— Мариса не е точно пример за подражание. Всъщност, тя е онова, на което не искаме да приличат нашите деца. Не е богата и не ѝ пука, не е особено учтива с възрастните.

Лейни си взе обратно скицника и обърна следващата страница. На тази рисунка Мариса бе направила голям балон с дъвката си, докато обслужваше млад клиент, чиято смаяна физиономия показваше, че Мариса току-що безучастно е изгърсила някаква неуместна забележка.

— Мариса е остра по характер, но същевременно има дяволско чувство за хумор.

Робърт Бродхърст се хвана за дръжките на стола.

— Американските деца не трябва да подражават на някаква татуирана хаймана.

Оуен Солзбъри го сряза.

— Като Розан, например? Знаете ли какво, господа — каза той, оглеждайки лицата около масата, — доколкото зная, „Карпатия“ е печеливша корпорация, а не исторически паметник. Струва ми се, че Америка обича герои с характери.

Лейни го гледаше вторачено, шокирана от неочакваната му подкрепа. Почувства как през тялото ѝ мина трепетно вълнение.

— Давайте напред, Лейни — продължи той. — Разкажете ни още нещо за вашата Мариса.

Обичам те, Оуен Солзбъри — прошепна си тя, докато взимаше отново скицника и започна да разлиства страниците.

[1] Американски президент между 1953–1961 г. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Веднага щом се събуди, Фаръл разбра, че е сама в леглото. Търкулна се и се взря уморено в светещите червени цифри на будилника. Три часа и дванадесет минути. Когато си легна в единадесет тази вечер, бе оставила Джон да преглежда някакви документи в кабинета си на долния етаж. Не може да е работил през цялото време.

Тя стана и отиде да погледне децата. Влезе в стаята на Райли, зави я с юргана, който бе отхвърлила в съня си и я погали по лицето. След това тръгна с леки стъпки надолу към кухнята, където видя, че свети.

Някога, когато с Джон бяха дошли в Медоувю да търсят къща, най-много я бе грабнала кухнята, колкото и да харесваше и останалите помещения. Предишните собственици са били гастрономи, които обичат да готвят. Ето защо, бяха разбили съществуващата кухня, за да инсталират красиво изработени шкафове и художествено измайсторени приспособления. Фаръл си бе представила огромна старинна дървена маса до големите еркерни прозорци и френския прозорец към задния двор — отне ѝ цели осем месеца, но най-накрая намери, каквото търсеше в един магазин в Личфийлд.

Там седеше сега Джон, все още облечен с пуловера и панталона, които носеше по-рано вечерта и ядеше ванилов сладолед направо от кутията. Ядеше го бавно, а на лицето му бе застинала покруса.

— Ей — извика тя нежно, — цяла нощ ли седиш тук?

Той вдигна поглед към нея разсеяно:

— Да.

Тя седна на стола срещу него.

— Нещо не е наред ли?

Джон не отговори веднага.

— Разглеждах развода на една жена отпреди година и половина. Беше много лесно дело, но се проточи — както всички разводи. Във всеки случай, тя умря при катастрофа.

Фаръл доби болезнено изражение.

— О, Господи! Каква катастрофа?

— Автомобилна. Тя беше ченге, но някой ми каза, че имала проблем с алкохола. Изследването на кръвта показва, че е употребила алкохол преди злополуката. Излязла от пътя и се блъснала в бетонна стена. На тридесет и девет години.

— Имаше ли деца?

— Не. Останах с впечатление, че животът ѝ е много простичък: полицейска заплата, кола и общински апартамент — горе-долу това е всичко. Не ми е казвала нищо извън темата за развода. Беше всъщност леко тросната. Не точно груба, но не особено учтива. Оказва се, че ме е упълномощила да бъда изпълнител на завещанието ѝ. Не бе споменавала такова нещо.

Джон сви устни.

— Така и не разбрах, защо дойде точно при мен за развода. Нямахме нужда от някой като мен за такова просто, неоспорвано дело. Могла е да намери по-евтин адвокат. Но тази вечер, след като разгледах документите ѝ, разбрах, че е имала достатъчно основание да се обърне към мен.

Фаръл наведе глава въпросително.

— И?

— Тази полицайка е взимала подкупи от цяла верига хора. Не зная точно каква е била връзката им с нея, нито защо са ѝ плащали. Предполагам, че това са пари за охрана, или може би е знаела нещо за тях. Кой знае! Но има пълен списък с имена, дати, суми. Много местни хора. И това прави огромно количество пари!

— Звучи невероятно — каза Фаръл и леко се напрегна.

— Това не е най-шокиращата част. Имала е някой, който се е грижел за парите, изпирал ги е като ги е инвестирал — заби лъжицата в сладоледа и я остави там.

Тя чакаше.

Джон въздъхна тежко.

— Този някой е брат ми.

— Какво? — извика Фаръл с широко отворени очи. — Чарли?

— Същият! Малкото ми братче, за което мислехме, че е влязло в правия път — каза той горчиво. — Големият му успех е приказка! Направи младежка грешка, лепна си тежко петно, но се стегна и

преобърна живота си — той се наведе и хвана с ръце главата си. — Само, че не. Просто ни е накарал да му повярваме. Всъщност от една нередност се е втурвал в друга.

— Господи, Джон, сигурен ли си?

— Съвсем. Нещо повече, това обяснява, защо аз съм бил най-подходящият адвокат за нея. Трябва да е изчислила, че ако докато ръководя делата ѝ, разбере с какво се занимава, няма да я издам, защото това би навлякло неприятности и на Чарли. А ако я бяха хванали по друг начин, кой щеше да има по-добър мотив от мен да я защитава? Щом нейната история излезе наяве, веднага излага и брат ми.

— А сега?...

Той вдигна ръце объркан.

— Не мога да си обясня, защо ме е направила изпълнител на завещанието.

— Има ли някакви роднини?

— Не.

Седяха така мълчаливо известно време.

Джон взе отново лъжицата и потропа по масата.

— Знаеш ли — каза Фаръл замислено, — била е млада жена и ще се съгласиш, че не е имала намерение да умре толкова скоро. Така или иначе е трябвало да посочи някой изпълнител. Може би те е мислела за добър адвокат и е решила, че си човекът, който най-добре ще се справи.

— Дано да е така! Не искам повече изненади от тази жена — Джон взе кутията със сладолед и отиде да я остави в хладилника. — Смазан съм от умора. Хайде да си лягаме.

Тръгна да излиза от кухнята, когато Фаръл се изправи и посегна да вземе лъжицата, с която бе ял. Точно я оставяше в мивката, когато Джон се обърна отново към нея и каза:

— А, щях да забравя. Няма да повярваш!

Фаръл го погледна.

— Какво?

— Един от хората в списъка на полицайката — един от тези, които са ѝ плащали — е не някой друг, а нашата мила съседка, твоята приятелка Шугър Таплингер. Защо, според теб ѝ е давала пари?

— Моментът не е подходящ. Може би утре.

— Напротив, Чарли, сега! Идвам веднага!

Джон снижи глас — сигурен признак, че е ядосан. Остави слушалката, без да дочака отговор. Трудно бе да познае дали Чарли ще го изчака. Джон каза на брат си, че се налага спешно да говорят и веднага съжали. Намекът, че става въпрос за нещо сериозно и думи като „отговорност“ или „задължение“ бяха предупредителен знак за Чарли — тревожен сигнал, че трябва да изчезне, докато някой друг реши проблема.

За половин час стигна до жилищния комплекс в Стамфорд, където Чарли бе наел тристаен апартамент. Джон с облекчение чу как се изключва телевизора и позна стъпките на брат си, който идваше да отвори.

— Радвам се, че си тук — Джон влезе, но застана в антрето, без да си съблича палтото.

Чарли Коул бе бос, с разрошена коса, с джинси и червен пуловер, а небрежната му външност напомняше за непринуденото съвършенство на моделите от списанията за спортни облекла. Когато в ранната си младост се състезаваха за вниманието на момичетата, Джон отчаяно бе завиждал на брат си заради външността. Но след като и двамата минаха тридесетте, животът на Чарли с непостоянна работа и безкрайни купони, започна да изглежда жалък и безсъдържателен. А постоянният парад на блудкави приятелки, които демонстрираше, изглеждаше на Джон истинска досада.

Сега обаче погледът му върху живота на Чарли бе съвсем друг. Чарли не просто бе сменял постоянно работата си, опитвайки се да намери нещо подходящо. Той бе търсил нови и по-лесни възможности за печалба, бе търсил изгода.

— Защо нахълтваш така и ми нареждаш да не мърдам — попита Чарли раздражено. — Вече не сме на осем и десет години!

— Спокойно може още да си на осем години, ако се съди по разума, който проявяваш — отвърна му остро Джон. — Дошъл съм, за да спася кожата ти, така че не ме дразни.

— Какво означава всичко това? — Чарли скръсти ръце.

Джон поклати глава възмутено.

— Виж какво, бих направил всичко — по дяволите, вече съм го правил — всичко, за да ти помогна, да те измъкна от неприятности — гласът му се повиши, изпълнен с гняв и безсилие. — Но как, по дяволите, да ти помогна, когато ти сам си търсиш белята?

— Слушай — отвърна злобно Чарли, — не искам никаква помощ от теб. Независимо какво те е вбесило, можеш просто да стоиш настрана. Не се занимавай повече с мен.

Той се обърна, влезе в дневната и седна на фотьойла в ъгъла, без да обръща внимание на брат си. Джон дойде до вратата на стаята и спря.

— Марина Полсен — каза лаконично и зачака.

Чарли го погледна изпитателно:

— Какво тя?

— Знаеш ли, че умря при автомобилна катастрофа.

— Да, разбира се — каза Чарли раздражено. — Тя беше моя клиентка. Не е твоя работа.

— Уреждах развода ѝ преди известно време. Направила ме е изпълнител на завещанието си.

Чарли бе истински изненадан.

— Ти? Как така?

— Не съм съвсем сигурен. Но ето какво знам. Взимала е подкупи, а ти си изпирал парите вместо нея.

Чарли изсумтя.

— Откъде ти дойде такава глупава идея?

С няколко крачки Джон се озова право срещу него.

— От документите ѝ — отвърна ядно, — където писмено, черно на бяло става ясно, че ти вършиш престъпления, които — с твоето досие — ще те вкарат отново вътре за много дълго време.

— Водела е бележки за сделките си? — попита Чарли, а в очите му проблесна страх.

— Точно така, гений такъв — отвърна Джон високомерно. — Доста хитро е измислила цялата постановка, следователно е близо до ума, че е била достатъчно съобразителна да записва всичко, в случай че по-късно има нужда от прикритие. Защо според теб, е наела точно мен за развода си? Защото ако някой бе разбрал нещо, щях да защитавам нея, за да спася теб.

Върху лицето на Чарли се появи лукав израз.

— И това нещо е написано в документи, които са у теб?

Джон кимна.

— Не съм направил нищо нередно, но въпреки това, не трябва да ги показваш на никого. Можеш просто да ги скриеш или още по-добре — да ги унищожиш — Чарли говореше с облекчение, сякаш въпросът вече е уреден.

Очите на Джон горяха.

— И това е всичко? Щом вече не си в опасност, няма проблеми?

Брат му заговори умолително.

— Хайде, Джон! Марина не причиняваше никому зло. Хората, от които взимаше пари, бяха пълни боклуци. Имаше нужда някой да ѝ помогне с парите в брой, а аз имах нужда от прилични банкови сметки, които да покажа на фирмата, която исках да привлека. Не беше кой знае какво.

Джон продължи да го гледа право в очите.

— Не ти вярвам. Вършиш нещо, което знаеш, че е незаконно и въобще не те интересува. Продължаваш да търсиш лесния начин.

Ядоса се още повече и започна да крещи:

— Ти си обикновен престъпник, Чарли. Разбираш ли това?

По-младият мъж скочи на крака.

— Зарежи това, Джон. Не съм направил нищо толкова ужасно — очите му се свиха от гняв. — И твоето нахалство си го бива! Изтърсваш се ей така и започваш да ми обясняваш какво представлявам! Винаги ти е било много лесно. Всичко просто ти падаше в ръцете. Може да не го осъзнаваш, но не с всички хора по света е така.

За момент Джон бе зашеметен от словесната атака.

— Не знаех, че гледаш на нещата по този начин... Ти никога...

— Е, сега вече знаеш — Чарли млъкна. — Не всички можем да си позволим твоето морално превъзходство. Аз самият не изпитвам ни най-малко желание. Всъщност, бих направил всичко, за да не приличам на теб.

Обиден, Джон настръхна отново.

— Слушай какво ти казвам! Трябва да се отървеш от всичко, което може да те свърже с Марина Полсен. Ако имаш малко мозък, ще разчистиш документите си.

Чарли го погледна студено.

— Благодаря за братския съвет.

Джон се разяри.

— Какво ти става? Правя всичко възможно да ти помогна.

— Ти си светец — бе саркастичният отговор.

Без да каже нищо повече, Джон се завъртя и си тръгна.

По пътя към къщи се бореше с яростта си. През цялото време Чарлс се бе опазил от неприятности, а ето сега бе на път да си навлече истинска беда. А може би от години бе замесен в тъмни дела, без Джон да знае. Това не бе никак трудно. Ако Полсен не бе умряла, Джон нямаше никога да разкрие тяхната връзка, освен ако не ги бе хванала полицията. *Неподкупната полиция* — поправи се той мрачно.

Когато стигна пред къщи, вече се чувстваше по-скоро тъжен, отколкото ядосан. Чарли не бе намерил начин да преуспее в живота, без да се поддава на алчността и мързела. Джон си спомни злостните му думи за това колко лесно му било на него самия. Бе работил много за онова, което притежаваше, но очевидно Чарли не бе забелязал тази подробност, знаеше единствено, че по-големият му брат има всичко, което може да иска един мъж. *И аз наистина го имам!* — помисли си Джон благодарно.

Може би Чарли не харесваше чак толкова безделния си живот, колкото изглеждаше на пръв поглед. *Винаги съм приемал думите му за чиста монета* — замисли се Джон. — *Защо никога не съм се опитвал да проникна зад онова, което той решава да представи, никога не съм подлагал на съмнение нито твърденията, нито постъпките му.*

Той се опомни и спря в края на пътеката. Излезе да вземе пощата, седна обратно в колата и набързо я прегледа. Местният вестник, който излизаше два пъти седмично, бе най-отдолу. На първа страница имаше снимка на Марина Полсен в униформа. „МЕСТНА ПОЛИЦАЙКА УМИРА ПРИ АВТОМОБИЛНА КАТАСТРОФА“.

Господи, как му се искаше цялата тази история да приключи по-скоро!

Фаръл се страхуваше да помръдне в тъмната спалня, гледаше в тавана, а сърцето ѝ биеше лудо. Бе сигурна, че Джон спи, но въпреки това се заслуша в дълбокото му равно дишане и изчака няколко

минути. Най-сетне реши, че може безопасно да се измъкне от леглото и излезе от стаята, затваряйки тихо вратата зад себе си.

На долния етаж влезе направо в кабинета, едва осветен от луната, която надничаше през завесите. Приблужи се до бюрото, страхувайки се да не се препъне в нещо, след това запали месинговата настолна лампа и трепна, когато малкото помещение изведнъж се обля от светлина.

Ето я! Кутията бе пристигнала със специален куриер. Съдържаше остатъка от вещите на Марина Полсен. Няколко вехтории плюс всичко, което бяха намерили в колата след катастрофата. Тогава Фаръл бе кимнала незаинтересовано с глава, но веднага разбра, че трябва да прегледа нещата, щом Джон обърне гръб.

Отвори внимателно кутията, опитвайки се да запомни как точно се слага капака, за да я върне без следи от намесата си. Стомахът ѝ бе свит от напрежение — чувство, което не я напускаше от мига, когато видя във вестника снимката на Марина Полсен. Веднага разпозна лицето, а белегът върху бузата послужи като последно доказателство. Мъртвата полицайка бе същата жена, която Фаръл бе видяла да напуска стаята в хотел „Сен Тропе“, същата, която бе извикала през рамо с такова презрение и бе оставила вътре ругаещата я Шугър.

Достатъчно страшно бе, когато Джон ѝ каза, че Шугър е в списъка на хората, плащали на полицайката. Джон естествено нямаше представа какво може да е накарало съседката им да подкупва полицията, или да стане жертва на изнудване. Но Фаръл знаеше за какво става дума.

Бе замръзнала при думите на мъжа си. За щастие Джон тръгна нагоре преди нея и не успя да забележи тревогата ѝ. Шугър плащаше подкупи на продажна полицайка, за да прикрива веригата ѝ от проститутки и сега собственият съпруг на Фаръл притежаваше цялата информация, с която можеше да стигне до истината. Оттам оставаше една малка крачка до разкритието за участието на Фаръл. Бе лежала будна през остатъка на нощта, а страхът ѝ непрекъснато растеше.

Но когато на следващата вечер мъжът ѝ остави на кухненската маса вестника и тя забеляза снимката на жената, сърцето ѝ спря. Когато си представяше как Шугър плаща подкупи, тя си въобразяваше, че някъде се оставя плик с пари — чиста работа без действащи лица.

Сега си припомни яростта в очите на Шугър и злобните думи, които бе изстреляла, когато полицайката си тръгна.

На тази скапана кучка никога не ѝ стига! Нямам нужда от такъв боклук. Наистина нямам!

Две седмици по-късно Марина Полсен бе мъртва. Сигурно е съвпадение — каза си Фаръл. Имаше прекалено живо въображение, бе луда дори да си помисли, че може да съществува някаква връзка. Не бе възможно тази Шугър, която познава, да извърши нещо подобно. Освен това, полицайката е била пияна и е излязла от пътя. С нея не е имало никой — сама е блъснала колата. Докато разглеждаше кутията, Фаръл се молеше това да е истина.

Измъкна голяма найлонова торба и започна да вади съдържанието ѝ: празно джобно тefтерче, портфейл и чекова книжка, плик с няколко кредитни карти, шофьорска книжка и полицейски пропуск. Забеляза бележка от химическо чистене, ризата и панталоните на Полсен са били готови още преди седмица. Потрепервайки, остави плика и разтвори ципа на малка черна козметична чантичка, вътре имаше червило, руж и спирала. Продължи да рови. Брой на „Ню Йорк Таймс“ от деня на катастрофата — непипнат. Неотваряно пакетче чипс, полупълна кутия с книжни кърпи, четка за коса, няколко химикалки и наръчник за собственици на Тойота Корола, заедно с десетина карти на Медоувю и съседни градове.

Сред останалите неща в найлоновата торба откри и голям бял плик от „Хорнър Фешънс“ — магазин за евтини дрехи, покрай който Фаръл често минаваше с колата, но никога не бе влизала. Погледна в плика и видя копринена розова блуза, която сега бе смачкана и приличаше на безформена маса. Тъкмо когато щеше да остави плика настрана, нещо привлече погледа ѝ. В най-долната му част пишеше нещо — една дума, изписана със синьо мастило. Бе драснатата, сякаш някой набързо си е отбелязал нещо.

Погледна я отблизо, след това отдалече, опитвайки се да различи буквите. Първата бе категорично „П“ След това „И“ или „И“? Последната буква бе „Т“, а по средата имаше „К“. Добре, значи, „П“, „И“, нещо неразбираемо, „К“, нещо неразбираемо, „Т“. П-И-К-Е-Т. Точно така. ПИКЕТ. Откъде ѝ бе позната тази дума?

Фаръл ахна и изпусна плика върху бюрото. Върху номера на една от колите на Шугър Таплингер бе изписано „ПИКЕТ“.

Хелмут Таплингер притежаваше серията номера с трите генерала от Гражданската война. Спомни си джипа — паркиран до другия джип и шевролета в гаража на Шугър — и белите букви, нанесени върху тъмносиния фон на регистрационния номер.

Марина Полсен бе написала думата върху плика в нощта, когато бе умряла.

Фаръл потъна в креслото пред бюрото на Джон, а сърцето ѝ щеше да изскочи. Пое си дълбоко дъх няколко пъти, убедена още преди да е проследила целия ход на мислите си, че вече знае какво се бе случило.

Марина Полсен спира пред магазина и си купува блузата. Можеше да сложи покупката в багажника. Но тъй като носи само този малък плик, най-вероятно го оставя на мястото до себе си, както често прави самата Фаръл с по-малки пакети. Пликът лежи там до края на деня — *до края на живота ѝ* — поправи се Фаръл. Полицайката най-накрая спира да изпие нещо, може би да вечеря, това нямаше значение. Със сигурност бе пила, това потвърждаваха кръвните проби. И в един момент, докато кара след няколкото питиета, пожелава да запише думата „ПИКЕТ“. При това набързо, толкова бързо, че не успява да намери листче, посяга и я драсва върху плика с покупката.

Полсен е видяла джипа и бързо е преписала изписаното върху регистрационния номер. Може би е искала по-късно да я провери. *А може би* — Фаръл се замисли уплашено, — *е знаела, че шофьорът на колата я преследва.*

Защо тогава направо не е написала името на шофьора? Фаръл си отговори на въпроса почти веднага, щом си го зададе. Полсен може да не е знаела кой седи зад волана, само е знаела, че е в опасност. Вероятно е разбрала, че това е последният ѝ шанс да остави някаква улика. Разбира се, на повечето хора думата нямаше да проговори нищо.

Но ако попаднеш на подходящ човек, съобщението на Марина Полсен се превръщаше в издайническо послание.

Фаръл седеше на пейката в парка и стискаше здраво ръцете си, които трепереха в ръкавиците, не толкова от студения февруарски ден, колкото от нервност. Премигна от сълзите, причинени от вятъра и

когато отново можеше да вижда ясно, се сепна от вида на Шугър, която се приближаваше от другия край на алеята, а черната ѝ пелерина се вееше зад нея. Фаръл не си бе представяла, че някога може да изпитва такъв страх от съседката си — жената, в чийто дом бе вечеряла, която някога бе смятала за приятелка. Но тази жена вече не съществуваше, припомни си Фаръл. Ако изобщо някога я бе имало.

Шугър се движеше с неочаквана за размерите си лекота. Когато се приближи към Фаръл, лицето ѝ изразяваше едновременно развеселеност и гняв.

— Скъпа, надявам се, че имаш достатъчно основание да предпочетеш да се срещнем тук — каза тя и седна до Фаръл. — Краченцата ми измръзват. У нас ни чакат готово кафе и кифлички, но ти не пожела да дойдеш и трябва да се срещаме на края на света.

Фаръл едва успя да проговори.

— Не исках да говоря у дома.

Шугър кимна.

— Така си и мислех — тя светна. — Размислила си и искаш да опиташ още веднъж?

Фаръл помръдна с неудобство.

— Не, не става въпрос за това. Не точно — търсеше думите. — Шугър, вторият път, когато дойдох в хотела, видях да излиза една жена. Беше явно, че двете сте се карали.

Шугър се опита да си припомни.

— Не зная за кого говориш, скъпа.

Фаръл понижи глас.

— Тогава не я познавах, но сега зная коя е — Марина Полсен. Полицайката.

Шугър се завъртя рязко на място и погледна Фаръл право в очите. Погледът ѝ изведнъж бе станал каменен и Фаръл едва се въздържа да не се отмести.

— Мога ли да знам защо ми припомняш това? Не мога да разбера какво те интересува?

Фаръл стисна юмруци. Не знаеше кое е по-лошо: да обвини в убийство невинна жена или да отмени вероятността Шугър да е замесена. Реши, че трябва да провери реакцията на Шугър, на всяка цена да разбере дали ще се потвърдят някои от подозренията ѝ.

— Както, убедена съм знаеш, тя загина при автомобилна катастрофа.

Шугър кимна.

— Да, зная, както и целия град.

— Но онова, което целият град не знае, е, че си й давала пари. Аз зная и Джон знае, тъй като е изпълнител на завещанието ѝ и тя е записала името ти в един списък.

Шугър се замисли върху това.

— Джон знае ли за какво става въпрос?

Фаръл поклати глава.

— Но по всичко личи, че няма да му е много трудно да отгатне.

Шугър я гледа известно време, след това отмести поглед с привидно равнодушие.

— Фаръл, ние сме големи хора. Сигурна съм, че разбираш: понякога се налага да плащам на някои хора, за да мога да въртя бизнеса. Не съм виновна, че тази жена бе алчна — по лицето ѝ се четеше раздражение. — Нека да не ставаме толкова праведни, само защото си се разтреперила от твоето приключение!

Фаръл се сепна от думите ѝ.

— Не става дума за това.

— О, така ли? — попита Шугър саркастично. — Не ставаш за това Фаръл и много ме разочарова. Поиска да си тръгнеш и така направи. Добре, стига толкова.

Фаръл пое дъх. Разбра, че ѝ е омръзнало да се страхува, че се бе уморила от хокането на тази жена. До гуша ѝ бе дошло от цялата гнусна история.

— Има още нещо — каза тя отсечено. — Марина Полсен е написала думата „ПИКЕТ“ върху един плик в колата си в нощта, когато е умряла.

Шугър нищо не каза, но очите ѝ вече не се откъснаха от лицето на Фаръл.

— Повечето хора не могат да направят връзката, но аз и ти знаем кой кара кола с такава регистрация — продължи Фаръл, като възвърна самоувереността си, тъй като почувства, че е стъпила на по-твърда почва. — Може би ще ми кажеш, защо тази жена си записва думата, изписана върху регистрационния номер на твоя джип в последните

мигове преди да умре? Там ли беше, Шугър? Имаш ли нещо общо със станалото?

Шугър остана неподвижна за момент. След това избухна в смях.

— Откъде ти идват такива неща на ум? Каква глупост! Миличка, много филми гледаш.

Фаръл не обърна внимание на снизходителния ѝ тон.

— Проститутките са действителни. Подкупите са реални. Въпросът ми е много логичен.

— Божичко, досадна си — Шугър махна с ръка пренебрежително.

— Можеш ли тогава да ми обясниш защо е написала думата „Пикет“?

— Скъпа — каза Шугър видимо забавлявайки се, — дори няма да се опитам.

Фаръл се изправи. Ако някой бе обвинил нея самата в убийство, тя щеше да се ужаси, да се ядоса, да се шокира неимоверно. Шугър не направи нищо такова. Погледна на цялата история по-скоро от хумористична гледна точка. Това прозвуча фалшиво на Фаръл.

— Знаеш ли — каза тя бавно, — когато се говори за убийство, търсят мотив, средство и възможност. Доколкото мога да кажа, основавайки се на онова, което тази жена е оставила като следи след себе си, ти притежаваш и трите.

Шугър стана на крака и приближи лице близо до Фаръл.

— А сега ти ме чуй. Не съм сторила нищо на онова ченге, не че не го заслужаваше. Но не съм го направила! Важното за теб е, дори и да съм виновна, ти какво ще направиш? Ще разкриеш всичко? Нали трябва да обясниш какво си правила в хотела?

Отстъпи крачка назад и измери Фаръл с поглед, а по устните ѝ заигра усмивка.

— Помисли за брака си. Помисли какво ще означава това за адвокатската практика на мъжа ти, ако целият свят научи, че съпругата му се е опитала да стане високоплатена проститутка. Тогава ще трябва да каже „сбогом“ на кариерата си, а ти ще се сбогуваш с него. Това ли искаш?

Фаръл я погледна, прочете в очите ѝ удоволствието, което изпитва. Побиха я тръпки.

— Е? — тонът на Шугър стана по-настоятелен. — Това ли искаш?

Фаръл се обърна и напусна тичешком парка, с наведена срещу хапещия вятър глава.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Шугър Таплингер нетърпеливо хвърли в количката консерва доматиена супа, преди да погледне следващата точка в списъка. Днес я занимаваха по-важни неща от покупките. Но това беше денят, в който пазаруваше за седмицата и Хелмут веднага щеше да забележи, ако хладилникът се окаже незареден и ако не видеше в шкафа под мивката грижливо сгънати найлоновите торби от магазина, приготвени за кофата за боклук.

Освен това, овесените ядки бяха на свършване, а тя не можеше да си представи какво ще направи Хелмут, ако не закуси по начина, по който бе закусвал всяка сутрин, откакто се бяха оженили. Точно една чаша овесени ядки с половин чаша обезмаслено мляко — всеки Божи ден. През зимата — заедно с половин грейпфрут; през лятото — с четвърт пъпеш. На обяд бе не по-малко последователен. В единадесет и петдесет секретарката в редакцията на „Генерали във фотьойли“, му носеше сандвич с пуешко месо и зелена салата, без майонеза. В дванадесет часа хапваше едната половина, а няколко минути по-късно хвърляше другата в кошчето. Това бе Хелмут. Редовен и предсказуем до най-дребната подробност.

Факт, от който Шугър бе доволна, особено сега. Нямахше нужда от повече изненади на други фронтове.

Да вървят по дяволите! — помисли си тя. — *Всички да вървят!* Тази кучка Марина Полсен, няколко пъти се бе опитала да я притисне, докато накрая нямаше алтернатива. Но как така се бе объркало всичко — не само единият, а и двамата — Фаръл и Джон Коул да са по петите й?

Тя бутна количката от другата страна на щанда и започна дивашки да изсипва в нея кутии с бисквити — сладки, солени — дори не си даде труд да погледне какъв аромат имат.

За Хелмут — каза си, знаейки много добре, че мъжът й по-скоро ще умре от глад, отколкото да докосне бисквита и щеше да ги изяде всичките сама. Истината бе, че по-скоро щеше да ги скрие от него. Той

можеше да се досети, но тя нямаше да привлеча вниманието му върху факта, че бе възвърнала повечето от седемдесетте килограма, които бе свалила през първите три години от съвместния им живот. И всеки пак, успокои се тя, той я обичаше и когато тежеше около сто, така че едва ли щеше да има нещо против.

Това бе най-изненадващото у Хелмут Таплингер. Той нямаше нищо против наднорменото ѝ тегло и изглежда не се притесняваше от огромните мазнини, които правеха двойна гушата ѝ, от отвратителната плът, която висеше от корема и ръцете ѝ и се събираше на гънки около бедрата и коленете ѝ. Той бе единствения, който не я гледаше с отвращение и с убеждението, че трябва да бъде заличена от лицето на земята. А всички останали го мислеха. И винаги бе било така.

— *Ей, свинче, цялата си угоена.*

— *Мно-о-о-о-г-о си дебела!*

— *Беатрис, няма повече. Съсипвам се да приготвя вечеря, а ти ядеш сякаш няма утрешен ден. Един хамбургер бе достатъчен за Мери и Лари, ще трябва да ти стигне и на теб.*

В спомените ѝ от детството, моментите около масата бяха белязани с непрестанните подигравки на брат ѝ и сестра ѝ, раздражението и отвращението у майка ѝ. А Шугър, която седеше и продължаваше да е гладна и след втората порция, не можеше да се спре, независимо от унижението.

Никой в семейството не се замисляше как ли се чувства Шугър. По-скоро всички разглеждаха свръхтеглото ѝ като върховна несправедливост в живота на майка ѝ. Както самата Джанет Лотън обясняваше всеки ден, осигуряването на прехраната бе истинско мъчение. Как можеше да се очаква една сама жена на четиридесет и пет да издържа три деца, последното от които, бе заченала по случайност и след това бе загубила петдесетгодишния си съпруг, умрял от инфаркт само шест месеца след раждането на бебето. В малкото градче в Пенсилвания, където живееха, не бе никак лесно да се работи на две места, а в нейния случай бе и неблагоприятно.

Майка ѝ често повтаряше, че съдбата бе убила баща ѝ, а нея самата — напълно изоставила. Шугър все още помнеше наизуст дългите оплаквания, които Джанет нареждаше монотонно почти всяка вечер, седнала в съдрания фотьойл, като същевременно разтриваше изморените си крака под гръмките звуци от телевизора. Независимо

какво се случваше на екрана, тя го свързваше със собствената си съдба и коментираше колко е нелепо да родиш дете, след като си отгледал други две до дванадесет и тринадесет години, или колко несправедливо е, че съпругът ѝ умря, без да ѝ остави застраховка живот и без стотинка в банката. Ако на черно-белия екран някой отиваше на среща или излизаше с приятел, тя започваше да се вайка как живее в тази скапана къща в този скапан град.

Наднорменото тегло на дъщеря ѝ бе последният удар за Джанет. Когато Шугър бе пълничко бебе, хората я щипеха по бузите и казваха колко приятно пухкава е. Но когато порасна, вече не бе толкова сладка. Познаваше, че хората я намират за отблъскваща дебелана, топка лепкаво тесто. Мнението на майка ѝ не бе по-различно. Шугър често я хващаше как се сепва само при вида на дъщеря си, когато влиза в стаята. Самата Джанет измисли на Шугър прякора, както си седеше една неделна сутрин на малката маса в кухнята, пиеше си кафе, пушеше и наблюдаваше с присвити очи шестгодишната си дъщеря, която изяде три шоколада с лешници.

— Някои майки наричат дъщерите си „сладурче“ или „фъстъче“ — каза тя сухо и дръпна дълго от цигарата, — но теб, Беатрис, можем да наречем по един-единствен начин — Шугър^[1].

Джанет очевидно не виждаше причина да крие помислите си по отношение яденето на Шугър. Ако нещо я наведеше на темата, тя вдигаше очи към небето и питаше господ защо третата уста, която е родила на този свят, е винаги отворена и как да я напълни. *Ако можеше, щеше да поглъща банкнотите цели* — казваше Джанет. — *Погледнете я, моето дебело малко недоразумение.*

При тези думи братът и сестрата на Шугър неизбежно се кикотеха, доволни, че в прицела на майката е Шугър, а не те самите. Шугър ставаше червена като цвекло и изпитваше желание да се заколи с големия кухненски нож и да сложи край на това унижение. С Мери и Лари се справяше лесно — с подигравателните им забележки и от време на време с побоя. Те бяха като призраци, измъчваха я по свой график — в един момент не ѝ обръщаха внимание, а в следващия я нападаха.

Но Шугър бе открила и собствени оръжия, които ѝ доставяха ново и неподозирано удоволствие. Беше в деня на абитуриентския бал на сестра ѝ. Мери пробваше дълги рокли с две приятелки, играха си с

дългите фризирани коси цели часове и се заяждаха с Шугър всеки път, когато минеше покрай тях.

— Поне нашата госпожица Мас няма да се мъчи с абитуриентска рокля — каза Мери на приятелките си с театрално силен шепот, когато Шугър влезе в стаята си от другата страна на коридора. — Искам да кажа, освен ако не проверяват външността при кранчето за пунш в тъмния ъгъл на физкултурния салон.

Трите момичета се смееха истерично, а скъпоценното жълто канарче на Мери, Сноубърд им пригласяше с писклив глас.

Но, забеляза Шугър с удоволствие, докато наблюдаваше през прозореца на стаята си в три часа сутринта — на Мери никак не ѝ стана смешно, когато се прибра и видя пред входната врата птичето с извит врат.

Мери не успя да докаже, че го е направила Шугър. Нито Лари можа със сигурност да обвини по-малката си сестра, когато намери в гардероба хубавия си сив вълнен панталон, нарязан на ивици. И двамата бяха отишли при майка си, но оплакванията им изведнъж замлъкнаха. След втората случка започнаха да стъпват на пръсти покрай Шугър, като ѝ хвърляха подигравателни погледи само, ако бяха сигурни, че не ги гледа. Щом завършиха гимназия, веднага напуснаха къщата. Шугър бе загубила връзка с тях и не знаеше нищо, нито се интересуваха.

Майката бе друго. Тя имаше неизчерпаем запас от жестоки забележки към най-малкото си дете, всяка от които се бе забила завинаги в главата на Шугър. До края на живота си нямаше да забрави гримасата ѝ онази вечер, когато внезапно влезе в банята и видя как Шугър, която тогава бе на тринадесет години, излиза изпод душа. Ако само затвореше очи, Шугър веднага щеше да си припомни отвращението, което бе застинало върху лицето на майка ѝ. Самата Шугър бе престанала да се оглежда много отдавна и поглеждаше тялото си, само когато се налага. Въпреки това, можеше да си представи какво е видяла майка ѝ. Ако имаше накъде, щеше да се намрази още повече в този момент. Но ненавистта, която изпитваше към себе си, бе достигнала пълни размери.

Някъде към девети клас Шугър престана да чува мъчителните закачки и да забелязва погледите на съучениците си. Отказа се от мисълта да има приятели, а идеята да разговаря с момче, още по-малко

да отиде на среща, никога не ѝ бе доставяла удоволствие. Вместо това, започнаха да я изгарят потребности, които не разбираше. Чувстваше необходимост да мие непрекъснато ръцете си, понякога по сто пъти на ден. Когато и това не ѝ бе достатъчно, започваше да мие, търка и чисти всеки сантиметър от запуснатата къща — всеки божи ден.

А късно през нощта, докато лежеше в малката тъмна стая, продължаваше да усеща непознатия порив. Ръката ѝ се плъзгаше към главата, сякаш по свое собствено желание, и започваше да скубе косата, косъм по косъм, докато заспи. Гъстата ѝ червена коса — единственото хубаво нещо у нея — скоро стана рядка и безжизнена, с бели петна, които разкриваха части от скалпа.

Годините минаваха една след друга, а единствената промяна, която се забелязваше, бе непрекъснатото покачване теглото на Шугър. Когато завърши гимназия, необходимостта да си скубе косата намаля. Отсъствието на злобните забележки на връстниците ѝ я освободи от този натрапчив навик.

Артритът на Джанет, който цял живот я бе измъчвал, се изостри, когато наближи седемдесетте. Най-накрая, когато вече не бе в състояние да работи, тя стана зависима от Шугър. Нещата не бяха различни от обикновено, само че вече Шугър ходеше на работа вместо Джанет и печеше хляб и кифли в една хлебарница. Двете жени бяха прекарвали почти целия си живот заедно вкъщи и продължиха да живеят по този начин. Дори и да забелязваше отдръпването на дъщеря си от света, Джанет Лотън не го коментираше.

— Погледни ни — повтаряше тя и показваше обезобразените си ръце. — Страхотна двойка сме, нали, Шугър? Саката старица и хипопотам!

Но Шугър вече бе престанала да изпитва жал към майка си, бе престанала да изпитва каквото ѝ да било към нея. Когато Джанет умря от пневмония на седемдесет и две години, Шугър незабавно продаде къщата, раздели малкото пари, които успя да вземе за нея с брат си и сестра си и повече не ги видя. Със своя дял си купи автобусен билет до Ню Йорк и нае едностаен апартамент на Двадесет и трета улица.

Двадесет и осем годишната Шугър, която тежеше сто и шестдесет килограма, обикаляше улиците на Ню Йорк и търсеше работа. В продължение на месеци се явяваше на интервюта за всяко свободно място, което изглеждаше поне наполовина благоприлично: за

продавачка, сервитьорка, администраторка. Независимо колко добре се държеше и колко спретнато се обличаше, така и никой не я нае. Най-накрая проумя истината: никога нямаше да получи работа на място, където се вижда. Нямаше да ѝ позволят да работи в преден офис или магазин. Дебели хора като нея работеха зад кулисите: в кухнята, в склада, в пералнята.

Дни наред се ядосваше на себе си, на уродливостта си, на отчаяната си неспособност да бъде нормална. За пореден път започна да си скубе косата, съзнавайки през цялото време, че плешивото петно върху главата ще осигури още едно извинение да бъде пренебрегвана и отблъсквана. И тогава, един дъждовен петъчен следобед, тя забеляза човека, който ѝ бе отказал последния път, когато се опита да си намери работа. Той чакаше метрото на „Юнион скуеър“. Шугър помнеше името му, Норман Фидлър. Отговаряше за нощната смяна в малък хотел в центъра и търсеше помощник-счетоводител, който да работи до късно вечер. Тя застана точно зад него и забеляза гънките от отпуснатата плът, които бяха видни дори под кафявия костюм. *След още две години ще изглежда като мой близък — реши тя, — но никой няма да му попречи да работи.* Стоеше там, вбесена от несправедливостта.

Не реши съзнателно да го бутне под влака. Просто стана така, че когато влакът с гръм и трясък навлезе в станцията, тялото му се хвърли под свистящите метални колела. Наоколо се въртяха толкова много хора, че бе невъзможно някой свидетел да я посочи. Въпреки това, когато пристигна полицията, няколко души непрекъснато ѝ хвърляха погледи. Колкото ѝ да е странно, не се притесняваше особено, дори и да бяха я хванали.

Всъщност, осъзна тя няколко дни по-късно, бе престанала да си скубе косата. В продължение на няколко седмици престана дори да се тъпче, ядеше само плодове и зеленчуци, не се сещаше за бисквитите и сладкишите, които преливаха от кухненските ѝ шкафове. Освободи се дори от чистенето, и една събота следобед откри, че не е пускала прахосмукачка и не е бърсала прах от миналата сряда.

И тогава като по чудо, останала почти без средства, тя си намери работа. Стана телефонистка в служба за придружаване.

Заемайки поста, тя отговаряше за координацията на графициите, счетоводството и подбора на подходящи момичета за клиентите.

Собственикът на предприятието бе доволен, че е намерил човек, на когото може да разчита за ръководенето на ежедневните операции и скоро престана да идва, а се появяваше само веднъж-два пъти в седмицата.

В повечето случаи, така нареченото „придружаване“ всъщност бе платен секс, въпреки че от време на време, някой мъж наистина търсеше компаньонка за вечерта. Някои клиенти откровено и ясно описваха типа момиче, което желаят и какво очакват от него; други се изразяваха двусмислено, преструвайки се, че нямат нищо друго на ум, освен малко да си поприказват с някого, докато вечерят. През годините, които прекара на това място, Шугър се научи да бъде добър слушател и разбра, че най-важната информация се крие в неизреченото.

Жените, които работеха за службата, стояха в малкия офис в очакване на ангажимент. Сравняваха сведенията си за всичко — като се започне от най-бързите начини да доведеш мъжа до оргазъм и се стигне до най-добрите гинеколози и съвети за отглеждане на деца. Шугър бе заинтригувана от непринуденото им бърборене за тройки, орално задоволяване, анален секс и фетишизъм. Най-важно бе да задоволиш клиента и да се чупиш възможно най-бързо и жените обичаха да се надпреварват с безобразни разкази как са измъкнали максимално пари, а са дали от себе си минимума.

Шугър извличаше огромно удоволствие от факта, че знае за мъжете много повече от болшинството жени, независимо, че тя самата никога не бе имала интимен контакт. В очите ѝ мъжете се свеждаха до простодушни глупаци. По причини, които не разбираше и нямаше желание да разнищва, започна да се чувства по-добре в кожата си, дори изненадващо компетентна.

Бе работила в агенцията почти три години, когато срещна Хелмут Таплингер. Обади се един четвъртък — късния следобед — най-вероятно да си уреди среща с някое момиче, но опитите му да обясни какво иска бяха толкова жалки, че изведнъж затвори телефона, без да стигне до същността на въпроса. Когато се обади отново след няколко дни, тя разпозна гласа му и започна да се шегува, за да му помогне да проговори.

Дори тогава той не стигна докрай и не си определи среща. Вместо това, зададе стотици въпроси без никаква връзка. На Шугър ѝ бе приятно да разговаря с него — бе истинско облекчение да попаднеш

на някой още по-жалък от теб. И когато след още няколко дни той се обади отново, тя изслуша внимателно всяка негова дума и го накара да се почувства човек.

Бе споменала за него на някои от момичетата и когато Хелмут почна да се обажда всеки ден, Ранди — висока блондинка, чиято очевидна интелигентност бе надмогната от величествения мързел, който я караше да лежи по гръб всеки ден — започна да се будалка с него.

Шугър я смъмри енергично, прикривайки емоция, която я изненада: изпитваше съжаление към този мъж, искаше да го покровителства. Най-сетне той я покани на среща и тя се съгласи, без да очаква, че ще се случи нещо. Знаеше, че килограмите я правят практически невидима за мъжете, и когато високият, кльощав мъж с гъста прошарена коса я чакаше за първи път пред службата и я заведе на вечеря в елегантен и не много скъп френски ресторант, тя изобщо не се притесняваше. *В крайна сметка, каза си, когато любезно ѝ поръча втори коктейл, той няма романтичен интерес към мен. Просто иска съвет как да подхожда към истинските жени, с които може да се види стига да плати и да знае какво да каже.*

Неочаквано той продължи да я търси и през следващите седмици. Един четвъртък вечерта я покани на концерт в „Линкълн сентър“. Едва успя да му отговори „Да!“ вместо „Защо?“

Независимо какво бе научила за мъжете през годините в агенцията, Хелмут не притежаваше нищо от тяхното самохвалство, гръмки заплахи или чувство за превъзходство. Държеше се сякаш бе ученик, а тя уважаван учител. Гледаше я с поглед, който търсеше нейното одобрение, докато ѝ държеше палтото или вратата. Пред момичетата Шугър се шегуваше, че да излизаш с Хелмут е все едно да родиш дете на четиридесет. След като го възпита и научи как да бъде мъж, той ще може да се върне и да възнагради момичетата с плодовете на нейното качествено обучение.

В действителност не изпитваше такова безцеремонно пренебрежение към него. Обожанието му ѝ доставяше удоволствие, съжеляваше го и почти ѝ се искаше да поправи травмите, нанесени му в детството, прекарано в бедно селско семейство в Уисконсин. Единствено дете на майка, която умряла, когато бил на една година, той бе израснал в самотата на отдалечена ферма, бе изпитал суровия

режим на малък мъжки католически колеж, където бе останал на специализация. Продължил да живее с баща си, който си лягал в осем вечерта, и така, преди да започне първата си работа в Ню Йорк, Хелмут почти не бил виждал жени, а вече бил над двадесетте.

Работеше като редактор в историческо списание, наречено „Вчера“ и разговорите му с Шугър обикновено се състояха от някоя историческа случка, която Хелмут разказваше. Въпреки че тя рядко се интересуваше от онова, което той говори, бе щастлива, че бе избрал да го разкаже точно на нея. Не можеше да отмине начина, по който я гледаше — без видимо да забелязва, че е дебела, без никога да споменава това и без да коментира какво яде тя и в какви количества.

На шестата им среща, той я целуна за лека нощ. На осмата, седяха на неговия диван и се целунаха по-сериозно, а Хелмут я галеше по косата и гърба, и учтиво попита дали може да стигне по-далече. Шугър никога не го бе намирала красив и понякога се отегчаваше от дългите словоизлияния на тема незначителни мирни договори или умрели политици, но сега бе неочаквано трогната от ухажването му, от одобрението му, когато насочи ръцете му към гърдите си и допусна пръстите му в себе си. Беше толкова замайващо да ръководиш нещата, да бъдеш повече от другия, за първи път в живота си.

Понякога, насаме в къщи се чудеше, кога той ще дойде на себе си и ще осъзнае, че е луд да прави секс със свиня като нея. Но когато бяха заедно, никога не бе така. Той бе благодарен за услугите ѝ и искаше да знае какво ѝ доставя удоволствие. Тя от своя страна се опияняваше от допира на голите им тела. И в мечтите си не си бе представяла, че може да ѝ се случи такова нещо. Нощ след нощ го поощряваше, и постепенно го научи да познава тялото ѝ и неговите нужди. Той обхождаше масивната ѝ плът благодарно и я караше да се чувства като кралица. Шугър не стигна до кулминация, но поне разбра какво означава задоволяване.

Новият сексуален живот ѝ донесе самочувствие — съвсем непознато дотогава. С всеки изминат ден се чувстваше все по-самоуверена и започна да си задава въпроса защо управлява агенцията срещу толкова ниска заплата. В края на краищата, тя вършеше цялата работа. Настояването ѝ за повишение в заплата и новото ѝ отношение бързо предизвикаха търкания с шефа и за всички стана ясно, че той ще се отърве от нея веднага щом намери заместник.

Шугър искаше власт, каквато никога не бе имала. Започна да разбира колко по-добра е в деловите подробности от много други хора. Мечтаеше си за собствено предприятие, истински собствен живот. Когато Хелмут ѝ поиска ръката, тя се съгласи без колебание. Той получи нова работа в списание „Генерали във фотъйоли“, което се издаваше в Кънектикът и искаше Шугър да го придружи там като съпруга. Хелмут разбра, че тя възнамерява да основе собствено предприятие — фирма, каквато повечето мъже не биха позволили. Но Хелмут не бе като повечето мъже, той бе неин последовател, нейният най-запален почитател.

Ожениха се в гражданското отделение на кметството след седмица и се преместиха в Медоувю. По-късно същата година тя започна първата диета в живота си — мъчително бавен процес, който свали теглото ѝ с вълшебните седемдесет килограма. Колкото ѝ да бе странно, Хелмут така и не направи никаква забележка за тази коренна промяна в нейната външност, той като че ли изобщо не забелязваше как изглежда тя.

Шугър посегна към щанда с млечни продукти и взе едно обезмаслено прясно мляко за Хелмут и сметана за себе си. Спомни си първата им къща, с две малки спални на тясна улица с дървета. Не можа да сдържи усмивката си, като си представи колко внушително ѝ се бе сторило тогава цялото пространство на къща и двор, в сравнение с едностайния ѝ апартамент в Ню Йорк. Хелмут се издигаше в списанието и те се издигаха в обществото. Сегашната им къща не бе изключително голяма по новите критерии на Шугър, но се намираще в един от най-добрите квартали в Медоувю. Добре запазена колониална къща с, както бе казал агентът по недвижими имоти — „добри кости“. Цената, на която я купиша изглеждаше твърде висока, когато внасяха колебливо десетте процента предплата, но сделката скоро се оказа много изгодна, защото още следващата година пазарът на недвижими имоти се промени. Днес — често се смееха заедно, когато разглеждаха обявите за продажби на имоти в местния вестник — можеха да получат пет или десет пъти повече пари, отколкото бяха дали някога.

Спря пред щанда с хлебни изделия и грабна шоколадова бисквита от отворения плик, оставен за опитване, започна да я дъвче и

да пълни найлоновата торба с франзели. Въпреки, че никога не бе искала да има деца, по всичко личеше, че в града се смяташе за нормално да родиш деца и тя бе решила да се съобрази с това. След като цяла година не успя да забременее, изследваха спермата на Хелмут и се оказа, че жизнеспособността на сперматозоидите е почти равна на нула. Шугър обезумя, но работата я спаси. Започна бавно, внимателно да анализира всяка жена и всеки клиент, преди да ги включи в списъка.

Хелмут почти не знаеше как тя прекарва времето си. А Шугър разбра, че колкото по-малко факти знае, толкова по-щастлив се чувства той. Не би я спрял, но ако говореше за бизнеса си пред него, щеше да го уплаши, а това за нея бе загуба на време. И така, нощ след нощ, той потъваше в работата си и нощното си четене, а тя можеше да прави каквото си поиска в кабинета. Нещата се подредиха чудесно: той не искаше да знае, а тя не изпитваше особено желание да му казва.

Сексуалните им отношения бяха достигнали своя връх преди години и вече не ги интересуваха особено, но бяха щастливи един с друг по свой особен начин. Педантичният му перфекционизъм и склонност към изнасяне на лекции бяха леко досадни, а и той не бе особено очарован от нейната кариера, но никога нямаше да престанат да бъдат благодарни един на друг. Той се бе отнесъл с нея човешки, в момент, когато тя се нуждаеше най-много от това, бе й осигурил дори хубава къща и кола, уважение — по дяволите, направо нов живот. А тя бе взела жаба, която бе превърнала в принц.

Тя не го търсеше повече в леглото и той не се противеше. Беше го преоборила. Никога повече нямаше да бъде жалък глупак, най-старият девственик на източното крайбрежие, той бе мъж.

А с успеха на своето предприятие, Шугър бе намерила истинската си страст — парите. Всичките тези пари в брой, необлагаеми, я възбуждаха както никой мъж. Без да го натяква на съпруга си, Шугър подпомагаше изплащането на скъпата мебелировка, гастрономическите празници, когато вечеряха навън и сребърните кафтани и скъпи обувки, които носеше. Без да му казва, тъпчеше в гардероба огромно количество банкноти в пликове.

Шугър притежаваше безспорна дарба да ръководи предприятие с такъв характер. Знаеше много добре към кои жени да се обърне. Знаеше как да разпространи информацията, за да привлече клиенти,

без да рискува пред закона, знаеше и да плаща подкупи, когато се налага. Тя водеше благоприличен живот като госпожа Хелмут Таплингер и се наслаждаваше на другия живот на Шугър — живота на мадам, който я караше да чувства, че живее истински. Години наред всичко течеше гладко като по вода. До сега.

Шугър видя свободна каса и бързо разтовари покупките на подвижната лента. В началото бе такъв успех да се запознае с нейно височество Фаръл Коул. Шугър бе примряла от удоволствие. Тя, дебелата никаквица, бе се издигнала дотам, че сега може да клюкарства в задния двор с тази елегантна, изискана жена. Шугър бе приета и уважавана, беше личност. Разбира се, надсмиваше се тя вътрешно, тайният ѝ живот я правеше още по-важна личност, отколкото си представяха светските издънки в Медоувю.

Но трябваше да не забравя, че всяка кучка от висшето общество си остава кучка. А точно това бе Фаръл. За известно време всичко вървеше добре — семейство Коул и семейство Таплингер — общуваха много често и Шугър чувстваше, че са добре приети в златния кръг от приятели на Коул. И тогава дойде вечерта, когато Шугър и Хелмут бяха поканени на гости у Коул. Както обикновено, ястията бяха истински деликатеси и както обикновено, Фаръл и Джон се държаха като идеалната двойка. Шугър изпита желание да се изплюе, когато се сети за това.

Обсъждаха един човек от близко градче, който бе убил жена си. Шугър се бе съсредоточила върху крем карамела и не обърна особено внимание, когато Хелмут се възмути от либералното наказание, което безспорно ще получи този мъж за престъплението си.

— Ще се измъкне, това е ясно предварително. Съдебната система е истински позор. Няма съмнение, че го е извършил, но помнете думите ми, този човек няма да прекара нито един ден в затвора, още по-малко ще бъде екзекутиран, както всъщност заслужава. Ще се хвърлят на вятъра много пари и много време.

Фаръл бе избърсала устни със салфетката.

— Хелмут, тогава най-добре да вземем пушките и да го застреляме?

Шугър вдигна глава от веселия тон на Фаръл.

— Така ще спестим разходите по съдебното дело.

Шугър не престана да се усмихва, но остави лъжицата и продължи да седи неподвижно. Улови развеселения поглед, който си размениха Фаръл и Джон. Стомахът ѝ се сви — ето какво всъщност бе истинското им мнение за Хелмут! За тях той бе клоун. Палячо!

Едва издържа до края на вечерта. След десерта побърза да отведе Хелмут вкъщи, разгорещи се по повод надменното им отношение, а същевременно ѝ се искаше да се скрие в някоя дупка. Снизходителните думи на Фаръл не можеха да излязат от главата ѝ. За коя, по дяволите, се мислеше Фаръл да се отнася по този начин към Хелмут, да му се подиграва. Шугър изведнъж си спомни други случки, които показваха високомерното отношение на семейство на Коул към съпруга ѝ, забележки, които в момента бе отминавала, но които, разгледани сега, се открояваха като откровено оскърбителни. Гневът ѝ растеше.

Идеята ѝ хрумна седмица по-късно и я порази с простотата си. Шугър щеше да убеди Фаръл да дойде в хотела и ще ѝ погоди номер. Това бе свършено отмъщение.

— Хартиена или найлонова торба? — попита касиерката отегчено.

— Найлонова — Шугър измъкна портфейла, изчака нетърпеливо да опаковат покупките. Разтовари торбите в багажника на колата и бързо напусна паркинга, на път за вкъщи.

През цялото време Шугър знаеше, че Фаръл не е подходяща за проститутка. Може някога вътрешно да е била непокорно момиче, но дълбоко в сърцето си обичаше съпруга си. Шугър можеше да се обзаложи, че никога не му бе изневерявала, нито сериозно ѝ бе минавало дори през ум. Тя просто не ставаше за тази работа. Секс с непознати мъже в хотелска стая за пари — за някои жени това бе съвсем приемлив начин да изкарат някой долар. Някои от тях го правеха за удоволствие, или по свои собствени нездрави причини. Но Фаръл не попадеше в нито една категория. Шугър знаеше, че ако убеди Фаръл да прескочи границата, т.е. да престъпи позволеното, това щеше да я опустоши душевно. Добре възпитаната дама би могла да го направи точно един път, но това щеше да разруши нейното съвършенство завинаги.

Хайде сега да видим колко сме благородни — бе решила тя. — Хайде да видим кой е за посмешище, след като разби на парчета удобния си живот!

Когато подреди покупките по шкафовете, Шугър най-сетне бе свободна да си направи чаша кафе. Но не можеше да си намери място да седне и да го пие спокойно. Отиде до мивката, грабна гъбата и препарат за миене, клекна и започна да търка пода зад хладилника.

Фаръл бе реагирала на преживяването си в „Сен Тропе“ точно според очакванията ѝ, и Шугър изпитваше страхотно задоволство през цялото време. Но историята изведнъж се бе обърнала срещу нея по начин, който не бе предвидила. Фаръл я обвиняваше в убийството на Марина Полсен. Ако на Фаръл можеше да се вярва, тя и Джон можеха и да го докажат.

— Защо, по дяволите? — изстреля Шугър злобно, докато продължаваше да търка ожесточено с гъбата нагоре-надолу по балатума. — Защо ми се случи това?

Очевидно не можеше да седи със скръстени ръце. Трябваше да задържи неприятеля. В крайна сметка, или те, или тя. Шугър щеше да се погрижи победата да е нейна.

[1] Sugar (англ.) — захар. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тим Коул сви по „Лилак Лейн“ и въздъхна с облекчение. Наоколо нямаше никой. Хвана здраво дръжките на раницата и ускори крачка, явно щеше да закъснее за училище. Поклати глава, недоволен от себе си. Никога преди не бе минавал по този път — трябваше да излезе порано.

Представи си как влиза в класната стая след звънеца, г-ца Милър го поглежда косо и започва да го разпитва, а той скалъпва някакво неубедително извинение. При тази мисъл се намръщи и започна да тича, стъпвайки по пътя върху камъни и клони.

Не му остава много. Според картата, която бе проучил у дома, ако свие надясно в края на „Лилак лейн“ по „Милфорд стрийт“ и след това още веднъж наляво, би трябвало да излезе точно зад училището.

Зад ъгъла сви по „Милфорд“, наведен на една страна. След това пое рязко дъх и спря.

Ето ги! На по-малко от десет метра! Гарт Хоубър, възслаб и повисок от останалите шестокласници, се бе облегнал отпуснато на една паркирана кола, а под тъмнозелената плетена шапка се подаваше огромна гъста черна коса. Джей Зубет, с наушници, бе коленичил на няколко крачки встрани и завързваше връзките на обувките си, а учебниците му лежах на земята до него. Джей пръв забеляза Тим, завърза здраво връзката си на фльонга и се изправи със злорада усмивка на лицето. Каза нещо на Гарт, който също погледна към Тим. Двамата се приближиха един до друг с лице към Тим и му препречиха пътя.

Тим ги гледаше втренчено, а стомахът му се сви. Не можеше да повярва. Всеки понеделник, в продължение на четири седмици, го бяха причаквали на „Летърн стрийт“. Как бяха разбрали, че точно този понеделник ще дойде по друг маршрут?

За момент желанието му да изкрещи бе непреодолимо. Нямаше измъкване от тях. Те бяха навсякъде и винаги. Тим бе голяма работа в отбора по бейзбол и на съботните състезания по баскетбол, но това

нямаше значение, когато дойдеше понеделник. Един четвъртокласник не можеше да се мери с тези двама шестокласника и никога нямаше да може. Положението бе безнадеждно.

— Хей, Коул — подвижна високомерно Гарт Хоубър, — закъсняваш — гласът му стана напевен. — Ще си имаш неприятности с учи-и-ителката-а-а.

Тим си наложи да продължи. Можеше и да се измъкне.

— На теб какво ти пука? — отвърна важно с малкото дързост, която му беше останала.

Джей Зубет се захили и каза подигравателно:

— Пука ни, Тими. Не трябва да се крещи на добро момче като теб!

Тим не отговори. Опита се да не ги поглежда и продължи да върви. Когато се приближи достатъчно, Джей замахна с ръка и го удари силно по рамото.

— Спри. Имаме малко работа.

Тим спря и въздъхна, разбирайки какво следва.

— И така? — Гарт протегна една ръка с отворена длан.

— Днес нямам — Тим погледна Гарт право в очите и се опита да прозвучи убедително. — Татко забрави да ми даде.

Гарт хвърли поглед към Джей.

— Вярваш ли му? Мислиш ли, че татенцето на Тими ще забрави да му даде парички?

Джей поклати глава.

— Не.

— И аз не вярвам.

Очите на Гарт гледаха обвинително, когато се обърна към Тим. Посегна и удари Тим по рамото, точно както направи това Джей. Джей се присъедини към него и започна да удря Тим по другото рамо.

— Хей, спрете — запротестира шумно Тим.

Двете момчета продължиха да го бият тихо, настъпвайки, докато Тим се отблъскваше назад от силата на всеки удар и се мъчеше да запази равновесие.

— Престанете! — крещеше той. Опита се да им отвърне, но ръцете му не ги достигнаха и той замахна във въздуха.

Гарт направи две бързи стъпки напред и го удари с юмрук в ухото. Тим изпищя и покри с ръка главата си.

— Знаеш кога ще спрем — каза Гарт, удряйки отново Тим, този път по челото. — Дай ни ги.

— Добре, добре — Тим се обърна, свали си раницата опитвайки се да се пребори със сълзите от болка и обида. Дръпна ципа на малкия джоб най-отпред, бръкна вътре и извади новата банкнота от един долар, която му даде баща му предишната вечер. Гарт я грабна от ръката му.

Джей го тупна за последен път по гърба.

— Сега се разкарай оттук.

Тим се занимаваше с ципа на раницата си, стъпи на платното и пресече улицата с наведена глава, без да погледне дали не идва кола. *Искам да ме блъсне някоя кола* — мислеше си той отчаяно. Това щеше да сложи край на всичко. Ухото започваше да го боли. Чуваше как двете момчета зад гърба му се смеят и говорят, а гласовете им постепенно затихваха, докато се отдалечаваха по улицата.

Сложи отново раницата на гърба и започна да изчислява колко е закъснял вече. Какво щеше да каже на госпожица Милър? *Забавих се, за да дам джобните си пари на двама малоумници от шести клас, както правя всяка седмица.* Всички щяха да му се присмеят и да се подиграват какъв е слабак.

Бе много ядосан и обезсърчен. От седмици се опитваше да измисли начин да принуди тези двама глупаци да го оставят на мира. И тогава му дойде гениалната идея да смени маршрута до училище, която обаче се оказа безполезна.

Не бе посмял да каже на никого какво става. Ако бе казал, щеше да излезе най-големият предател на века. Сега си спомни съвсем ясно как в края на първата седмица в училище Бен Соръл се бе оплакал на учителката от Теди Адамс, който го тормозел в автобуса. Теди бе смъмрен пред целия клас, но всички престанаха да говорят на Бен цели седмици след това. И да бе казал на родителите си, нямаше да е по-добре. Знаеше какво щяха да направят: щяха да дойдат в училище и да се оплачат. Хоубър и Зубет щяха да изслушат една лекция от директора. Но следващият път като го хванат, щяха да го набият още по-здраво.

Ухото наистина го болеше. Разтърка го и реши, че днес не може да отиде на училище. Искаше да се скрие в стаята си. Какво толкова щеше да стане, ако отсъства един ден? Голяма работа, а и не го

правеше често. Обърна се обратно и тръгна по пътя, по който бе дошъл. След това се поколеба. Ако майка му бе още вкъщи, трябваше да обясни защо се връща така внезапно. Добре, щеше да й каже, че по пътя го е заболял стомахът или нещо подобно. Тръгна с бърза крачка.

Когато стигна, влезе в къщата през вратата на кухнята. Майка му не го посрещна и той реши, че е излязла. Чу как тръгна пералнята в мазето. *Госпожа Майлс сигурно пере* — реши той. Но след това чу гласа на майка си от дневната, тих и напрегнат. Бе странно, че не се появи при звука от хлопнатата врата. Застана там за момент, но не можа да разбере какво казва тя. Остави раницата си върху кухненската маса и се стресна, когато чу гласа на баща си, който й отговаряше. Защо баща му беше още вкъщи? Той тръгнаше за работа винаги, веднага след него. Тим направи няколко крачки към вратата, за да чуе за какво разговарят.

— Не, никой друг не ме видя — казваше майка му.

— Направила си го, без да се замислиш за нас. Нека дори не обсъждаме какво означава това за нашия брак. Помисли ли поне за миг за децата? — гневът в гласа на баща му прикова Тим до стената.

— Джон, моля те... — майка му бе на ръба да се разплаче.

Баща му отговори ядосано със саркастичен тон.

— Поне е било апартамент. Апартаментът е по-подходящ. Не бих искал да си те представя на някакво неприятно място. Нещо по-долу от твоето положение.

Какъв апартамент? Тим не можеше да разбере за какво си говорят. Да не би майка му да иска да се преместят в апартамент, а баща му предпочиташе къщата? И смяташе, че тя е по-подходяща за него и Райли?

— Добре. Зная, че го заслужавам — майка му говореше тихо. — Трябва да решиш, дали можеш да живееш с тази мисъл — тонът й стана суров. — Или ще ми го натякваш до края на живота.

Баща му изведнъж изкрещя.

— А нямам ли право, по дяволите?

Тим вътрешно се сви, когато баща му продължи да крещи. И по-рано бе чувал родителите си да спорят — не често, но все пак. И въпреки това, сега в гласовете им имаше нещо различно. Обикновено споровете им бяха кратки и тихи, майка му изглеждаше по-разстроена, докато баща му отговаряше по обичайния си спокоен начин. Всъщност,

Тим почти не можеше да си спомни да бе чувал някога баща си да крещи както сега. Каквото и да ставаше, то бе много неприятно.

— А ти какво очакваше? Че ще ти хвана ръката и ще ти кажа: „всичко е наред, успокой се, разбирам, че трябва отново да се осъзнаеш“.

Тим чу как баща му се разхожда напред-назад и продължаваше да крещи.

— Горката малка Фаръл, хваната в капана на този ужасен живот, в тази ужасна къща с две ужасни деца, със съпруг, който я обича и би направил всичко за нея. Трябва да е било същински ад за теб.

За какво говореше? — Тим започна да се паникьосва. Майка му мразеше ли ги? И искаше да ги напусне? *Моля те* — помоли се той тихо, — *нека да спрат. За каквото и да се карат, нека да спрат.*

Последва пауза преди майка му да отговори.

— Няма да се преструвам, че всичко е наред. Не е наред. Но сега се опитвам да постъпя правилно.

— А кое е правилното? — гласът на Джон стана още по-гневен. — Със сигурност не си се притеснила какво е правилно, когато си хукнала да се забавляваш. А какво ще кажеш за някои дребни подробности като моята кариера. А Чарли — ще помогне ли на брат ми, когато цялата история излезе наяве и името му се свърже с нея? Не само излагаш себе си и разрушаваш адвокатската ми кариера, но вкарваш и брат ми вътре — за късмет.

Гласът на майка му трепереше.

— Не съм виновна, че е замесен.

Тим прехапа устни. *Какво общо има тук чичо Чарли?*

— Трябва да се преместим. Не можем да останем тук, когато всички разберат — в думите му прозираше болка. — Фаръл, как можа? Замълчаха. Сега вече Тим бе истински изплашен.

— По дяволите, закъснях!

От промяната в тона, момчето позна, че баща му е погледнал часовника над камината.

— Трябва да отида в кантората.

Чу го да тръгва бързо към вратата на дневната и да казва отсечено:

— Ще продължим този разговор като се прибера.

Тим изви врат, за да зърне в гръб баща си, който грабна чантата и сакото, оставени на стъпалата. Разбра, че ще мине покрай него на път към гаража и изтича към трапезарията, а сърцето му туптеше от страх да не го разкрият. Но баща му напусна бързо къщата и изведнъж стана тихо.

Тим изчака, но от дневната не се чуваше нищо. Зачуди се какво ли прави майка му.

Това всъщност нямаше значение. Не можеше да си признае, че е бил там през цялото време и е чул всичко. Придвижи се внимателно и тихо, взе си обратно раницата и излезе на пръсти от кухнята. Само майка му да не го пресрещне откъм дневната, иначе щеше да се оправи. Но ако тя подадеше глава през вратата в този момент, нямаше как да се скрие.

С притаен дъх започна да изкачва стълбите. От дневната нищо не се чуваше. Продължи нагоре. Третото стъпало, четвъртото. Под крака му се чу силно скърцане. О, не!

Тя се появи, почти на мига. Той я погледна. Тя бе пребледняла, а на лицето ѝ бе изписано нещастие, каквото никога не бе виждал.

— Тим? Какво правиш у дома? — изненадата и тревогата веднага заличиха предишното изражение и тя отново стана неговата майка. — Всичко наред ли е, миличък?

Той я погледна измъчено, за да подкрепи версията си.

— Стомахът ми, мамо, не зная защо, започна лудо да ме боли. Не можах да стигна до училище.

— О, миличкият ми — гласът ѝ бе изпълнен със съчувствие и тя се приближи до него на стълбите. — Това не е типично за теб. Дай да видим какво лекарство ще намерим.

Прегърна го и продължиха да се качват заедно. Тим я погледна скришом. Каквото ѝ да я бе завладяло до преди миг, сега вече се занимаваше само с него. Погледна го и му се усмихна, като го стисна насърчително.

Нямаше значение какво бе казал баща му. Тя не би направила нищо, за да нарани него или Райли. И не можеше да си мисли, че те са „ужасни“. Баща му греша. Каквото и да смяташе, трябва нещо да не е разбрал. Но всичко ще се оправи, по-късно, когато татко му се прибере от работа. Тим бе сигурен, че ще стане така.

Фаръл се движеше бързо из стаята на Райли и приготвяше платнената синя торба за нощуване. Не бе толкова очарована от перспективата децата ѝ да спят на друго място. Но когато Каръл Ан се обади следобеда, за да каже, че децата ѝ я подлудяват, настоявайки Тим и Райли да спят у тях, Фаръл разбра, че поканата е всъщност добре дошла. Тя и Джон трябва да разрешат някои неща, а очевидно не можеха да разговарят пред децата.

Колкото и да се страхуваше от разговора със съпруга си, поне нямаше повече да преживее ден като днешния. Всъщност, добре че Тим се върна болен, грижите около него ѝ помогнаха да откъсва мисълта си от Джон поне от време на време. Естествено, нямаше да пусне Тим, ако болките в стомаха продължаваха, но към три часа той съобщи, че вече е напълно здрав.

Най-неприятната част от деня несъмнено бе, когато Шугър се отби съвсем неочаквано и донесе шоколадов кекс. Говореше сякаш нищо не се бе случило. Смаяна от това поведение, Фаръл не бе казала почти нищо, и изпита огромно облекчение, когато след няколко минути гостенката си тръгна, радостно подвиквайки на Фаръл да не се притеснява да я изпраща — и сама щяла да се справи.

Фаръл чу и гласа на прислужницата, когато отвори вратата да си върви и извика:

— Довиждане, госпожо Коул.

— Довиждане, госпожо Майлс — отвърна тя от вратата на стаята на Райли. — Благодаря ви.

Тим и Райли бяха на долния етаж.

— Деца, време е да тръгвате — извика тя и тръгна към тях, закопчавайки в движение ципа на чантата.

Наведе се над момчетата, които седяха с кръстосани крака на пода пред телевизора, а на екрана течаха надписите, което означаваше, че онова, което гледаха, бе свършило.

— Вижте какво — каза тя весело зад гърба им. — Джей Джей Джизонди ще дойде да ви вземе всеки момент.

Тим се обърна да я погледне и каза с нещастен тон:

— Наистина ли трябва да ходим?

Райли също се обърна и вдигна личице.

— Да, мамо, не ми се ходи.

Фаръл се почувства ужасно. Децата ѝ не мразеха тези на Джизонди, но пък и не бяха особено близки. Ето сега ѝ казваха, че не искат да ходят у тях тази вечер, а тя трябваше да ги принуди.

Но бракът ѝ бе в опасност и разговорът, който трябваше да проведе със съпруга си, бе по-важен от всичко останало.

Тя заговори жизнерадостно.

— Ще прекарате добре.

Тим каза нацупено:

— Няма.

Фаръл се засмя.

— Хайде де, не бъдете толкова демоде. Ето, старата ви майка ви дава възможност да прекарате нощта извън дома, да стоите до късно и да вилнеете в чужда къща. Мислех си, че ще подскочате от радост.

Тя улови погледа на Тим, който я наблюдаваше упорито, сякаш се опитваше да изчисли нещо. Той рязко смени тона.

— Добре, мамо. Отиваме — изправи се и прибра в панталона извадената си риза.

— Не иска-а-а-м — разхленчи се Райли.

Тим погледна към сестричката си.

— Хайде — каза ѝ строго, — ставай!

Наведе се и я дръпна за ръка. Тя се остави да я изправи на крака с нежелание.

Фаръл го гледаше изненадано. Какво бе предизвикало тази рязка промяна в решението му, изведнъж сякаш гореше от желание да улесни майка си. Помощта му я накара да се почувства още по-виновна.

— Каръл Ан ще ви закара на училище утре сутрин — каза тя.

Всички обърнаха глави при шума откъм гаража, който подсказваше, че се връща баща им. Напрежението, което Фаръл бе изпитвала цял ден, се възвърна с пълна сила, но тя се стараше да го скрие.

— Добре — каза им бодро, — тъкмо ще успеете да кажете лека нощ на татко.

Фаръл изостана назад, когато децата хукнаха да поздравят баща си. Тъкмо се сбогуваха с него и отпред спря колата на Джей Джей. Докато ги изпращаха, Фаръл и Джон почти не се поглеждаха. Най-сетне се върнаха в кухнята.

— И така — обади се Фаръл кратко.

Джон седна тежко на един стол.

— Днес беше най-дългият ден в живота ми.

— И в моя — присъедини се Фаръл. — Чувствам се толкова ужасно. Не зная как да се извиня. Това е най-лошото нещо на света, което бих могла да извърша. Не зная какво ме накара да постъпя така.

Той започна да рисува с пръст невидими фигури по масата.

— Премислих всичко няколко пъти. Разбира се, че си права. Трябва да отидем в полицията и да им кажем какво знаеш. Независимо какво си направила със себе си, независимо какво означава това за нас като семейство — ние не сме хора, които могат да живеят с тази истина, без да направят нещо.

Погледна я право в очите.

— Не зная дали ще успея да се справя с всичко. Искан ми се да вярвам, че можем да го направим заедно. Работата ми, децата. Не мога да се заловя с всичко едновременно. Но може би става въпрос за убийство. Трябва да отидем в полицията.

Последва дълга пауза. Най-накрая, той продължи:

— Имам едно строго изискване, което е малко опасно. Не искам брат ми да се споменава в тази работа. Не се налага, а за него може да означава затвор. Не мога да му причиня такова нещо.

— Какво искаш да направя? — попита Фаръл.

Той пое дълбоко въздух и след това бавно го издиша.

— Такава постъпка противоречи на всичко, в което вярвам и на всичко, което защитавам като адвокат, но искам да унищожа доказателствата за участието на Чарли. Ще разкажем на полицията цялата истина, без да споменаваме тази част. Просто тази част от историята никога не се е случвала.

Фаръл го погледна изненадано.

— Можеш ли след това да живееш с тази лъжа?

Той кимна нещастно.

— Ще трябва. Едно е да разкрием нашето собствено участие. Друго нещо е да издадем Чарли. Той е в голяма опасност.

Фаръл кимна.

— Много неща сме преживели заедно, Фаръл, но не такива. Въпреки това, искам да повярвам, че ще го преодолеем.

Фаръл се изправи и се приближи до него. Той се стана на крака да я посрещне.

— Джон — каза тя с треперещ глас, — толкова много те обичам. Трябва да го знаеш.

Прегърнаха се и останаха така мълчаливо. Очите на Фаръл се напълниха със сълзи. Най-накрая Джон се отдръпна.

— Разбрахме се, тогава — каза той.

— Благодаря ти — прошепна Фаръл. — Съжалявам, Джон. Зная, че ще ни е трудно, но ще направя всичко възможно да те спечеля отново. Всичко.

Сега вече истински се разплака. Джон я погали по косата.

— Шш-шш-шт. По-късно ще разрешим и това.

Отидоха в кабинета на Джон и прегледаха всички документи и материали, които щяха да покажат на полицията. Всичко, което можеше да замеси Чарли бе унищожено. Обсъдиха какво ще говорят и как ще представят положението. Почти два часа по-късно, доволни, че са успели да прикрият историята с Чарли, си приготвиха сандвичи и се качиха да си легнат.

Не бе късно, но Фаръл бе изморена. Изми се, взирайки се в огледалото над мивката, неспособна да повярва, че наистина на сутринта ще отиде в полицията. Облече си нощницата и се пъкна в леглото да изчака Джон, който се бе върнал на долния етаж да попълни днешния ден в компютърния си дневник — нещо, което правеше всяка вечер, независимо какво се бе случило или колко изморен бе. Върна се след десет минути, вече по пижама.

— В колко часа трябва да отидем? — попита тя.

Той вдигна леко рамене и легна до нея.

— Не зная. Осем и половина? Има ли значение? Трябва да се обадя в кантората да ги предупредя, че няма да отида.

Тя посегна да изгаси лампата на нощното шкафче и след това се приближи до него.

— Обожавам те, Джон — каза тихо. — Всяка подробност от тази история има невероятно висока цена лично за теб. Ти си много силен мъж. Разбирам защо не сгрехих като се омъжих за теб — спря за момент. — И защо бе такава ужасна, непростима грешка да извърша нещо, което можеше да те пропъди.

Той погали ръката ѝ.

— Утре ни чака голям ден. Нека първо да се справим с това и след това ще разгледаме нашия проблем.

Замълчаха. Той загаси лампата от своята страна на леглото.

— Лека нощ, Фаръл — каза той нежно в тъмното и я целуна по главата. — Аз много те обичам, знаеш го. И винаги ще те обичам.

Фаръл сложи ръка върху гърдите му и го целуна по устните в замяна.

— Зная, че извинението ми не е достатъчно, но аз те обичам, Джон. Повече отколкото изобщо можеш да си представиш.

Той въздъхна и я прегърна.

— Трябва да ти повярвам. Иначе не бих могъл да продължа напред.

— Лесно ще повярваш, защото това е истината. Каквото и да се случи, нищо не може да я промени. Обичам те.

Продължиха да лежат в тъмната стая дълго време в пълно мълчание, докато най-сетне заспаха с ръце един около друг.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ами... ако Мариса беше кола... — единадесетгодишното момиче се мъчеше да отговори, мятеше се на място, сякаш в главата си чуваше музика от невидимо радио. — Ъмммм... щях да искам да е голям, бял кабриолет с голяма червена лента отвън.

Тържествуваща, че най-сетне е измислила какво да каже, тя се усмихна на останалите шест момичета в стаята, преди да кимне доволно към пълната жена, която провеждаше допитването до представителни групи.

Лейни хрускаше седемдесет и петия си пържен картоф и се питаше какво очакват да направи при такава мъдрост. Трябваше ли да нарисува героинята на червени райета. Вече два часа седеше в тъмното от другата страна на еднопосочното огледало, което позволяваше на хората от търговския и творчески колектив на „Карпатия“ да наблюдават невидими. От самото начало бе скучно, а сега вече й се спеше.

След очевидния успех с Оуен Солзбъри в Лос Анджелис, с учудване разбра, че останалите шефове продължават да настояват за тези допитвания на представителни групи — и той се бе съгласил. Сякаш искаха да чувстват, че още имат думата в този процес, или че като размахват остарелите концепции, с тях все още се съобразяват. Предполагаше, че това е вид партньорство в игра, която не разбира. За разлика от Оуен Солзбъри. Колкото и да хареса идеите й за Мариса, бе готов да позволи на заместниците си да изхарчат средства на компанията за безсмислени упражнения, само за да не урони достойнството им. „Може би, трябва да се поуча от него.“ А може би, искаше да я накара да разбере, че трябва да стъпва на пръсти, без да е сигурна, че проектът й ще бъде автоматично одобрен, веднага щом изпипа детайлите. Тази мисъл й причини ново безпокойство, което не я оставяше. Това бяха големите професионални мачове на компанията, където отгатването на истинските намерения на всички останали, бе

част от работния ден. Проблемът бе, че тя не бе съвсем сигурна дали ѝ се играе на това префинено игрище.

Това бе четвъртата група, която наблюдаваше, след като се върна от Калифорния. Първите три означаваха пътуване до Шорт Хилс в Ню Джърси, с колеги от „Карпатия“, веднага след работа, и слушането с часове на глупави въпроси. Днешното интервю бе целодневна сесия с пет различни групи деца, разпределени плътно от девет сутринта до осем вечерта. Лейни погледна часовника си. Бе едва единадесет, а вече до смърт ѝ бе омръзнал въпросът „Каква кола, животно или човек искаш да бъдеш?“

Рик я бе уверил, че въпросите не са толкова безсмислени, колкото може би звучат, а тези групи се смятаха за толкова важни, че двамата с Джери бяха дошли на източното крайбрежие само за да присъстват на допитванията. Джулиън също присъстваше и я бе предупредил, че трябва внимателно да слуша, в случай че идеята ѝ за Мариса внезапно бъде спряна и се наложи да я погледне от друг ъгъл. Думите му само увеличиха безпокойството ѝ. След края на всеки сеанс, ръководителката идваше в тъмната стаичка и обясняваше до какви сведения се е добрала от конкретната група деца. Имаше някаква полза, дори Лейни виждаше това, но допитването нямаше нищо общо с творческия процес, в който бе потънала откакто се прибра в Ню Йорк.

Вече бе изготвила последния вариант на Мариса и много го харесваше. Показа го само на един човек — Джулиън, който бе истински впечатлен, а очите му грееха от нейната оригиналност, докато му разказваше някои от приключенията с Мариса, които бе измислила като начало. Той настоя да не показва рисунките на никого, докато не приключи допитването на представителните групи.

„Остави ги да вярват, че парите им не са отишли напразно — бе ѝ казал. — И не забравяй, че след като видят проекта ти, преди да го одобрят ще го покажат на други десет или двадесет групи, с които ще го разнищват сантиметър по сантиметър.“

— Заповядай, това ще те ободри — промърмори той в ухото ѝ и постави пред нея кутия кока-кола и голяма купа фъстъци.

— Дали някой не е умрял от ядене по време на такава сесия? — попита Лейни всички в стаята с тих глас, като че ли децата от другата страна можеха да я чуят.

Рик Дийн се наведе към нея откъм задната редица.

— По време на допитването за Матилда и Маами в Лос Анджелис, преди десет години — прошепна той, — търговският директор от издателския отдел получи инфаркт точно по средата на сладко-киселото свинско. Вдовицата заплаши компанията със съд, твърдейки, че са убили мъжа ѝ — Рик се засмя с ръка пред уста, за да заглуши звука. — Най-хубавата част от историята е, че „Карпатия“ ѝ изплати над двеста хиляди долара.

— Тя действително ли заведе дело? — попита Джулиън невярващо.

Рик поклати глава.

— Не, казаха ѝ колко съжаляват и обещаха повече никога да не сервираат китайска кухня по време на допитване на представителни групи.

Лейни се изправи и отиде в дъното на тъмната стая. Цялата тази история започваше да прилича на фантастичен сън. Идеята да се пътува до градче в северен Ню Джърси, да се събират деца на кръгла маса, да им се плащат по петдесет долара и да им се задават въпроси като „на какъв предмет трябва да прилича един герой?“ изглеждаше на светлинни години далече от създаването на Мариса.

— Ще се върна след миг — прошепна тя и отвори вратата към дългия коридор, който водеше към малка кухня.

Лейни застана пред хладилника, без особено желание да го отвори, но доволна от възможността да остане сама в добре осветена стая. Не чу стъпките на Джулиън, който се приближи зад нея.

— Ще се почувстваш по-добре, ако наплизкаш лицето си с вода — каза той и се огледа бързо да се увери, че са сами, преди да я целуне по врата. — Колегите от Ню Йорк смятат, че си истинско чудо — той се пресегна покрай нея и отвори вратата на хладилника, откъдето извади бутилка минерална вода.

— Естествено — отвърна Лейни, обърна се и се засмя иронично. — Това е защото още не са видели скиците.

Джулиън пхна ръце под пуловера ѝ, спокоен, че тялото му прикрива действията му, ако случайно някой се появи по коридора.

— Ще ги харесат, не се притеснявай — плъзна ръце под сутиена ѝ и нежно погали гърдите ѝ, докато накрая пръстите му се спряха върху зърната. — Между другото, имам една изненада за теб.

— Животно, растение или минерал? — отвърна Лейни, като не откъсваше очи от празния коридор.

Той се замисли за момент.

— Ами... предполагам животно. Хората също са животни, нали? Тази вечер това животно ще прекара нощта с теб.

— Как така? — Лейни отмести ръцете му изпод пуловера и се отдръпна назад, защото ѝ се стори, че някъде наблизко се отвори врата.

— Защото, както обясних на жена си, тези разговори може да продължат през цялата нощ и ще се принудя да остана в Джърси — гласът му се снижи в отговор на движението ѝ. Продължи с небрежен тон, така че ако някой минаваше щеше да чуе: „Ще те закарам до Манхатън. Трябва да взема едни документи, преди да се прибера.“

Лейни знаеше, че трябва да се радва, но гузността заплашваше да завладее всяко удоволствие, което можеше да извлече от тази новина. *Колко щастие може да изпита една жена от това, че спи с женен мъж?*

Много голямо, призна си тя, въздишайки при мисълта, че Джулиън ще лежи до нея цяла една нощ. Тя изтупа въображаем косъм от рамото му като претекст да го докосне.

— Колко групи още трябва да издържим, преди да се разкараме оттук?

Джулиън взе ръката ѝ, наведе се и целуна пръстите ѝ.

— Само около осем часа...

Отговорът му бе прекъснат от нечий стъпки в коридора.

— Госпожице Улф?

Младата руса секретарка, която ги посрещаше всеки ден, се появи зад Джулиън. Той пусна рязко ръката на Лейни и се дръпна назад.

— Казаха ми, че ще ви намеря тук.

Джулиън излезе от стаята с бутилката минерална вода и се усмихна съдържано на жената, преди да се върне на допитването.

— Търсят ви по телефона. Казаха, че е спешно.

Лейни погледна изненадано. Кой може да я търси чак в Ню Джърси?

— Откъде мога да се обадя?

— Ще прехвърля разговора тук — каза младата жена и посочи телефона върху малката масичка до печката. — Само вдигнете

слушалката, когато звънне.

Тя излезе и след няколко секунди Лейни чу телефонът да звъни тихо. Отиде и вдигна слушалката.

— Лейни Улф.

— Лейни, Чарли е.

Гласът звучеше познато, но не можа да се сети кой е.

— Чарли Коул, братът на Джон.

— Как ме намери тук? — попита тя.

— Не беше лесно — отговори той, а в гърлото му нещо бе заседнало. — Слушай, трябва да ми помогнеш. Случи се нещо ужасно.

Лейни огледа стаята, без да знае, че до края на живота си щеше да си спомня тази стая и този момент.

— Какво се е случило?

— Боже Господи — Чарли плачеше, — с Джон и Фаръл. Стана злополука. И двамата ги няма вече.

Лейни почувства силен взрив от ужас и страх.

— Как така ги няма?

— Мъртви са — каза той задавено. — От някакво изтичане на газ. Моля те ела тук. Райли плаче за теб, а аз не мога да се справя сам.

Имаше чувството, че ще се задуши от болката в гърдите. Забрави за телефона в ръката си, изпусна го на пода. Може би Чарли бе сгрешил. Може би не беше вярно.

Краката ѝ трепереха и тя се отправи към малък стол до шкафовете. Не посмя да седне, само се хвана с две ръце за дървената седалка, дишаше дълбоко, страхуваше се да не повърне. Фаръл. Най-добрата ѝ приятелка бе мъртва.

И Джон. Господи. Тим и Райли. Представи си ги как се сбогуват последния път, когато Фаръл я закара на гарата в Медоувю. Райли ближеше голяма захарна пръчица и когато целуна Лейни нарочно остави по бузите ѝ мокри лепкави петна. Тим подразни сестра си и я замери със снежни топки, докато се връщаха в колата на Фаръл. Как щяха да преживеят това? Какво ще стане с тях?

Изведнъж сякаш я удари гръм.

— Боже мой! — пое си рязко дъх. — Боже мой!

Когато Фаръл и Джон я избраха за кръстница, те я направиха и законен настойник на децата. Бе записано в завещанието им, черно на бяло, подписано пред свидетели и заверено от нотариус.

В случай, че починат и двамата родители, Лейни трябваше да отгледа децата.

Никога нямаше да забрави деня, когато за първи път повдигнаха въпроса. Тим нямаше три години, а Райли бе още бебе. Бяха заспали горе, а тримата възрастни пиеха кафе долу. Фаръл и Джон бяха ходили при адвокат предишния ден и споделиха с Лейни колко отвратително се чувства човек, когато взема решения, които ще влязат в сила едва след неговата смърт. Финансовите подробности бяха уредили лесно, но когато станало въпрос за настойничеството върху децата, се беше появил проблемът.

И двамата мислеха, че собствените им родители не са толкова млади, за да се намесят. А Чарли Коул бе очевидно извън сметката. Естествено децата обичаха брата на Фаръл, Пен, но той дори не живееше в Щатите. Всъщност, работата му като новинар означаваше, че не се задържа много на едно място.

— Ами ти, Лейни? — въпросът бе прозвучал почти небрежно, когато го зададе Джон, посегна към още една чаша кафе и й се усмихна, преди да отпие. Едва когато започнаха да го обсъждат, да разговарят за близостта й с децата, за тяхната обич към нея, Лейни разбра, че Джон и Фаръл вече бяха обмислили идеята. Но дори, когато се съгласи, че ще се премести в Кънектикът, за да осигури стабилност за Тим и Райли в случай, че се случи нещо ужасно като смъртта на двамата родители, дори когато тържествено кимна на най-старата си приятелка, всичко изглеждаше по-скоро ласкателна молба и потвърждаваше колко здрави са връзките помежду им. А такава ужасно нещо не можеше никога да се случи.

Но се бе случило. Лейни имаше чувството, че сърцето й ще се пръсне. Седна на стола, отпусна глава в скута. Тъга и ужас я обхванаха едновременно. Изправи се с усилие на волята, отиде до телефона и вдигна отново слушалката. Избра номера на семейство Коул в Кънектикът, чакайки в напрежение, докато се обади Чарли.

Фаръл и Джон бяха мъртви и тя бе тази, която трябваше да събере парчетата. Милостиви Боже!

— Идвам веднага.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Зная, зная, миличка — Лейни утешаваше Райли, като с едната ръка я бе прегърнала, а с другата я галеше по косата. — Успокой се, котенце.

Райли се разплака още по-силно.

— Мама, искам мама.

Натъжена, Лейни я целуна по главата. Истината бе, че не намираще никакви утешителни думи за Райли, която не бе престанала да хлипа по време на церемонията, на гроба и през целия път обратно до дома. Какви ли банални думи биха помогнали на едно седемгодишно дете, което току-що е видяло как погребват и двамата му родители?

Лимузината сви по „Филдинг драйв“ и къщата на Коул се показа.

Най-после — отдъхна си Лейни. Може би като прибере Райли в нейната стая, ще успее да я успокои. Детето сигурно бе много уморено. Най-добре щеше да бъде ако си легне рано, та поне физически да се възстанови от ужасния ден. А кога ще си отърси емоционално от шока, бе съвсем друг въпрос.

Лейни погледна към Тим, който седеше до дядо си. За разлика от Райли, Тим не бе проронил нито сълза през целия ден. Всъщност, не го бе видяла да плаче откакто пристигна в къщата. Той бе запазил стоическо мълчание, говореше само когато го питат, ходеше с наведени очи и се отнасяше към Лейни като към случаен посетител, когото едва познава. И той като Райли почти не беше ял нищо, колкото и да го увещаваха. Сега, Тим гледаше през прозореца като в най-обикновен ден, в който бяха излезли на разходка с колата. Сякаш преди два дни родителите му не бяха умрели в съня си от отравяне с въглероден окис. Лейни не знаеше как ще успее да го предразположи, но реши, че засега е най-добре да го остави сам да се справи.

Слава Богу, че погребението най-сетне свърши: очакването бе по-страшно за всички. Не стига, че не можеше да понася Пен Бекли, ами отгоре на всичко, той не се появи. Отсъствието на любимия им вуйчо

бе още един удар за децата, особено за Тим. Пен, когото така и не успяха да открият, бе изпратен някъде в Източна Европа, а родителите на Фаръл не можеха да отлагат погребението.

Лейни почувства ръката на Дорис Бекли върху своята и се обърна към възрастната жена. На гробището Лейни я бе наблюдавала през сълзи, смаяна от самообладанието на Дорис дори в такъв момент — дантелената бяла кърпичка, стисната в едната ръка, бе единственият признак, че е разстроена. Когато видя съпрузите Бекли, до двата отворени гроба, с тъмни очила, безукорно облечени, така изискани дори в скръбта си, нещо у Лейни искаше да изкрещи. *Защо не плачете? Защо не кършите ръце и не проклинате небесата, че ни отнеха Фаръл? Какви родители сте?* Бе извърнала поглед от тях, а сърцето ѝ бе потънало в мъка. Най-сетне се отдаде на лука да поплаче за приятелката си, след като с усилия на волята бе успяла да се сдържи до този момент пред децата.

Сега се укори, че е осъдила родителите на Фаръл. Помисли си: *Откъде да знам какво е да погребеш детето си. Те са такива, самата Фаръл така и не успя да ги промени, дори след смъртта си.*

— Скъпа Лейни — промълви Дорис и се приведе към Райли, за да се чуват, — толкова си мила, как ни помагаш! Безкрайно сме ти благодарни, че ще останеш с децата, докато се върнем. Но няма как да отложим конференцията. Не зная какво ще направят, ако Хю не вземе отношение.

Лейни кимна, надявайки се, че лицето ѝ не издава пълното недоумение от логиката, която стои зад всичко това. На кого, по дяволите, му пука за глупавата конференция, когато става въпрос за Тим и Райли, които отчаяно се нуждаеха от любов и грижа. Децата нямаха други баба и дядо, вуйчо им Пен беше кой знае къде, а чичо им Чарли не бе от голяма полза. Освен това, защо пък Дорис да придружи Хю до Мичиган, вместо да остане при внуците си? Но те постъпваха винаги така, припомни си тя. Живееха в свой собствен свят, по свой собствен план, който много малко неща можеха да променят.

Изведнъж дълбоко в съзнанието ѝ се надигна тревога. Толкова бе раздразнена от Дорис, че почти не обърна внимание на думите, които тя току-що бе изрекла. *Безкрайно сме ти благодарни, че ще останеш с децата, докато се върнем.*

О, Господи! Семейство Бекли дори не знаеха, че тя е настойник на Тим и Райли.

Лимузината спря и шофьорът избърза да отвори вратата. Сред падащия мрак Лейни забеляза паркираните коли по улицата. Зад тях спря друга лимузина и от нея излязоха Чарли Коул и други роднини на Джон. Тя тръгна към входната врата с Райли, която се притискаше към нея и през прозорците видя, че къщата е пълна с хора.

Когато Лейни поведе Райли към стаята ѝ, всички обърнаха съчувствени погледи към тях. Сред морето от непознати лица, бяха и повечето хора от кръга на Фаръл: семейство Таплингер, семейство Джизонди, жени, с които Лейни се бе запознавала при предишни посещения, двойки, които бе виждала и друг път в дома на Коул. Всичките бяха присъствали преди това на църковната служба, но не ѝ се искаше да говори с никого, освен с децата. Би предпочела да отбегне тълпата, под предлог, че трябва да се погрижи за Райли.

Озовала се на площадката тя погледна надолу и видя Тим, който енергично въртеше глава на баба си, преди да се обърне и се втурне направо в стаята си. Хлопна вратата с всичка сила. Лейни въздъхна. Дорис несъмнено го е карала да стои долу с гостите, да приема техните съболезнования, но той бе отказал. Разбираше го.

— Ела, миличка, зная, че още е рано да си лягаш, но хайде да ти сложим пижамката. Гладна ли си?

Райли потърка подутите си очи и кимна.

— Искам само малко вода.

Лейни отиде до банята и се върна с чаша вода. Седнаха заедно на леглото, Лейни държеше Райли и я люлееше, докато момиченцето отпие. След това му помогна да се преоблече и детето веднага се пъхна под завивките, като прошепна:

— Сега ще заспя. Ще бъдеш тук утре, нали?

Лейни усети, че ще ѝ се пръсне сърцето.

— Разбира се. Всеки ден ще бъда тук, миличка — наведе се да я целуне. Райли се бе вкопчила в нея от първия миг, сякаш ужасена, че ако се обърне за секунда, Лейни ще изчезне.

— Обещавах ли ми?

— Обещавам. Опитай се да заспиш.

Навън се бе спуснал мрак. Лейни загаси лампата и тръгна към вратата.

— Не си отивай — помоли Райли. — Остани с мен.

Лейни се върна.

— Добре. Мога ли да седна в люлеещия се стол?

Райли кимна в знак на съгласие, а Лейни отиде до стола, на който Фаръл бе кърмила и двете си деца. Залюля се леко, вслушвайки се в дишането на Райли, което постепенно стана дълбоко и равномерно.

Знаеше, че трябва да слезе долу при останалите, но не ѝ се мърдаше. Огледа голямата спалня, различавайки сенките на играчките, които заемаха всяка педя, плакатите по стените, компютърните игри, нахвърляни до прозореца.

От мига, в който научи за смъртта на Фаръл и Джон, Лейни се понесе по силата на инерцията, вършеше всичко машинално, натъпка най-необходимото в една чанта и каза на Ал, че ще отсъства от работа за известно време. Изведнъж бремето на тези четиридесет и осем часа се стовари върху нея. За първи път се осмели да се изправи лице в лице с реалната ситуация.

Не мога да го направя — помисли си тя. — Не мога. Как да се преместя тук и да се държа като майка, просто ей така? От мен се очаква да зная как да се грижа за тях. Да ги напътствам, на какво да ги уча, да ги обичам като родител. О, Фаръл! — очите ѝ се насълзиха. — Как сме взели такова съдбоносно решение на шега, толкова небрежно. Просто се съгласихме, че трябва да променя начина си на живот, да се преместя тук, сякаш това е най-простото нещо на света и да продължа оттам, където сте ни изоставили ти и Джон. Дори за минута не съм се замисляла какво означава да отглеждаш две деца. Две деца, които са изгубили и двамата си родители.

Изправи се и отиде до прозореца. Зеленината в предградията я върна назад в детството в Ню Рошел. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи, като си припомни как двете с Фаръл се връщаха от училище и как се отправяха веднага към къщата на Лейни, щом приближаха къщата на Фаръл, тъй като не искаха още да се разделят, а след това се връщаха към къщата на Фаръл и правеха още един кръг.

Лейни винаги бе намирала дома на Коул пълен с топлина, обич и оживление. В центъра на всичко бе Фаръл. Сега я посрещаше ледена тишина. Сега къщата нямаше сърце. *Не мога да запълня толкова голяма празнина* — помисли Лейни, обърна се към Райли и забеляза мъката върху лицето ѝ дори в съня. — *Какво мога да дам на тези*

деца? Почувства се неспособна и се засрами колко е недостойна за това задължение. Фаръл ѝ бе поверила най-скъпите си съкровища, а сега Лейни не можеше да си представи, защо е направила такава ужасна грешка като ги е приела.

— Съжалявам — прошепна тя в тъмното на детето и на родителите му.

Чу как хлопна входната врата. Шумът я извади от мислите ѝ. Напусна стаята на Райли и тръгна към гостната, в която спеше. Семейство Бекли ношуваха в малката къщичка, а Лейни веднага се бе настанила в стаята за гости — както винаги, когато идваше тук. Мина ѝ през ума, че отсега нататък може да спи в спалнята на Фаръл, но това ѝ се стори толкова ужасно, че инстинктивно разбра как на децата няма да им хареса. За момента щеше да спи в стаята, която винаги на шега наричаше „моята стая“. Застана пред огледалото, бавно среса косата си и се опита да събере мислите си, за да посрещне гостите. Припомни си, че трябва да се обади по-късно на Карла: приятелката ѝ великодушно бе предложила да вземе повечето багаж от апартамента ѝ и да го докара в Медоувю. Имаше нужда от дрехи, но точно сега още не бе решила какво да си донесе. Трябваше ли да си докара книгите за изкуство, тефтера с телефонни номера, любимата чаша за кафе — всички неща, които правеха дома неин? Знаеше, че промяната е окончателна, но не можеше да приеме действителността.

Погледна се в огледалото и каза на глас:

— Обмисляш как да се оттеглиш, така ли?

Обърна се и хвърли четката на леглото. Излезе в коридора, застана пред затворената врата на Тим и почука.

— Махай се — отговори тихо момчето.

Тя отвори вратата и го видя да стои прав до леглото, все още облечен в морскосиньото сако и сивите вълнени панталони, с които беше на погребението.

— Как си, миличък — каза тя като се приближи и се опита да го прегърне.

Той я отблъсна, но не се дръпна, когато го погали по главата и отметна русия му перчем от челото.

— Всички ли са тук още? — попита Тим.

— Да, за съжаление — каза тя съчувствено. — Сигурно си гладен. Време е за вечеря.

Той сви рамене незаинтересовано.

— Ела долу. Тези дами са приготвили вкусни неща — хвана го за ръка с намерението да тръгнат заедно, но той остана на място. Тя коленичи и го стисна за раменете. — Тим, трябва да хапнеш нещо.

— Тогава ми го донеси тук — погледна я вяло, с безразличие дали наистина ще му донесе вечерята, или не.

Какво да правя? — питаше се тя безпомощно. Не искаше да се налага, но не изглеждаше правилно да му позволи да се крие в стаята си и да се изолира от хората, които го обичат. Едва от два дни бе тук, а ето че вече не знаеше как да постъпи.

— Съжалявам, гълъбче — каза тя най-накрая, опитвайки се да бъде строга. — Искам да си избереш нещо, което наистина ще изядеш. Баба ти и дядо ти няма да си тръгнат, преди да си поприказвате още малко — дръпна го нежно за ръката и го бутна към вратата.

— Тази вечер ли си тръгват? — попита Тим напрегнато.

Тя кимна и се запита колко ли щеше да се разстрои, когато си отидат.

— Нали знаеш, че се налага. Искаш ли да останат още?

— Не, не — отговорът на Тим бе като малък взрив. — Те само седят там, пият и задават въпроси. Не мога да ги понасям.

Лейни се изненада от неговата реакция, въпреки че с удоволствие забеляза оживление по лицето му, независимо какво го бе породило.

— Тревожат се за теб, Тим. Знаеш го.

— Да — каза той мрачно и отново се затвори в себе си. — Зная.

Той се затътри зад нея по стълбите с очи, забити в килима. Лейни видя, че тълпата гости значително е оредяла.

— Тим, сигурно умираш от глад — изникна пред тях майката на Фаръл, хвана момчето и го поведе към кухнята. — Има говеждо печено и салата, и най-различни сладкиши — нареждаше тя жизнерадостно.

— Лейни ще ми даде нещо — каза Тим с раздражение и се отдръпна от нея.

Дорис погледна Лейни и направи още един опит.

— Лейни няма винаги да бъде тук и да се грижи за теб. Хайде, ние двамата да ти изберем нещо вкусно!

Погледът на Тим подскачаше от баба му към нея, очите му бяха пълни с паника.

— Какво значи „няма да е винаги тук“? Разбира се, че ще бъде. Винаги ще бъде тук. Нали така, Лейни?

— Разбира се, че ще бъда, гълъбче — тя се приближи до него и го прегърна силно. Трябваше да изясни нещата с Дорис Бекли незабавно, това бе явно. Пусна Тим и му заговори нежно. — Искаш ли да си избереш нещо от подносите на масата, а аз ще дойда след миг.

Той кимна и тръгна разтревожен и намръщен.

Лейни се обърна към Дорис, но не знаеше как да започне.

— Нека си поговорим малко — каза тя и с жест я подкани да седнат на стъпалата.

Възрастната жена подви коляно до нея.

— Какво ти хрумна, мила? — попита тя, а в гласа ѝ се промъкваха нетърпеливи нотки.

Лейни замълча. Въпросът бе деликатен, а да се разправяш с Дорис никак не бе лесно, дори в най-подходящите моменти. Тези два дни под един покрив с нея и мъжа ѝ бяха подлудили Лейни. Стараеха се да се държат любезно и да поддържат духа на къщата заради децата, но през цялото време помежду им лъхаше скрита неприязън. Каквото и да правеше, Лейни непрекъснато усещаше, че според Дорис, не се справя добре дори с такива дребни подробности, като подреждането на масата. Госпожа Бекли я наблюдаваше усмихнато, но личеше колебанието в погледа ѝ, деликатен начин да изрази разочарованието си. Майката на Лейни също бе доста взискателна, но поне бе пряма и направо ѝ казваше какво не е наред и как да го поправи. Подходът на Дорис Бекли бе влудяващ и нетърпим. Бащата на Фаръл не бе подобър. Очевидно бе свикнал всичко в неговия дом да се прави по определен начин и не виждаше защо трябва да променя привичките си на други места. Не казваше нищо, но свитите му вежди бяха достатъчно красноречиви. Винаги бе разбирала защо Фаръл трудно понася родителите си, но никога преди не го бе изпитвала така непосредствено.

Въпреки това, нямаше смисъл да се оплаква. Те бяха баба и дядо на Тим и Райли и тя трябваше да запази добри отношения с тях, независимо от цената. *Господи* — помисли си, — *сякаш се сдобих с още едни родители, с които трябва да си оправям отношенията.*

Внимателно подбра думите си.

— Съжалявам, ако ви изглеждам безчувствена и неделикатна, като повдигам този въпрос, но има някои неща, които бих искала да обсъдим. Фаръл не ви ли е казала за децата и мен?

— Какво да ми каже? — възрастната жена я изгледа изпитателно.

— Това, че съм техен настойник.

Шокът по лицето на Дорис Бекли потвърди страховете ѝ: тя не знаеше нищо.

— Фаръл и Джон ме помолиха да приема веднага след като се роди Райли. Решихме, че ако нещо се случи на тях двамата, аз ще се преместя да живея тук и ще се грижа за децата... постоянно.

— Ти ли? — недоверието в гласа ѝ означаваше, че намира избора на дъщеря си и зет си толкова неудачен, колкото и самата Лейни.

— Знаете колко близки бяхме.

Дорис се стегна, осъзнавайки важността на новината и Лейни изпита спонтанно желание да я хване за ръката, да я утеши и да ѝ покаже, че разбира какъв удар е това за нея. В крайна сметка, познаваше я толкова отдавна, в детството си бе прекарвала толкова време в дома ѝ. Но не посмя. Дорис Бекли не беше жена, която можеш да докоснеш, просто ей така. С всяка изминала секунда тя ставаше все по-враждебна към Лейни.

Майката на Фаръл продължи да седи известно време мълчалива, докато първоначалната ѝ неприязън постепенно изчезна и лицето ѝ отново придоби познатото безпристрастно изражение. След това се изправи, заглади полата си и се усмихна бегло.

— Стана късно. Ще говорим за това друг път.

Върна се в дневната да потърси съпруга си, който разговаряше с двама мъже.

— Хю, трябва да тръгваме.

Хю Бекли погледна жена си кисело, преди да погледне часовника, след това остави чашата на масата и се присъедини към нея. Лейни стоеше на стълбищната площадка и мълчаливо наблюдаваше как се сбогуват.

— Лейни, искаш ли нещо?

Обърна се, когато разпозна отчетливия бостънски акцент на Мегън Бърк, най-близката приятелка на Фаръл в Медоувю. До вчера Лейни дълго време не я бе виждала. Семейство Бърк бяха заминали във ваканция за празниците и не бяха на коледната вечеря у Коул. Но в

последните два дни, Мегън непрекъснато я посещаваше, отбиваше се на път и на връщане от работа, оставяше нещо за ядене и предлагаше помощ. Тя бе единствения човек, с когото Лейни нямаше нищо против да разговаря. Този ден бяха успели само да си махнат на погребението и още не бяха намерили възможност да си поговорят.

От всички приятели на Фаръл в Кънектикът, Лейни харесваше най-много Мегън. Бе висока и слаба, с гъста, непокорна грива от черни къдрици, които постоянно отместваше назад с ръка, а под тях носеше огромни изкуствени обеци. Лейни обичаше компанията ѝ, защото бе много земна и с готовност се впускаше в разговори с всеки за всичко. Непрестанно се шегуваше, че повечето жени в Медоувю са идеални майки със свършено красиви лица и фигури, които отглеждат децата си без усилие и се занимават с благотворителност и обществени ангажименти.

Двете приятелки на Фаръл веднага се привързаха една към друга. Спомни си как се смяха първия път, когато се запозна с Мегън при едно от гостуванията си: бе неделя сутрин и слизайки долу за кафето, тя завари Фаръл и Мегън да бърбят унесено.

— Е, голяма работа, вчера забравих сандвича на Майкъл за училище и двамата ги изпратих с мръсни ризи — казваше Мегън с типичния носов тембър. — Хайде, застреляйте ме.

Въпреки самокритичните забележки, тя бе отгледала две прекрасни, спокойни деца и поддържаше добре уредено домакинство, без да престава да ходи по цял ден на работа. Върхът на изненадата бе, че Мегън пътува всеки ден до Манхатън и се занимава с физика на частиците в университета „Фалоус“ — работа, чиято същност Лейни така и не разбра, независимо че Мегън ѝ обясни няколко пъти. Изумителното съжителство на простота, непринуденост и интелект в нейната личност не преставаха да интригуват Лейни.

Мегън ѝ подаде чиния с говеждо печено и картофена салата. Очите ѝ бяха червени и подути от сълзите, но гласът ѝ бе бодър.

— Искаш ли? Сигурно си гладна. А храната е лек за всичко.

— Благодаря ти — каза Лейни ласкаво и постави ръка върху нейната. — Не искам — и като се сети, че остави момчето в кухнята, добави извинително, — трябва да отида при Тим.

Спря я звънецът на входа. *Още ли гости!* — изстена вътрешно. Отвори вратата и видя на стъпалата нисък набит мъж с бежова

униформа.

— Возя в колата един господин, когото не мога да събудя — каза той с видимо раздражение.

Лейни проследи дебелиите му пръсти, които посочиха таксито, спряло на улицата с отворена задна врата.

— Даде ми вашия адрес — продължи шофьорът обвинителната си реч, сякаш тя бе виновна. — Защо не дойдете да го приберете и да ми платите.

Ноцта бе ясна и студена. Лейни обгърна раменете си с ръце и бързо се отправи към таксито. Надникна предпазливо на задната седалка и усети силната миризма на алкохол, която прииждаше от купето. Слаб, тъмнокос мъж с изтрити джинси и черен пуловер лежеше на седалката, завит небрежно с морскосиньо яке и похъркваше. Лейни се наведе и разгледа отблизо лицето му.

— О, Господи — избухна тя вбесена и го разтърси за рамото. — Пен! Пен, чуваш ли ме? Събуди се!

Не последва никакъв отговор. Измери го с укор. Принцът се бе завърнал. С цял ден закъснение, при това пиян.

— Ставай, по дяволите — разтърси го отново, този път по-грубо. Пак нищо!

— Какво става?

Зад гърба ѝ се бе появил Хю Бекли. Лейни му направи път, за да погледне в таксито. Той веднага схвана положението, но лицето му остана безпристрастно.

— Дорис — подвикна той към жена си, която бе излязла на вратата и ги наблюдаваше в очакване, — намери Чарли.

Стояха безмълвни, докато се появи Коул младши.

— Лейни, прибери се вътре — нареди ѝ троснато Хю.

Двамата мъже се опитаха да измъкнат Пен от колата, а тя тръгна обратно по пътеката към къщата, като сви рамене безпомощно — не ѝ се обясняваше с останалите гости, накачулили любопитно входа.

— Може би е време семейството да остане насаме — съобщи им Дорис с ледено достойнство, за да сложи край на неудобното положение и това бе сигнал за присъстващите да си тръгнат бързо. За секунди къщата се изпразни.

Тим излезе от кухнята, където се бе скрил, докато напуснат всички натрапници. Лейни бързо го поведе нагоре, защото не искаше

да гледа как Хю и Чарли тътрят омекналото тяло на Пен през прага.

— Хайде, миличък. Време е да си лягаме.

Той безмълвно ѝ позволи да го хване за ръката. Зад гърба си чува Дорис Бекли да казва съчувствено:

— Горкият Пен!

Лейни стисна зъби.

Сложи детето да спи и когато след около двадесет минути се върна долу — къщата бе вече тъмна. *Всички са си отишли* — реши с облекчение. Изведнъж в дневната светна лампа. В първия миг се стресна, но веднага съобрази кой може да е.

— Значи си се събудил — обърна се тя към Пен Бекли, който седеше на дивана и се оглеждаше, като че ли се опитваше да си спомни къде се намира. Очите му блуждаеха, а косата му бе разрошена.

— Лейни Улф — каза той тихо и тържествено, сякаш ѝ съобщаваше някаква новина.

— Аз съм — отговори тя, — а ти кой си?

Очите му се присвиха.

— Аз съм човекът, чиято малка сестричка погребяхте днес.

Забележката я жегна.

— Съжалявам... — не знаеше как да продължи. — Тук ли ще бъдеш утре? Зная, че за децата е важно да прекарат известно време с теб.

— А ти да не си новият социален работник? — попита той язвително. — Ако е така, какво правиш още тук?

— Аз съм настойница на децата. Сега живея тук — отвърна му остро, защото тонът му успя да я засегне.

Последва насмешливо изсумтяване. Не можа нищо да му отвърне. Оставаше ѝ само да гледа, как се навежда сваля си обувките и се намества по-удобно на дивана, загубил желание да разговаря повече с нея. Пен постави възглавница под главата си, затвори очи, зае удобна поза и като че ли се унесе в сън.

Тъкмо когато загасяше лампата, Лейни успя да чуе забележката, която я сподире:

— Настойница! Това няма да продължи повече от седмица.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще са готови до утре в десет.

По мълчанието от другата страна на телефона, Лейни позна, че Ал Смайли изобщо не е доволен от това, което чу. С крайчеца на очите си видя как Фран Майерсън проточва врат от другия край на помещението.

— Обещавам — добави тя вяло и най-сетне затвори.

Рисунките на кончето Патси бяха закъснели с три дни. При нормална обстановка щеше да ги довърши, дори това да означаваше, че трябва да работи до три часа сутринта, но днес бе първият ден на Райли в училище след смъртта на родителите ѝ и Лейни трябваше да хване влака в два и четиридесет, за да успее да пристигне така, че детето да я заvari у дома, когато се прибере. *Слава Богу, че госпожа Майлс може да шофира* — мина ѝ през ум, грабна си палтото, пъкна скицника в голямата чанта и напусна тичешком работа.

Излезе навън, хвърли поглед на часовника и трескаво започна да се оглежда по „Шесто авеню“. Ако имаше късмет да хване веднага такси, щеше да стигне до централната гара съвсем навреме. След няколко изнервящи минути пред нея изскърцаха спирачки. След още десет, вече седеше със затворени очи във влака за Медоувю, облегнала глава на седалката.

Това бе първият ѝ по-спокоен час от седмица насам. След погребението се наложи да се занимава с хиляди подробности, всяка от които се оказа непозната за нея. По всяко време на денонощието, в къщата влизаха и излизаха хора. Идваха да помогнат, но и всеки се нуждаеше от внимание.

Трябваше да решава какво ще се яде, кой ще изрине снега и всички дребни ежедневни проблеми около поддържането на голямата къща се струпваха на главата ѝ. А най-трудни бяха децата — Тим отказваше да напусне стаята си, бе се изолирал от всички и всичко, а Райли отказваше да се отлепи от нея дори за секунди и плачеше безутешно, когато трябваше да се разделят.

Лейни се бе примирила с необходимостта да отсъства дълго от работа, но днес трябваше да се върне — поне за няколко часа. Погледна към чантата си — скиците на кончето Патси ѝ тежаха на съвестта. *Ще ги довърша довечера* — реши тя и си позволи лукса да помързелува по време на пътуването. — *Ще имам достатъчно време щом децата заспят.*

— Здравей.

Още преди да отвори очи Лейни позна неповторимия глас на Мегън Бърк.

— Как си? — попита физичката и седна на празното място до нея.

— Всичко е наред — отговори тя.

Независимо от топлия поздрав, Лейни се хвана, че по навик заема защитна позиция.

Мегън я изгледа недоверчиво.

— Наистина ли? Изглеждаш като сварен рак.

От всеки друг, подобна забележка щеше да бъде проява на явна враждебност, но в устата от Мегън тя доби отсянка на съчувствие.

— Честно казано, малко съм напрегната — отговори Лейни и изпита облекчение, че споделя с някого поне част от истината.

— Малко си напрегната ли? Искаш да кажеш, че след като умря най-добрата ти приятелка и изведнъж стана майка на две деца, след като се премести да живееш в непознат град, да се грижиш за голям дом и да ходиш по цял ден на работа, просто си „малко напрегната“? — Мегън се изсмя с пълно гърло.

Лейни също прихна. Какво облекчение беше да споделиш с някой, който изглежда те разбира. Думите започнаха сами да се изливат от устата ѝ. Колко дълбоко наранена се бе почувствала, тръгвайки на работа в деня, когато децата за пръв път щяха да се върнат от училище в празната къща. Всъщност, щеше да се върне само Райли, тъй като Тим така и не искаше да излиза от стаята си.

— О, Мегън, сърцето ми се къса. През повечето време той седи затворен между четирите стени, а когато се опитам да му предложа някаква подкрепа — например, да си поговори с някого — не иска и да чуе — Лейни разтърси глава като си спомни. — Гледа ме, като че ли го изтезвам.

— А момиченцето? — попита Мегън.

Лейни въздъхна.

— Мисля си, че до миналата седмица не съм знаела как изглежда скръбта. Райли се е лепнала за крака ми и се страхува да ме пусне дори за миг — тя се просълзи. — Тази сутрин, докато я карах до училище, плака през целия път и ме молеше да не я водя. Най-накрая слезе от колата и тръгна бавно към входа, после се спря и ме погледна с пуст поглед, като обречена. Точно както гледат жертвите от концентрационните лагери. — Толкова е тъжно, не мога да го понеса.

Мегън хвана ръката ѝ и я задържа. Жестът ѝ подейства много успокояващо.

— Ще живне утре на рецитала. Знаеш колко много обича балета. Всякакво успокоение моментно се изпари.

— На рецитала ли? Какъв рецитал? — Лейни бе на ръба на истерията и това пролича в гласа ѝ.

Мегън я погледна очевидно стресната.

— Утре следобед, в четири без петнадесет, в зала „Пембли“. Това е така наречения зимен фестивал. Голяма работа! Райли не ти ли е казала?

— Определено — не — отговори бавно Лейни. — Какво трябва да направя?

— Нищо особено. Тя се готви за този празник още от септември. Трябва само да се появи на сцената с балетна поличка и пантофки.

Лейни трескаво се опита да си спомни какво бе видяла тази сутрин в гардероба на детето, докато го обличаше за училище. Със сигурност бе зърнала чифт балетни пантофки, но поличката? Нямах такова нещо. Къде щеше да го търси толкова късно?

Мегън забеляза колко се притесни Лейни.

— Виж какво, Райли може да пропусне един рецитал. Искам да кажа, толкова скоро след като Фаръл и Джон...

Щеше да бъде голямо облекчение да я послуша, но знаеше, че не може.

— О, Мегън, много си добра, но нали разбираш, както и аз, че децата трябва да се върнат към някакъв нормален начин на живот. Да пропусне рецитала, за който се е готвила от месеци, няма да е добра идея.

— Слушай — поде Мегън окуражително, — ако мога да направя нещо, обади ми се.

— Искаш да кажеш, през многото свободно време, което ти остава между двете деца и атомите, т.е. науката ти?

— А, ще видиш — каза Мегън топло, — работата и децата не си пречат! Не е толкова трудно да ги съчетаваш, когато свикнеш. Повярвай ми.

— Естествено — отговори Лейни и завъртя очи, преди да покрие лицето си с ръце.

— Мисля, че е следващата пряка — Райли се изпружи на седалката и се завъртя да огледа от двете страни приближаващото кръстовище.

— Наляво или надясно? — попита Лейни и веднага схвана грешката си. Употребата на тези думи можеше никога да не ги доведе до целта. — Оттук или оттам? — поправи се бързо, като махна първо в едната посока, след това в другата. Когато забеляза обърканото лице на детето, разочарованието ѝ беше тотално.

— Съвсем сигурна съм, че е оттам — каза малката и посочи с ръчичка наляво, — но може и да е следващата пресечка. Не съм съвсем сигурна.

Лейни се опита да потисне въздишката си. Райли поне говореше, което бе доста по-добро от дългото мълчание, на което я бе подложил Тим, след като се бе прибрала от гарата. Когато попита Райли за рецитала, момичето едва ѝ отговори.

— Не ми се ходи — прошепна най-накрая, защото Лейни настоя.

За два часа успя да я увещае и сега, в почти шест часа трябваше да ушийт, купят или осигурят по друг начин, бяла тюлена пола. След пет трескави разговора с родители на съученички, тя се сдоби с името на майка, която твърдеше, че има няколко излишни метра тюл. И така, Лейни трябваше да ги вземе, измери, изпробва, скрои и ушие до рано сутринта, точно навреме, за да може Райли да отиде на представлението, а тя самата да се захване със скиците на кончето Патси, както бе обещала.

Дори да успееше да скалпи глупавата поличка и да довърши скиците, не можеше да измисли как ще изпрати работата си в Ню Йорк и как ще успее да закара малката балерина до зала „Пембли“. *Ще го измисля някак си.*

— Работи от време на време — бе казал Патрик Фушард, когато му съобщи, че плановете ѝ за Калифорния трябва, меко казано, да се отложат за известно време. Но тя имаше и досегашната си работа плюс две деца, така че не ѝ оставаше никакво свободно време да работи по калифорнийския проект. *Трябва да напусна и да остана вкъщи с тях* — помисли тя за стотен път. Но знаеше, че не може да го направи. Не трябва да се взема такова отговорно решение в същия месец, когато си загубила приятелката си, преместила си се да живееш в предградията и внезапно си станала майка, припомни си тя. Не беше моментът — засега големите промени ѝ стигаха. Проблемът бе, че съчетаването на работата в Ню Йорк и грижите по двете деца в Кънектикът изглеждаше невъзможно. И колкото всички в „Карпатия“ да проявяваха разбиране, работата си чакаше. Проектът „Патси“ не можеше да се съобразява с повече деца, балетни рецитали или траурни периоди. Трябваше да бъде завършен, докато пуснат филма, а той щеше да излезе след два месеца. Без нейните рисунки, хората от производството не можеха да вървят напред, а без готовия продукт щяха да изгубят стотици хиляди долари само през първата седмица.

Но как да отнеме времето от Тим и Райли — две деца, които не можеха да се справят сами с връхлетялото ги нещастие. *Трябва да им намеря някой професионалист — психоаналитик, независимо дали искат или не* — реши Лейни и се запита, дали Мегън Бърк познава някой в града.

Почувства се малко по-обнадеждена, когато забеляза името на улицата, която търсеха. Беше посещавала Медоувю десетки пъти, след като Фаръл и Джон дойдоха да живеят тук, но да ходиш на гости в един град и да живееш в него, бяха две съвсем различни неща. Много пъти бе придружавала Фаръл до футболното игрище или химическото чистене и бе запомнила някои улици, бе започнала да различава дори някои квартали. Но да се ориентира, останала сама на шофьорското място бе съвсем друг въпрос. Медоувю са бе оказал загадка. До Манхатън можеше да стигне със затворени очи, но пътят от „Скайларк роуд“ до „Брийдлав роуд“ бе истински лабиринт.

— Ето го там — гласът на Райли се извиси победоносно. — Жълтата къща със светлините.

Лейни си отдъхна с благодарност и сви в широката кръгова алея, зад която като гигантски фенер светеше къщата.

— Знаеш ли колко часа може да гори стоватова крушка, преди да изгърми? — Райли се впусна припряно да обяснява явлението електричество. На Лейни отдавна ѝ бе ясно, че на седем години детето знаеше повече, отколкото тя самата щеше да знае дори и на хиляда. В началото, необикновените факти, които малката запомняше с лекота още на три-четири години, забавляваха гостите. Оттогава бе наблъскала в малката си главица такова количество нови подробности, което само по себе си можеше да я вкара в гимназията само на седем и половина години.

Лейни разбра, че изнасянето на научната лекция за електричеството бе тактически ход от страна на хлапето.

— Добре скъпа, хайде да се размърдаме — подкани я тя и се наведе да разкопчае колана ѝ.

Райли продължи да седи неподвижно, когато Лейни отвори вратата от своята страна и се измъкна от колата. Заобиколи отпред и я погледна в очакване, но момиченцето продължаваше да седи там мълчаливо, с поглед вперен напред.

Без да иска, Лейни погледна нетърпеливо часовника си. Вече бе шест и половина. Времето се топеше.

— Райли, хайде да вървим.

Детето не отговаряше, но Лейни усети, че губи търпение. *Правя го заради теб* — искаше ѝ се да извика, но забеляза, че по лицето му се стичат сълзи. Върна се бързо, отвори вратата и коленичи до нея.

— Какво има, котенце? — каза тя и гушна главата на детето.

— Не мога да отида там — разхлипа се то.

— Защо не можеш, миличка? — Лейни се помъчи да си спомни името на съученичката, чиято майка държеше тяхното спасение. След няколко секунди се сети. — Уенди е там. Двете можете да си поиграете, докато поговоря с майка ѝ.

Райли наведе глава, видимо погълната от ноктите си, които бе иззяла до кожичките.

— Райли, моля те, кажи ми какво става? — Лейни се наведе над седалката и свали на ръце детето от колата. Двете клекнаха една до друга и се прегърнаха, докато най-сетне момиченцето проговори.

— Уенди няма да играе с мен. Никой няма да играе с мен. Днес никой няма дори да говори с мен — разхълца се на рамото ѝ.

Мили Боже! — възкликна Лейни, спомняйки си един епизод от своето детство. Когато бяха в трети клас, сестрата на Юнис Голд бе починала от пневмония по време на грипна епидемия. Райли бе права. В деня, когато Юнис дойде за пръв път на училище, никой не можеше да измисли какво да ѝ каже и я оставиха сама. Колко ужасно трябва да е било за Юнис, Лейни разбра едва сега.

Горката Райли! От хлипанията на детето и на нея самата ѝ се доплака.

— Знаеш ли какво, гълъбче? — опита се да запази гласа си бодър. — Защо не останеш в колата? Ще изтичам да поговоря с майката на Уенди, след това ще си отидем вкъщи да ти приготвим заедно костюма и повече няма да се тревожиш за нищо — тя охлаби прегръдката си и качи малката обратно в колата. — Ще се върна след миг — извика през рамо и продължи по алеята към входа.

Измъкнах се като страхливка — укори се тя вътрешно и натисна звънеца. — *Трябваше да използвам възможността да поговоря с нея как възприема смъртта на родителите си, да я окуража, да ѝ помогна да преодолее кризата. Виждаш ли, Фаръл, каква настойница избрахте! Каква грижовна възпитателка! Това съм аз с една дума!*

Лейни провери с вилицата печените картофи, затвори вратата на фурната и отвори грила. *Надявам се, че ще остане нещо и за утрешните сандвичи* — помисли тя и погледна пържолите, които се сети да маринова само десет минути, преди да ги сложи в грила.

Какво ли още съм забравила? — засуети се тя, чувайки от телевизора, че Райли отново е пуснала „Красавицата и звяра“. Този филм бе единственото занимание, на което бе готова да се посвети, без да присъства и Лейни.

На вечерята ѝ липсваха зеленчуци, разбра изведнъж тя и се зачуди откъде можеше да ги намери в седем и половина вечерта. През седмицата изобщо не се бе сетила да отиде на пазар. Цели дни бяха живели от тенджери и домашни сладкиши, оставени от съобразителни приятели и съседи на Фаръл и Джон. Най-накрая бяха останали с една порция печено и няколко стари бисквити.

Отвори хладилника и започна да търси по рафтовете. Попадна на полупразен пакет моркови. *А, късмет* — зарадва се. Бе намерила

чекмеджето с белачката само след три опита. Набързо обели и нарязва морковите, постави ги в големия йенски съд и пусна пламъка по-силно, отколкото ако се бе сетила навреме.

Отвори прозореца над печката и видя Тим, който играеше сам на двора баскетбол. Когато се прибраха двете с Райли, бе успяла най-сетне да го принуди да излезе от стаята.

— Тим, прибирай се. Време е за вечеря.

Момчето я чу, но нищо не отговори. Ако признаеше, че е чул, трябваше да се съгласи да влезе вътре, а това означаваше да седне на масата и в продължение на половин час да разговаря с настойницата си и сестра си. Това вече той не можеше да направи.

Отиде до коша, потупвайки топката и се прицели. Вкара я няколко пъти последователно, като се опитваше да се вгълби в заниманието си, но мислите му не го оставяха на мира. Колкото и да се стараеше, не можеше да забрави, последната сутрин, преди да загуби родителите си: странния глас на майка му и крясъците на баща му. А на следващия ден те бяха мъртви. *Предполагаемо изтичане на газ от отоплителната система в мазето.*

Оттогава бе загубил представа за времето. Беше се случило нещастие, бе сигурен, или поне така твърдяха хората — през последните няколко седмици. Но всеки път, когато се опитваше да се отпусне и да повярва, че е истината, чуваше как баща му крещи на майка му.

С ъгълчето на очите си забеляза, че Лейни Улф го наблюдава през прозореца. Обърна се с гръб към къщата, пристъпи встрани от баскетболната мрежа и погледна към небето. *Сигурно е било така* — увери се сам и продължи да тупка топката по тревата, първо с лявата, после с дясната ръка.

БАЩА МИ, УБИ МАЙКА МИ.

Думите отекнаха в главата му и го накараха да изпусне топката. Видя я как се търкулна по ливадата. За секунди успя да я настигне по стръмната затревена площ и я хвана с две ръце. Спря на място, завъртя топката в протегнатите си ръце, а ужасното изречение продължи да бие в главата му. *Баща ми е убил майка ми. Баща ми е убил майка ми и себе*

си. *Не може да бъде. Така е било!* Топката продължи да се върти в ръцете му, когато гласът на Лейни отново го повика.

— Тими, вечерята ще е готова след пет минути. Ела и си измий ръцете, моля те.

Той дори не показа, че я чува и не пусна топката.

Лейни поклати неодобрително глава и се опита да не се поддава на паниката, като прехвърли наум, какво ѝ остава да свърши. *Едно по едно* — реши тя. *Вечерята, балетната поличка, кончето „Патси“, сън. Всичко ще е наред, ако спазвам реда.*

Още щом се прибраха, бе разстлала белия тюл на голямата маса в трапезарията и скрои поличката, както можа. От гимназията не се бе опитвала да шие, а и тогава не бе голяма специалистка. Направи си почивка, за да приготви вечерята — нейната награда за това, че бе успяла да нареже плата на пет равни парчета с големите ножици. След вечеря ѝ оставаше да ги зашие едно за друго.

— Време ли е за вечеря? — Райли се появи в кухнята, прегърнала одеялото, общито с бял сатен, което бе престанала да използва щом стана на три години.

— Защо не си измиеш ръцете, докато се опитам да накарам Тим да дойде при нас — Лейни провери месото още веднъж и тръгна към задната врата. Свали един пуловер от закачалката и го навлече. — Но той изглежда не изгаря от желание да вечеря — обясни и излезе.

Видя го как пропусна коша.

— Тим — повика го тя спокойно, — прибери се, моля те. Сигурно си гладен.

Отново не последва отговор. Той грабна топката и отново я хвърли към коша.

Лейни направи още един опит.

— Утре си на училище. Наистина се налага да отидеш — гледаше го умолително. — Сигурно трябва да се подготвиш, може би да се обадиш на някой съученик и да разбереш дали трябва да носиш нещо специално.

Тим погледна покрай нея сякаш беше невидима и се прицели в коша. Не го улучи, хукна след топката и отново я хвърли.

— Тим — Лейни отиде при него и взе топката от ръцете му. — Не е нужно да страдаш сам. Честно казано, не си сам. Утре сутринта ще се обадя на госпожа Бърк да ни препоръча някой, с когото можем

да поговорим — опита се да го каже твърде сериозно. — И аз няма да се откажа от малко помощ. Майка ти и баща ти бяха най-добрите ми приятели.

Тим гледаше право през нея. Изведнъж ѝ се стори, че някакъв намусен непознат се бе вселил в тялото на детето, което познаваше откакто се бе родило.

Предавам се — каза си тя и отново почувства в устата си вкуса на поражението.

— Хайде да ядем — извика тя към Райли, която бе погълната от подреждането на масата, поставяше несъответстващи помежду си чинии и прибори — неща, за които Лейни напълно бе забравила.

Месото бе сивкаво и препечено, а морковите недостатъчно уврели. Двете започнаха да се хранят мълчаливо.

— Кое е любимото ти ястие? — попита Лейни с желание да започне някакъв разговор.

Малката само вдигна рамене.

— Решила ли си какво ще облечеш утре? — опита още веднъж.

Райли отново показа, че не желае да разговаря.

Лейни си спомни как се хранеха на тази маса с Джон и Фаръл. Момиченцето не спираше да бърбори — бе проговорила по-рано от повечето деца и оттогава почти не бе млъквала. А сега детето бе почти безмълвно.

Тишината бе нарушена от звънеца. Лейни погледна към кухненския часовник. *Кой може да пристига в осем часа в понеделник вечерта?* — зачуди се тя и тръгна по дългия коридор към входната врата. Чу как Райли дръпна стола от масата и се скри в стаята с телевизора. Навън стояха двама мъже. В стомаха ѝ се сви топка страх, когато предположи, че вероятно са приятели, дошли да изкажат съболезнованията си.

— Здравейте — каза по-високият и разтърси ръката на Лейни, влезе в къщата и се отпрати към дневната, без да чака покана. — Казвам се Том Уилямсън, а това е Олдърман Рафърти.

— Питър — поправи го другият мъж, последва ги и затвори вратата зад себе си.

— Бяхме добри приятели с Джон и дойдохме да видим дали имате нужда от помощ — Уилямсън постави покровителствено ръка на

рамото ѝ и я поведе към дневната, където се настани удобно на едно канапе.

Да, имам нужда от помощ — тросна се мислено Лейни, — *имам нужда да се разкарате оттук.*

А на глас каза:

— Благодаря — и се зачуди какво да прави сега.

Двамата мъже я гледаха, сякаш очакваха да ги забавлява и тя отвърна на погледите им без ни най-малка представа какво да им каже.

— Отдавна ли познавахте Джон и Фаръл? — скалъпи тя най-сетне без изобщо да се интересува от отговора.

Но въпросът ѝ отприщи десетминутен непрекъснат порой от спомени, които мъжете с удоволствие споделиха, изследвайки годините на познанството си с приятелите ѝ. Стъпките на Пен Бекли от кухнята бяха истинско облекчение и Лейни му се усмихна неподправено, когато той влезе в стаята. Пен беше останал да живее в малката къщичка, откакто бе пристигнал след погребението. Влизаше и излизаше по собствено желание и тя никога не знаеше кога ще се появи.

— Познавате ли се? — каза Лейни с явно отчаяние в гласа.

— Аз съм Пен Бекли, братът на Фаръл — издекламира той с лекота.

Уилямсън и Рафърти веднага насочиха вниманието си към него и повториха дословно всички смешни случки, които бяха разказали на нея. След като ги изслуша внимателно, Пен я погледна.

— Тим играе баскетбол като сляп — каза той въпросително, — навън е свършено тъмно.

— Опитях се да го прибера за вечеря, но не мога да намеря вълшебните думи. Утре наистина трябва да отиде на училище. *И — искаше ѝ се да добави — не мога да разбера какво да направя, а тези мъже не си тръгват, пък трябва да довърша и своята работа, да не говорим за балетната поличка, която тепърва ще шия.*

Пен се усмихна, сякаш прочете мислите ѝ.

— Знаете ли — обърна се той към двамата мъже, — племенникът ми много страда, както можете да си представите. Може би ако поиграем баскетбол четиримата, ще му поолекне малко.

— Да, разбира се — отговори Уилямсън от името на двамата, изправи се веднага и съблече палтото си.

Лейни се върна в кухнята, откъдето чуваше отново „Красавицата и звяра“. След десет минути вече бе разчистила кухненската маса и поставила чиниите в миялната машина. Време бе да се захване с балетната поличка, реши тя и в главата ѝ се появи неочакван образ. Беше в осми клас, в часа по трудово на госпожа Клоски, в който за пръв път в училище бе получила двойка заради неравния подгъв и разминаващите се шевове на жълтата пола, която трябваше да ушие.

— Нищо няма да излезе — изкоментира на глас, забавяйки се още няколко секунди, за да погледне през прозореца на кухнята към гаража.

Господи, не мога да повярвам. Видя с изумление как Тим, същият Тим, който бе произнесъл не повече от десет думи за цяла седмица, да се усмихва очарователно на Том Уилямсън, след това го тупна приятелски и подаде топката на вуйчо си. Пен умело я вкара в коша, Тим подскочи, усмихна се и се развика доволно, сякаш нищо друго на този свят не го вълнуваше.

Каквато и да е магията — помоли се тя тихо, — *моля те, помогни ми да издържи първия ден в училище.*

Припомни си как се използва старата шевна машина, която Фаръл бе купила в първите години от семейния си живот. Оказа се много по-лесно отколкото си бе представяла. До десет часа вече бе пробвала поличката на Райли и ободрена от постигнатото, я бе сложила да си легне. Сега можеше да се заеме с Патси.

Върна се долу и завари Пен и Тим да разговарят оживено с Том Уилямсън и Питър Рафърти. От празните бутилки на масата разбра, че мъжете бяха изпили по няколко бири, а Тим смучеше газирана вода.

— „Никс“ се справиха много добре на последния мач — разказваше разпалено той — но не мисля, че ще се класират първи. „Орландо“ са много силни...

— Вечеря ли нещо? — попита тя, като го изчака да довърши мисълта си, страхувайки се да не го тласне отново към предишното му безмълвно състояние.

— О, да — отговори той оживено, — вуйчо Пен ми направи сандвич.

— Пуф, ти си сандвич — намеси се Пен и разсмя племенника си с най-старата шега на света.

— Аз — обади се Лейни колебливо, — имам малко работа. Имате ли нещо против да се оттегля?

Тим погледна незаинтересовано, а Пен само й се усмихна.

— Нали знаеш — добави тя предпазливо, — че трябва да станеш преди седем и половина.

— Не се притеснявай — вместо него отговори вуйчо му. — Тим и аз се споразумяхме. Две соди и си ляга — посегна към момчето и разроши русата му коса. — Нали така?

То кимна ентузиазирано.

А ти стой докогато си искаш, Пен Бекли — отвърна му тя мислено и се качи горе да си вземе рисунките. Но когато след полунощ отново слезе в дневната, добронамереността й се изпари. Пен продължаваше да седи, а на мястото на празните кутийки бира се мъдреше полуизпита бутилка уиски и голяма чаша.

— Мисля, че е време да се върнеш в къщичката си — каза тя раздражено.

Пен дори не си даде труда да й обърне внимание. Всъщност, изобщо не показва, че я е забелязал да влиза. Единственото движение, което направи, бе да вдигне чашата със скок, а тъмните му очи останаха забити в ориенталския килим. Цялото му очарование от преди час се бе стопило. Безизразното му лице бе непроницаемо. Лейни загаси с възмущение голямата лампа и го остави в тъмното, затъпял от пианство като каменна статуя.

Сутрешното слънце нахлу през прозореца и извади Лейни от неспокойния сън. Изтощена и напрегната, тя реши пак да поспи, но когато си спомни още колко работа има по Патси, скочи бързо. Замаяна погледна колко е часът.

Господи — стресна се, — *седем и половина*. Навлече халата си и излезе в коридора.

— Тим! Райли! Ставайте и двамата! — разбра, че крещи истерично.

Откъм стълбите се чу тъничко гласче.

— Ние сме долу, Лейни — вече облечена с чиста бяла блузка и червена плисирана поличка, Райли я гледаше въпросително. — В кухнята сме.

Лейни се върна в спалнята и приседна на ръба на леглото да си събере мислите. След това нахлузи набързо чифт черни панталони и сив пуловер, прокара една четка през косата си и сложи набързо червило. Ако закараше веднага децата на училище, щеше да успее да стигне на работа малко преди десет. Може би ѝ трябваха още около два часа работа по Патси, което пък означаваше, че ще успее да се върне къщи навреме да заведе Райли на рецитала. *Ако предположим, че всичко ще върви по план* — припомни си тя, потърси часовника си и го забеляза на нощното шкафче.

Слезе долу и погледна в дневната да се увери, че Пен не продължава да седи там безпаметно пиян. Стаята бе подредена, всички останки от предишната вечер — заличени. Когато вдигна от пода паднала носна кърпичка и тръгна към кухнята с намерение да я изхвърли, забеляза, че пластмасовата кофа за боклук е пълна с празни бирени кутии, върху които стоеше и празната бутилка от уиски.

За секунда изпита раздразнение, след това си наложи да го преглътне. Имаше по-спешна работа и се упъти да види докъде са стигнали децата със закуската. Балетната поличка на Райли висеше на облегалката на един от кухненските столове.

— Изглежда добре — каза малкото момиче срамежливо, а задоволството ѝ освежи утрото на Лейни.

Но Тим бе на друга вълна. Все още по пижама, той седеше пред купата с овесени ядки и въртеше безцелно лъжицата в млечната течност. Оживлението му от предишната вечер бе вече минало. Сега, забелязвайки Лейни, погледна намръщено, както гледаше баща му, когато бе разстроен от нещо. Тя седна на масата срещу него.

— Първият час започва в осем, нали? — попита тя, сякаш не знаеше.

Тим сви рамене.

— Тази сутрин ще ви закарам с колата — обърна се тя и към двамата. — Рециталът на Райли е веднага след училище. Искаш ли да дойдеш да я гледаш? — този път погледна само Тим.

Той не отговори веднага, а продължи да се взира в купата с овесени ядки, като че ли търсеше заровено съкровище.

— Няма да дойда — пророни най-сетне, погледна я предизвикателно, остави лъжицата, изправи се и напусна стаята.

Сестра му гледаше Лейни с очакване, което я накара да се почувства още по-зле. *Не зная как да постъпя*, паникьоса се тя и изпита желание да го сподели с детето, но разбра, че това само ще усложни положението. За Райли нямаше да бъде никакво утешение да разбере колко объркана е нейната настойница в този момент.

Като не можа да измисли нищо по-добро, Лейни реши да потърси помощ.

— Ще се върна след минутка — провикна се тя весело, отвори задната врата и излезе навън. *Добре, Пен* — каза си наум, приближавайки къщичката. — *Снощи блестящо се справи с момчето. Хайде да те видим дали можеш да го направиш още веднъж.*

От къщичката не се чуваше никакъв шум. Почука на дървената врата.

— Пен — извика тя и почука по-силно.

Като не получи никакъв отговор, завъртя дръжката, влезе и го извика още веднъж.

Малкото антре бе осветено от зимното слънце.

— Пен! — мина през малкото коридорче към централното помещение.

Обитателят на къщичката не се виждаше никъде, но леглото му бе оправено — изглежда не бе спал там. Огледа се. Видя куфара, с който бе пристигнал от Лондон. Малък куп ризи стоеше върху дъбовия скрин, чифт черни мокасини и чисти чорапи бяха грижливо подредени под малката маса. Върху стола в единия ъгъл висеше сив спортен панталон.

Да те вземат дяволите — изруга тя. — *От теб очевидно не може да се очаква никаква помощ.*

Когато отвори вратата на кухнята, чу как Райли затваря телефона.

— Някакъв Джулиън се обади — докладва момичето. — Каза, че можеш да му позвъниш в офиса.

Остра болка я резна под лъжичката и Лейни почувства пристъп на самота, последван бързо от разочарование, че е изпуснала разговора. Повече от всичко в този момент се нуждаеше от някоя топла дума от Джулиън, но дори за това нямаше време. Погледна часовника. Почти осем без пет. Трябваше бързо да се справи с Тим и да закара

двете деца на училище. А след това да довърши Патси. Побърза към стаята на момчето. Той седеше на леглото с безизразни очи.

— Тим, веднага трябва да се облечеш и да тръгнеш за училище! И точка по въпроса.

Отиде до скрина и извади червена риза и кадифени панталони. Без да мисли какво прави, съблече горницето на пижамата му и му навлече ризата. Тим не се съпротивляваше — позволи и да прави каквото иска: седеше апатично като безпомощен пленник, покорен, но без да оказва съдействие. Когато приключи с обличането, Лейни слезе бързо долу, влачейки го след себе си като безжизнен труп.

В края на стълбата стоеше Шугър Таплингер с две кафяви книжни торби в ръка и с тържествена усмивка.

— Реших, че децата ще харесат моя специалитет за обяд — каза тя лъчезарно. — Нося още шоколадов кекс и червено грозде — подаде ръка на Тим, който пое с нежелание една от торбите и тръгна към кухнята.

— Надявам се, че нямаш нищо против, Лейни — каза Шугър и тръгна след него. — Тим много обича този сладкиш и реших да го приготвя за първия му учебен ден.

Лейни я погледна с благодарност.

— Благодаря ти — каза тя, без да добави, че съвсем бе забравила за техния обяд и че, ако съседката не беше се сетила, децата вероятно щяха да умрат от глад „на първия си учебен ден днес“.

Останалата част от седмицата протече гладко. Всяка сутрин Тим излизаше по принуда, а Райли прекарваше всеки свободен момент лепната или за Лейни или за телевизора пред „Красавицата и звяра“. Пен се бе върнал рано в сряда вечерта, небръснат от поне два дни, с кървясали очи и подпухнали клепачи. Разминаха се в двора, докато тя внасяше покупките от супермаркета, а той се шмугна направо в малката къща, където прекара почти изцяло следващите няколко дни. Що се отнася до Лейни — беше доволна от това положение.

Двете деца и работата ѝ бяха достатъчни — мислеше си тя в петък вечерта, докато оправяше дневната за посещението на родителите на Фаръл.

Хю и Дорис Бекли пристигнаха малко преди седем, с ръце пълни с подаръци за внуците. Чувстваха се неловко, поздравиха я хладно, дори прегръдките с децата бяха стегнати и неестествени.

— Трябва да ни кажеш, ако ти пречим — каза Дорис на Лейни натъртено и подаде на Райли голяма кукла. Момиченцето се настани щастливо в скута на баба си. Възрастната жена вдигна ръце сякаш не знаеше как да я приласкае, но би опитала заради детето.

В това време Хю Бекли седеше на пода с внука си. Момчето разтвори няколкото кутии, криеци нови попълнения на голямата му железопътна система. Лейни забеляза разочарованието по лицето му. Когато надникна в кутиите, веднага разбра защо. С изключение на един зелен вагон, Тим вече притежаваше всички други части, които дядо му бе донесъл.

Веднага щом отвориша и последния пакет, Дорис се обърна към Лейни:

— Решихме, че можем да изведем децата на вечеря. Дори да ги заведем да преспят у дома.

— Разбира се — чу се Лейни да казва, отбелязвайки с раздражение, че старите Бекли можеха поне да я попитат предварително насаме, а не евентуално да разочароват децата, ако откаже.

— Кога се връща Пен в Лондон? — попита Дорис, докато помагаше на Райли да си облече якето на излизане.

— Всъщност, не мога да ви кажа — каза Лейни, давайки си сметка, че от понеделник досега бе разменила едва няколко думи със сина им.

— Утре — гласът на Пен изненада всички. Бе влязъл толкова тихо, та никой не го чу. — Как си, мамо? — каза той като се наведе да я целуне бързо някъде по челото.

— Добре, миличък — отговори тя. — Взимаме децата за тази вечер. Искаш ли да дойдеш с нас на вечеря?

— Не мога — отказа кратко той. Обърна се към Тим, който отново подреждаше влакчетата обратно в кутиите им. — Може би ще си поиграем с тях следващия път като се върна от Лондон.

Момчето го погледна тъжно.

— Трябва ли да заминеш? — Райли се приближи до вуйчо си и протегна ръце към него.

Той ѝ се усмихна широко, вдигна я високо във въздуха и я целуна по бузата.

— Ще се върна по-скоро отколкото очаквате, ще видите — обеща и я остави на пода.

Лейни се почувства чужда на семейството — децата, вуйчото, бабата и дядото бяха като картина от Норман Рокуел^[1].

— Ще се видим утре, деца — каза тя, но никой не ѝ отговори като не се брои усмивката на Райли докато излизаше бързо, хваната за ръката от баба си.

Няколко минути по-късно Лейни чу хлопването на входната врата. Седна на кухненската маса, впери поглед в телефона, после огледа и каната с кафе. Да вдигне телефона или да си сипе кафе — и двете изглеждаха еднакво съблазнителни, но не намираше сили дори да помръдне. Изобщо не знаеше какво да прави със себе си. От една страна, през цялата седмица търсеше миг свободно време, а от друга сега, когато ѝ се отвори, не можеше да се съсредоточи върху нищо. Чувстваше се като чужд човек в чужда къща. Голямата кухня, покритата със сняг ливада пред къщата, веселите жълти стени, пуловерите, закачени на закачалката до вратата — всичко това принадлежеше другиму. *Не*, поправи се тя. — *Не другиму. На Фаръл.*

Точно с нея имаше нужда да разговаря в този момент. С Фаръл. Тя бе единствения човек, който можеше да я разбере. Представи си приятелката си: как ѝ се усмихва, как я будалка за шиенето, за готвенето, за поддържането на къщата и се разплака. *Само ако беше тук* — помисли си тъжно.

Направи усилие да вдигне телефона. Щеше да се обади на Джулиън. Не бе говорила с него почти цяла седмица. Всеки път, когато я търсеше, тя или не беше в къщи или правеше нещо спешно. Да Джулиън — от него имаше нужда. Поколеба се, когато започна да набира служебния номер. Бе твърде късно, за да е там, а у тях естествено не можеше да го потърси.

— Благодаря, че ме изтърпя — гласът на Пен Бекли я извади от мислите ѝ. — Добре ли си? — добави той, приближи се до стола ѝ и я погледна.

Изведнъж изпита желание да говори с него. Той несъмнено бе пияница и грубиян, но поне можеше да я разбере.

— Много ми липсва Фаръл — каза му тя просто.

— И на мен — отвърна той и дръпна един стол близо до нея. — Като се събудих сутринта си представих как сестричката ми влиза в стаята с нейния буламач.

— Какъв буламач? — попита Лейни.

— Някаква отвара срещу махмурлук, която знаеше — отговори той, облегна се назад и се залюля на стола, който се крепеше само на два крака.

— Мислил ли си някога, че прекаляваш с алкохола? — не успя да се въздържи Лейни.

Пен я погледна за миг ядосано.

— Недей точно сега — отговори той рязко. Бутна стола назад, изправи се на крака и излезе за малко от стаята. Когато се върна, в едната ръка носеше бутилка божоле^[2], а в другата — пино блан^[3].

— Ето — каза Пен и остави бутилките на масата. — Ще ти се отблагодаря за подслона като приготвя вечеря. Какво предпочиташ, месо или риба?

Лейни го наблюдаваше как отваря хладилника и разглежда съдържанието му.

— Какво ще кажеш за риба меч? Ще върви с бялото вино — без да дочака отговор, той се върна до масата и отвори бутилката пино блан.

— Вечерята ще е готова след петнадесет-двадесет минути — тържествено обяви и ѝ намигна, преди да изсипе виното в празната кана за кафе, която се оказа наблизо.

— Много изискана вечеря! — отбеляза тя и отпи малко от студената течност.

Той се върна обратно до хладилника и докато вадеше от камерата най-различни продукти ѝ викна през рамо:

— Може би не толкова изискана, но със сигурност вкусна.

Не се бе фукал напразно, откри Лейни, когато опита печената риба половин час по-късно.

— Наистина е вкусно — призна тя и вдигна чашата с вино да му каже „наздраве“.

— Учил съм се от истински майстор — отвърна ѝ на поздрава и изпразни чашата. Посегна към каната с виното и наля по още едно и на двамата. — Спомняш ли си летата в Ню Хампшиър?

— Разбира се — Лейни не се бе сещала за това от години. Всеки август, докато тя гледаше деца за пари или ходеше на лагер, Фаръл и брат ѝ бяха изпращани от родителите си на север в Ню Хампшиър. — Спомням си как Фаръл ходеше там всяка година в прогимназията и може би първите две години в гимназията, но след това престана.

Пен поклати глава тъжно.

— Дядо ми почина, когато бях последна година в гимназията и баба ми не можеше да се справя сама с нас. Всъщност, с Фаръл никога не се справяше! Господи, толкова бе дива като малка.

Лейни усети, че гърлото ѝ се свива. От толкова дълго време не бе чувала друг да говори за истинската Фаръл.

Братът продължи да разказва, като погледът му се плъзгаше покрай Лейни, а очите му потъмняха от вълнение.

— Веднъж изпълзя от леглото посред нощ и ни остави бележка, на която пишеше, че възнамерява да изкачи най-високия връх в околността и ще ни види, когато се върне — той се засмя и отпи от виното. — Трябва да е била на шест и половина. Баба и дядо ужасно се притесняваха, докато най-сетне не я открихме заспала на пътя, на около половин миля от къщата.

Пен забеляза, че Лейни изпи виното си и посегна към каната още веднъж.

— Свърши — каза той и я вдигна, за да изцеди последните капки в чашата ѝ. — Време е да минем към червеното — стана и пъкна тирбушона в гърлото на бутилката божоле.

Лейни се отпусна. Започваше леко да се замайва и ѝ беше приятно. Тя отпи голяма глътка от чашата, която Пен напълни.

— И какво общо има Ню Хампшиър с уменията ти да печеш риба?

— Дядо ми бе отличен готвач. Фаръл не ти ли е разказвала? — усмихна ѝ се той.

— Може и да е споменавала — опитваше се да си спомни. — Мисля, че ми е разказвала за закуските — за грамадните палачинки, които сте изяждали в огромни количества.

Пен я погледна замислено.

— Защото знаехме, че ни чака глад, щом се върнем в Ню Рошел. Баща ми нямаше никакво намерение да върви по стъпките на дядо ми,

а представата на майка ми за угощение се свеждаше до резенче препечен хляб с канела.

— Зная — Лейни подскочи почти радостно при спомена и отпи още вино. — Фаръл и майка ми много се разбираха. Всеки път, когато майка ми готвеше пълнена зелка и свински гърди, тя идваше да вечеря у нас. Беше като осиновено сираче... Толкова ми липсва — изстена тя почти на себе си.

Изведнъж Пен я обгърна с ръце, сякаш искаше да я защити и да ѝ помогне. Успокои я с дланите си, погали косата ѝ, потърка гърба ѝ, прошепна ѝ утешителни думи. *Пиянски* — недоверчиво помисли тя — *Господи, това е Пен Бекли*. Неусетно ласкавото му докосване се превърна в неустоима, вълнуваща прегръдка.

Така и не разбра как стигнаха до дивана в дневната, гушнати един в друг, устните му жадно я целуваха, ръцете му уверено я галеха. Тя се отдръпна от него за миг, чудейки се дали той е с по-бистра глава от нея самата. Но не можа да остане дълго далеч от него. Топлината му, здравето му тяло — точно от това се нуждаеше в този миг и това бе единственото нещо, за което можеше да се хване.

Не разбра как остана без дрехи, но потръпна от удоволствие, когато Пен проникна в нея, от ритъма на тялото му, което я поклащаше бавно и сигурно и я водеше към кулминацията. Вкопчи се здраво в него, когато свърши, без думи го помоли да остане в нея, сякаш докато беше там, нищо лошо не можеше да ѝ се случи. След това останаха да лежат на дивана, притиснати един в друг.

Когато на другата сутрин отвори очи, споменът от снощната страст я разтърси. Огледа се по-ясно — беше в своята стая, в собственото си легло. Не бързаше да слезе долу, чудейки се какво ще каже на Пен. Но когато отиде да го потърси, къщичката беше празна, а драсната набързо бележка, в която ѝ благодареше за изтеклата седмица, бе единственият знак, че изобщо някога е идвал. Върна се обратно, с главоболие и смущение — единствените реални остатъци от предишната нощ.

Страхотно — укори се наум, докато вървеше бавно към къщата. — *Скочих в леглото на брата на Фаръл в пиянско вцепенение. Умно, много умно*. Тъкмо влизаше, когато телефонът започна да звъни

настоятелно. Чудеше се дали ще има време да грабне няколко аспирина от шкафчето, преди да вдигне слушалката. Отказа се, вдигна и едва успя да каже:

— Ало?

— Лейни?

Гласът бе познат, но в първия момент не можа да различи кой е.

— Да — отвърна тя предпазливо.

— Обажда се Патрик Фушард.

Тя се опита да възвърне служебния си тон, застана поизправено и се изкашля, преди да заговори отново. Той не я остави да продължи.

— Слушай, Лейни, разбирам, че положението ти е много тежко, но искаме да знаеш, че работата ти в Калифорния те чака.

Лейни замръзна неподвижно на място. От дни наред дори не се бе сещала за проекта Мариса. Толкова бе заета с балетни полички, закуски и домашни.

— Господин Фушард, не зная какво да ви кажа. Хващате ме точно в момента, когато съм наследила съвсем различен живот, живота на друг човек, това е изглежда... — изруга се наум за непохватното обяснение. — Опитвам се да ви кажа, че в момента не може да става дума, да работя в Калифорния.

[1] Норман Рокуел — американски илюстратор, роден 1894 г. — Б.пр. ↑

[2] Божоле — сухо, червено бургундско вино. — Б.пр. ↑

[3] Бяло вино произвеждано от европейски сортове грозде, отглеждани в западните щати. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Като свършим със зеленчуците, месо ли ще купим? Или първо млякото? — питаше Райли и наблюдаваше как Лейни избира пресен спанак.

— Първо ще вземем някакво пиле и след това ще купим млеката.

Райли пъхна палеца на дясната си ръка в устата и се завъртя на пети, като се хвана за количката.

— И като излезем от супермаркета, вкъщи ли си отиваме или ще ходим в още магазини?

Лейни се стараеше да не губи търпение, но детето искаше да знае предварително всяка конкретна стъпка и това се бе превърнало в мания след смъртта на родителите ѝ.

— Първо ще занесем покупките у дома и ти ще останеш за един час с госпожа Майлс, докато аз се срещна с един човек и прибера Тим.

Отидоха до коша със зелени салати. Момиченцето веднага мушна пръсти в халките на колана на черните ѝ панталони.

— Защо трябва да остана с госпожа Майлс? Защо не мога да дойда с теб?

Лейни въздъхна.

— Котенце, аз имам среща с господин Моузис — човекът, който се занимава с юридическите дела на мама и татко. Ако дойдеш с мен, ще ти бъде скучно — тя погледна към Райли, чиито очи се насълзиха. — Честна дума — прегърна я топло, — вкъщи ще си добре.

Днес се наложи да напусне работа рано следобед, за да вземе Райли от училище. Първокласниците бяха пуснати един час по-рано заради някаква учителска конференция. Това бе добра възможност за Лейни да убие с един куршум няколко заека, а именно да напазарува и най-сетне да отиде до кантората на Филип Моузис, както непрекъснато му обещаваше от две седмици.

— Мога ли да гледам „Красавицата и звяра“? — попита Райли, когато се върнаха до количката.

Лейни поклати глава примирено.

— Разбира се — *в крайна сметка* — продължи мисълта си тя и се отправи към касата, — *след като си го гледала деветстотин пъти, деветстотин и първият не може да ти навреди.*

Когато затвори врата на колата погледна часовника си. Вече беше три и половина, а трябваше да бъде при Филип Моузис в четири. Ако се върне бързо и остави Райли на госпожа Майлс, ще закъснее само с петнадесет минути. Седна зад волана и погледна хлапето, което стискаше бялото одеялце. Лейни беше успяла да я накара да го остави на седалката, докато пазаруват. С палец в устата и одеялото в скута, Райли изглеждаше много по-малка от възрастта си.

Лейни се разстрои от тъжното ѝ личице.

— Добре ли си? — попита я безпомощно и се почувства едновременно облекчена и гузна, когато малката не отговори.

Малко по-късно, когато се бяха добрали до дома и Лейни отваряше вратата на килера, с изненада я чу да шепне:

— Защо всички около мен са толкова тъжни?

— Защото, котенце, на всички им е мъчно за мама и татко.

Лейни остави торбите и се върна да затвори вратата. Райли седна на един стол, като продължаваше да стиска одеялото. Известно време не промълви нито дума, след това погледна настойницата си право в очите.

— Заради мен ли си отидоха?

Лейни видя болката в очите на момиченцето. Бързо отиде при нея.

— Разбира се, че не. Не си отидоха заради теб — каза внимателно и я вдигна на ръце. — Беше случайна злополука, ужасна злополука — Лейни я залюля я на ръце, както когато беше бебе.

— Значи, ще се върнат?

— О, Райли, мама и...

Острото позвъняване на телефона спря изречението ѝ по средата. Прекъсването изнерви детето. То изведнъж се стегна, изкопчи се от ръцете ѝ и с бърза крачка се отправи към стаята с телевизора.

— Райли — извика Лейни след нея без никакъв резултат и вдигна слушалката, като междувременно успя да хвърли поглед на часовника.

— Кога ще те видя най-сетне? — каза Джулиън настоятелно.

— Какво ще кажеш за дванадесети юли, двехилядната година? — Лейни не можа да скрие раздразнението си.

Предишния ден я бе търсил в службата два пъти, докато тя бе на заседание, а това бе четвъртото или петото позвъняване вкъщи. Този път поне не попадна на телефонния секретар.

— Джулиън, съжалявам, но не мога да разговарям точно в момента.

— Лейни...

Усети, че полага неимоверни усилия на волята да не изгуби търпение.

— Може би мога да дойда веднага — намекна той.

Тя се подразни още повече.

— Как да ти обясня? Имам среща с адвоката на Фаръл и Джон след петнадесет минути — погледна неспокойно часовника, — по дяволите, след десет минути, което означава, че вече съм закъсняла с пет минути. Току-що разбрах, че Райли всъщност не осъзнава, че родителите ѝ са мъртви, освен това трябва да заведе Тим на зъболекар преди четири часа, а сестра му — на тренировка.

— Разбирам, че за мен не остава време — отговори Джулиън сприхаво.

За пръв път Лейни разбра как се държи Джулиън вкъщи. *Моля те, не се дръж с мен като със съпруга* — искаше ѝ се да отговори, но разбра колко неуместно щеше да прозвучи. Пък и в момента нямаше време да води спора, който неминуемо щеше да последва.

— Трябва да отида в адвокатската кантора — повтори тя помирително. — Можеш да ми се обадиш по-късно — още докато го казваше разбра, че всъщност няма подходящо време през целия ден — или пък утре сутринта в работата — почувства се много самотна — разстоянието между тях ѝ се струваше колкото цял континент, а не само един щат. — Може би другата седмица ще отидем в моя апартамент и ще обядваме дълго заедно.

Тонът на Джулиън значително се смекчи.

— Добре, тогава в понеделник.

— Съгласна съм — Лейни се надяваше, че не обещава нещо, което не може да изпълни. Какво бе споменал Тим за понеделник? Час при лекаря? Екскурзия с класа? Както и да е, ще се справи. *На всяка цена* — реши тя твърдо и затвори слушалката. Но какво означаваше, когато една любовна среща се урежда толкова трудно? Сега нямаше време да мисли за това.

Провери адреса на Филип Моузис. Адвокатът се бе обаждал почти всеки ден, откакто Лейни се премести при децата.

Ще прегледаме условията на завещанието — бе казал първите няколко пъти. Постепенно ставаше все по-настоятелен, докато предишния ден се обади, за да ѝ съобщи строго: *Трябва на всяка цена да дойдете*. Лейни не искаше да го пренебрегва — просто не ѝ бе стигнало времето. Но вече нямаше извинение. Отиваше.

Упъти се към гаража, за да се качи в сааба на Фаръл и по пътя си мислеше за нежеланието, с което тръгваше за срещата с адвоката. Постепенно започна да разбира откъде иде то. Когато обсъждаш подробностите по завещанието, вече осъзнаваш, че хората наистина ги няма, че действително са мъртви. Не че сега вярваше в свръхестествени сили! Просто така се слагаше точка на един живот. *Излиза, че страдам от същите илюзии като Райли* — разбра тя горчиво.

И друга мисъл ѝ мина през ума, когато излезе от алеята и тръгна по „Мерит Паркуей“. Като прочете завещанието, ще се изправи пред отговорностите си на настойница изписани черно на бяло.

Продължи по тесния извит път, отвори страничния прозорец и се наслади на свежия студен въздух, който нахлу в колата. Медоувю ѝ се стори много красив, докато търсеше къде да паркира. *Може да съм на края на света, но природата наистина е красива. Дори паркингът* — отбеляза тя и зави наляво. Зимното слънце се процеждаше през дебелия клони, които само след два месеца щяха да греят в най-различни нюанси на зелено. Даже въздухът в щата Кънектикът миришеше по-хубаво от Ню Йорк, а тихото чуруликане на птиците и вятърът, който духаше между голите клони, я будеха всяка сутрин с приятния си ромон.

Но и най-прекрасният пейзаж не компенсираше онова, което ѝ липсваше. *Ако можех да избира едно-единствено нещо, какво щеше да е то?* — замисли се тя, докато продължи да натиска педалите. *Цял следобед да правя любов с Джулиън? Да отида на кино в последния момент в събота вечер?* През главата ѝ бързо минаха всички недостъпни сега удоволствия. Виновно си спомни, колко поредни уикенда през лятото се бе чувствала ненужна и изоставена, а изгарящата горещина на августовските недели я изпълваше с чувство

на мъчителна самота и горчива ревност към всички хора на земята, които имаха какво да правят и кого да обичат.

Какво ли не бих дала да остана една неделя сама — каза почти на глас, спокойна, че в колата няма кой да я чуе. — Много хубаво — укори се веднага, напусна магистралата и се отби по пътя, който трябваше да я отведе до кантората. — Чудесни мисли, точно когато ти предстои да видиш официалните, документи, които уреждат законно живота ти с тези две деца.

Възмутена от себе си, тя влезе в паркинга на Г-образната двуетажната административна сграда, в която се помещаваше адвокатската фирма на Филип Моузис. Изкачи стълбите до втория етаж и се опита да си припомни всичко, което искаше да го пита. Откакто бяха насрочили срещата, в главата ѝ нахлуваха всевъзможни въпроси, но точно сега не си спомни нито един от тях.

— Добър ден — поздрави я Моузис, докато минаваше покрай секретарката, за да влезе в кабинета му. Той се изправи зад голямото си бюро и я покани да седне на малък диван.

— Приятно ми е да се запознаем — подаде ръка Лейни и се усмихна.

Възрастният белокос адвокат потъна в кафяво кожено кресло и постави на дъбовата маса пред тях няколко дълги бели страници.

— Тъй като не сте единствена, ще ви запозная с целия документ. Надявам се, че нямате нищо против.

— Колко време ще ни отнеме? — още докато го изричаше ѝ се прииска да се скрита, защо не се сети да го попита колко време ще ѝ необходимо, когато определяше срещата.

— Ами — замисли се адвокатът — може би два часа ще ни стигнат.

Сърцето ѝ се сви като погледна скришом часовника. Два часа! Това означаваше Тим да не отиде на зъболекар, а Райли да закъснее за тренировката. Несъзнателно въздъхна.

— Това неудобно ли е? — Моузис се държеше учтиво, но под съдържаността му личеше, че започва да се ядосва.

Лейни се замисли за миг. Нямаше много хора, от които можеше да поиска такава услуга.

— Мога ли да използвам телефона? — отговори му най-сетне.

— Разбира се — каза той, стана и тактично отиде в другата стая.

Тя бръкна в чантата си. Знаеше, че има някъде телефона на Чарли Коул. Ето го — изпита огромно облекчение като откри визитната му картичка.

— На телефона е Чарли Коул — гласът му звучеше служебно и с една октава по-ниско от обикновено.

— Чарли, обажда се Лейни. Имам проблем и реших, че можеш да ми помогнеш.

— Разбира се, какво става?

Набързо му обясни положението, но само за няколко секунди надеждата ѝ да разреши бързо проблема, бе разбита на пух и прах.

— Не мога, Лейни, знаеш, че бих направил всичко за децата, но тъкмо отивам на обяд.

Мълчанието ѝ го принуди да обясни.

— Делови обяд, разбираш ли?

Тя разбра, че няма смисъл да спори с него.

— Добре, друг път — приключи разговора набързо, знаейки, че друг път няма да има.

Седеше там и се опитваше да измисли нещо друго. Най-накрая избра номера, който през последните седмици бе научила наизуст.

— Шугър? Обажда се Лейни.

Молбата ѝ отне само една минута. Шугър незабавно се съгласи и Лейни освободи съзнанието си за нещата, които щеше да ѝ говори Филип Моузис.

— Какво означава това „не съм единствена“? — попита тя, когато той се върна в кабинета.

— О — отвърна той леко смутен, — мислех, че семейство Коул са ви обяснили, че вие сте само един от изпълнителите, заедно с Пенингтън Бекли, братът на Фаръл.

Мили Боже! Пен! Чудесен номер! — негодуваше Лейни, опитвайки се да скрие разочарованието си. Опита се да проследи внимателно обясненията на Моузис, относно разни застрахователни полици, посмъртни дарения и акции, за които се говореше в юридическите документи, като бавно осъзнаваше, че каквито и финансови затруднения да бе имала в досегашния си живот, Фаръл и Джон се бяха погрижили за нейното бъдеще. Освен таксата, която щеше да получи като настойница, щеше още веднага да наследи над двеста хиляди долара в допълнение към солидната годишна сума за

покриване на разходите по домакинството плюс управлението на няколкото милиона долара, които оставаха за Тим и Райли, когато навършат двадесет и пет години.

Нямах представа, че приятелите ми са толкова богати — мислеше си тя на път за вкъщи. Да, всъщност бе логично: в края на краищата, къщата се намираше в много скъп квартал, адвокатската практика на Джон процъфтяваше, а Фаръл бе споменавала Алиса и Хърбърт Коул — родителите на Джон, оставили преди няколко години на Джон и брат му Чарли наследство, което сигурно е било значително.

Съзнанието ѝ се върна към изненадата, която Моузис ѝ поднесе. Пенингтън Бекли бе настойник заедно с нея! *Мили Боже! Първо се хвърляш в леглото с почти непознат човек, когото не си виждала от детството —* укори се тя, — *а след това той ти става партньор за цял живот.*

Настроението ѝ не се подобри и след двадесет минути, когато видя пред къщата две познати коли: синьото BMW на Дорис и Хю Бекли и стария кремав олдсмобил на родителите си.

— Здравейте — извика тя от вратата.

Четири гласа отговориха едновременно.

— В кухнята сме.

Опита се да се усмихне. Кое щеше да се окаже по-трудно за понасяне този следобед — добронамереното нахълтване на Сол и Хелън Улф или изисканата учтивост на Хю и Дорис Бекли? *Напечено положение* — въздъхна тя, докато влизаше в кухнята, прецени ситуацията.

Родителите ѝ бяха облечени като заможни пенсионери — в тъмносини анцузи, а майка ѝ носеше прекалено големи сребърни обици, които в Ню Рошел бяха сигурен белег, че притежателката им е член на либералното крило на демократическата партия. Дорис и Хю Бекли бяха облечени обичайно за следобедните часове в щата Кънектикът: тя със сива вълнена рокля, той с тъмносино вълнено сако и сив вълнен панталон.

Лейни им прати една обща въздушна целувка, но майка ѝ нямаше намерение да се размине само с това. Хелън Улф стана от стола, приближи се до нея, обгърна я с ръце и силно я прегърна.

— Милото ми дете — каза тя утешително, — какво си преживяла!

Майка ѝ не можа да види пламтящия поглед, който ѝ хвърли Дорис Бекли, съдържащ единствено въпроса „тя ли е по-важната?“, но Лейни го улови. Семейство Улф и семейство Бекли никога не се чувстваха добре заедно. Тя се освободи от прегръдката на майка си. Поне не се налагаше да остане с тях. Лошото бе, че са дошли всичките, доброто бе, че трябваше да тръгва, за да вземе Тим от зъболекаря и Райли от тренировката.

— Вижте какво — каза им тя, — трябваше да ме предупредите, че ще дойдете, защото сега отивам да взема децата.

— О, не се притеснявай, мила — Дорис Бекли видимо прие присърце думите ѝ.

Лейни позна какво ще последва.

— Ние с Хю ще ги приберем.

Лейни се успокои от мисълта, че поне ще остане само с един комплект родители.

— Добре, много ви благодаря — усмивката ѝ към Бекли бе почти искрена. — Да ви обясня ли как да стигнете?

Забеляза ядосания поглед, който се стрелна между двамата и разбра, че по някакъв начин въпросът ѝ бе наранил гордостта им.

— Ще се оправим — отвърна Хю, — само ни дай адреса.

Видя ги да се отправят по алеята към колата. Бе твърде далече, за да чуе какво каза Дорис Бекли на съпруга си, докато ѝ държеше вратата.

Лейни се върна в кухнята и седна срещу родителите си — чувстваше се като обвиняем под ярката ожесточена светлина на прожектор. Въпросите заваляха веднага. Колко ще останеш? Какво правиш тук всеки ден? Как се справяш с работата? Защо изглеждаш толкова уморена? Кога ще се върнеш вкъщи?

Тя не знаеше откъде да започне.

— Вижте какво, има нещо, което трябва да ви обясня.

Майка ѝ се наведе напред и хвърли бърз поглед към баща ѝ сякаш искаше да му каже *Видя ли, казах ти, че не ни е казала всичко.*

— Аз съм настойница на Тим и Райли. Премествам се да живея тук, за да се грижа за тях изцяло и постоянно — Лейни видя стреснатите лица на двамата си родители. — Всъщност, идвам от адвокатската кантора, където прочетох завещанието.

— Как можа Фаръл да ти причини такова нещо! — този път се обади Сол Улф.

Лейни се опита да не избухне.

— Тя не ми е причинила нищо — заедно го решихме преди известно време.

— Що за глупаво решение! — не можа да не се намеси и Хелън. — Ти не си омъжена. Имаш да уреждаш собствения си живот по някакъв начин.

— По някакъв начин? Какво искаш да кажеш? — повиши глас дъщеря ѝ.

Накрая бащата се опита да внесе помирение.

— Майка ти иска да каже, че те обичаме и ти желаем най-доброто — наведе се през масата и хвана ръката ѝ. — Искаме да се омъжиш и да имаш свои деца. А как ще го направиш, като се затвориш тук с чуждите?

Лейни се изправи. Не бе в състояние да се справи с тях.

— Вижте какво, аз съм кръстница на Тим и Райли. Също така съм тяхна законна настойница — погледна сърдито майка си и баща си. — Те са, във всякакъв смисъл и отношение, мои деца и по-добре ще е да свикнете с тази мисъл.

Обърна се и тръгна към вратата.

— Съжалявам, че трябва да изляза, но имам работа горе. Все още не съм напуснала „Карпатия“ и следобедите ми не са свободни. Ако искате да останете за вечеря, заповядайте. Ще се видим след няколко часа.

Докато излизаше от стаята и тръгна към стълбата чу как родителите ѝ започнаха да спорят, но съзнанието ѝ не бе ангажирано с тяхната реакция. *От какво съм толкова самодоволна — чудеше се тя, докато се изкачваше към втория етаж. — Но ако се чувствах толкова смазана от всичко това, колкото те си представят, щях да извикам „О, мамо“ и да се строполя на пода точно тук, на площадката.*

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Хайде да изпием още по едно — Джаксън Фрайър, репортерът, който от три години работеше с Пен в Лондон, даде знак на бармана.

Пен избута стола си назад малко несигурно.

— Не мога, приятел. Трябва да се връщам в офиса. Имам да прегледам някои неща, преди да се срещна със Сарита.

Джаксън изсумтя подигравателно.

— Десет минути няма да променят нищо.

— Пий едно вместо мен — каза журналистът с усмивка и тръгна да си върви.

Другият кимна.

— Така и ще направя. Стига само да е за твоя сметка.

Пен се разсмя.

— Естествено.

Той му махна, докато се измъкваше от препълнения, задимен бар, който беше неофициален сборен пункт за членовете на Лондонското кореспондентско бюро. С опушения си салон и очукани дървени столчета, „Адис“ беше едно от любимите места на Пен.

Щях да съм милионер, ако получавах по петак за всяко питие, което съм изпил тук — помисли си той, когато отвори външната врата. Дръпна ципа на коженото си пилотско яке и се усмихна. Още по-добре щеше да бъде, ако му плащаха в натура. Какво значение имаха парите? Той обичаше работата си на журналист. Тя беше единственото нещо в живота му, от което се чувстваше напълно доволен. След дългите изморителни часове, които ѝ посвещаваше, едно от предимствата в нея беше времето, прекарано с колегите, размяната на информация до късно през нощта, пиенето и споделянето на опасностите.

Минаваше шест вечерта и небето беше вече тъмно. Той мушна ръце в джобовете си и тръгна бавно в хладната нощ. Офисът на бюровете беше зад ъгъла.

Изведнъж спря. За Бога, записките му. Искаше да прегледа новия бюджет, но си спомни, че предварителните му изчисления лежах на масата в коридора на апартамента му. Беше забравил да ги вземе сутринта, когато тръгваше на работа.

— По дяволите!

Знаеше от опит, че няма да свърши почти нищо, ако се опита да работи в къщи. Нямахе как, трябваше да иде с колата да ги вземе и след това да се върне в офиса.

Раздразнен, тръгна по улицата към мястото, където беше паркирал черния си Остин Мартин. Спря се до него и започна да рови из джобовете си за ключовете. Къде по дяволите бяха? Започна да съжалява, че е изпил последното уиски. Точно в този момент хич не му се искаше да кара.

Ключовете се оказаха в задния джоб на панталона му.

След няколко несполучливи опита успя да уцели ключалката. Най-сетне беше вече в колата. _Какво губене на време_ — каза си той ядосано, докато потегляше. Когато стигна ъгъла, сви наляво.

Внезапно отнякъде изскочи майка, хванала за ръка момченце на около четири-пет години и двамата пресякоха пред колата, точно когато завиваше. Пен удари спирачки и завъртя кормилото надясно с все сила. Гумите изсвириха, автомобилът залитна рязко на една страна и едва успя да избегне момчето, преди да се качи на бордюра. Пен видя как тъмния стълб на уличната лампа се приближава на скорост към него. Колата се блъсна със силен трясък, а от удара шофьорът полетя напред, но коланът рязко го върна назад.

След това настана тишина. Пен седеше напълно неподвижен. Ръцете му все още стискаха волана. Усещаше как кръвта пулсира в главата му. Обърна се да погледне жената. Тя се наведе и грабна детето си. Беше пребледняла, а очите ѝ бяха изпълнени с ужас. Сърцето на Пен щеше да изхвъркне. Погледна се трескаво, автоматично опипа гърдите и краката си и разбра, че нищо му няма. Бавно откопча колана и отвори вратата.

— Добре ли сте? — извика той към жената.

— Скапан маниак — закрепця се тя, като вцепенението ѝ постепенно отстъпи място на гнева. — Ти пиан ли си? Едва не ни уби.

Малкото момченце, очевидно разстроено от станалото, започна да плаче.

Пен излезе от колата.

— Но нали нищо ви няма?

Майката стисна ръката на скимтящото дете и премина на другия тротоар.

— Но не благодарение на теб — сопна му се тя за последно.

Той гледаше след нея, докато се отдалечаваше и чуваше хлипането на детето. Изведнъж усети, че е напълно трезвен. Жената, разбира се, имаше право. Той едва не уби нея и детето ѝ. Просто извадиха късмет.

Обърна се и видя, че уличната лампа се беше врязала дълбоко в предницата на колата. Опря ръка на покрива и забеляза, че пръстите му треперят неудържимо.

Вече цяла сутрин Пен лежеше на дивана в дневната си, мушнал ръце под главата си и гледаше през прозореца. До такава степен беше разтърсен от снощното произшествие, че нямаше сили да отиде в офиса. Надяваше се, че ще може да свърши някаква работа и вкъщи. До този момент обаче, дори не беше погледнал листовете, които лежах на малката масичка пред него. Същите тези бележки, заради които снощи тръгна от бара. Не беше в състояние да направи нищо и само мислеше за станалото.

Вместо да избледнее, ужасът от едва избегнатата катастрофа, ставаше все по-осезаем с всеки изминал час. Той отново си представи всичко: колко бързо зави и дори не се огледа дали някой не пресича. Ако майката и момченцето бяха застанали няколко метра по-надясно, със сигурност щеше да ги удари. Нямаше как да ги избегне, като се има предвид скоростта, с която караше и алкохола, който беше изпил.

Пен се намръщи. Именно този факт го измъчваше най-много. Той беше пиян. Години наред беше шофирал в подобно състояние, но едва сега беше принуден да си го признае. По дяволите, до този момент, няколкото чашки, колкото бяха и вчерашните, не означаваха нищо и той не губеше бързите си рефлексии. Никога не седаше зад кормилото, ако усетеше, че е пил повече. А Бог му е свидетел — това му се случваше често и той се гордееше, че знае кога да спре.

Но снощи едва успя да избегне удара. Въпреки че никога не би си признал, снощи главата му беше замаяна и реакциите му — ужасно

забавени. В светлината на деня, напълно осъзнаваше, че въобще не е трябвало да сяда зад волана. Само по някакво невероятно чудо не уби майката и детето.

А каква беше гаранцията, че и друг път не е бил прекалено пиян за шофиране? Колко ли други случаи е имало, в които не го е осъзнал?

Поне беше сигурен, че пиенето не влияе на работата му. Грабна полупразната чаша кафе от масата и отиде в кухнята да си налее топло. Беше добър журналист, в това не се съмняваше и винаги беше смятал, че две или три уискита не влияят на концентрацията му. Дали пък нямаше да постигне повече в кариерата си, ако не участваше толкова активно в светските развлечения, които съпровождат работата?

Въздъхна примирено. Това не бяха само развлечения. Кого, по дяволите, се опитваше да измами? Винаги беше знаел истината, но преди просто не бе имал повод да се замисля над нея. През изминалите петнадесет години просто не беше спирал да пие. Беше развил едва ли не някаква дарба, която му помагаше да си върши едновременно и работата, без да го усетят. Това беше голата истина. Той се намръщи. Наистина беше чудо, че е успял да напредне толкова много в кариерата си. Може би вчерашната случка беше предупредителният знак, че неговият ангел — пазител се кани да го напусне много скоро и късметът му е на привършване.

Всъщност и досега е имало достатъчно признаци, че пие твърде много. Потръпна като си припомни дните, прекарани в Кънектикът след погребението на Фаръл.

Тогава се опита да скрие от другите колко дълбоко се разстрои, че изпусна погребението и опелото. Но това съвсем не го оправдаваше, та да прекара по-голямата част от времето си в къщата с чаша в ръка. Разбира се, опитваше се да направи всичко възможно, да не мисли за любимата си сестра. Не можеше да понесе загубата и връхлитащите го спомени. Просто се опитваше да изтласка нещастията някъде в дъното на съзнанието си. Когато се върна в Лондон, той продължи да бяга от мисълта за Джон и Фаръл.

Най-трудно, обаче, му беше да понесе мъката на Тим и Райли. Това беше свръх силите му. И както винаги, отдаде се на пиенето. Казваше си, че го прави само за да не си представя непрекъснато образа на сестра си, но с течение на времето разбра, че го прави и за да не мисли за страданието на децата. За да не изплува пред очите му

тягостната гледка — мълчащия Тим и напълно разбитата Райли. Постоя в Америка около седмица и като се върна единственото, което направи за тях, бяха няколко успокоителни думи, които едва можа да скалъпи. *Голям герой, няма що* — помисли си той саркастично. Истината беше, че се появи и изчезна като фантом, само защото така беше по-лесно за него самия. В действителност не подкрепи с абсолютно нищо племенниците си.

Върхът на всичко — след неописуемия кошмар от безвъзвратната загуба — бе като разбра, че не кой да е, а Лейни Улф трябва да поеме цялата отговорност за децата. За Бога, какво си е въобразявала сестра му? Приятелката ѝ беше чудесен човек, но откакто я помнеше, тя в нищо не беше успяла. Притежаваше много дарби, но ги похабяваше от неувереност и нерешителност. Откакто завършиха гимназия, нищо в нея не беше се променило. Все още неомъжена, неспособна да се обвърже, пилееше силите си в работа, която беше много под нейните възможности. Пен беше виждал рисунките ѝ и смяташе, че ако беше малко по-пробивна да развие и използва таланта си, щеше да стигне далеч.

Наистина бе приела да се грижи за Тим и Райли, но той нито за миг не вярваше, че това ще е задълго. Извиненията щяха да се струпат бавно, но окончателно и накрая тя щеше се върне обратно към спокойния си живот в Манхатън.

Изведнъж разбра накъде го водят мислите му. Когато Лейни си заминеше, някой трябваше да се погрижи и да осигури на децата нормален живот.

Пен остави кафето си до прозореца и погледна навън. Никога не беше си представял себе си в ролята на баща, нито пък беше мислил за собствени деца. Това беше последното нещо, което можеше да допусне, че ще му се случи. Досега дори не беше прекарвал много време с племенниците си, но това не означаваше, че не ги обича. Нали бяха деца на сестра му. Освен това, никога преди не бяха имали такава нужда от него. Сега вече имаха.

Навън ръмеше. Той опря чело в студеното стъкло. Трябваше да се върне — заради тях. Това беше единственото правилно решение. И трябваше да престане да пие. Образът на жената и момчето от снощи отново изплува в съзнанието му. Никакво пиене повече! От този момент нататък ще сложи край.

— Ще ми трябват няколко седмици, за да си уредя нещата тук — Пен крачеше зад бюрото си, докато говореше по телефона, без да обръща внимание на шума в офиса.

— Разбира се. Но действай бързо и се опитай да ни съобщиш точната дата на пристигането си към вторник. Става ли? — изпълнителният продуцент от Ню Йорк говореше по-бързо, от който й да е от лондонските му колеги.

— Благодаря ти, Майк. Тогава ще си поговорим по-обстойно.

Затвори телефона и застана неподвижно за миг, докато напълно проумее станалото. Съжаляваше, че трябва да напусне Лондон. Беше прекарал страхотни пет години тук. Но беше и дяволски вълнуващо да поеме изключителната работа, която му предлагаша в Щатите. Програмата на Ен Би Си „Образи“ беше едно от най-гледаните информационни предавания. Всъщност, това че го поканиха да се включи в екипа като главен продуцент беше повече, отколкото се беше надявал да получи, когато преди две седмици започна да проучва възможностите за преместване отвъд океана.

— Въпрос на късмет и време — промърмори той. — Законите на вселената.

Погледна часовника, бързо отиде до гардероба, грабна якето си и докато го обличаше хукна навън. Вече беше закъснял с половин час за срещата със Сарита. Тя самата беше фанатичка на тема точност и въобще не можеше да възприеме навика му да закъснява. Това беше и единственото им сериозно разногласие. Разбира се, Сарита от самото начало беше дала да се разбере, че главното в тяхната връзка е интересно прекараното време и добрият секс. Пен знаеше, че тя никога не би се обвързала с журналист без социално положение. И все пак, двете или три нощи седмично, прекарани заедно напълно задоволяваха и двамата.

— Ще дойдеш ли после в „Адис“? — Джаксън Фрайър вдигна глава от компютъра си и подвикна на Пен, когато претича покрай него. — Не си идвал там от сума време.

Той поклати глава и отвори вратата към стълбите.

— Съжалявам, приятел.

Бегом измина четирите преки до „Зона две“, някакво ново, но вече много популярно заведение, което Сарита искаше да посети. Тя винаги го водеше на най-лъскавите и модни места в Лондон. За нея това беше важно, понеже беше собственичка на художествена галерия и трябваше непрекъснато да знае къде какво става, като посещава изключително местата — люпилни на светски клюки и събития.

Слава Богу, че заведението се оказа близо до офиса — отдъхна си Пен, когато мерна часовника си, преди да влезе и да огледа препълненото помещение. Разговорът им и без това щеше да бъде труден. Той улови погледа на привлекателна брюнетка, която седеше на бара и му се усмихваше.

— Пен, скъпи.

Сарита го викаше някъде отляво. Обърна се и я видя да седи на една от малките масички, подредени в кръг до стените на заведението. Беше облечена с червен копринен костюм. Полата беше къса и разкриваше изключително дългите ѝ крака. Той стигна до нея, наведе се да я целуне и вдъхна от парфюма ѝ. Леко я погали по дългата, черна коса. С тъмната си екзотична красота, тя винаги му напомняше котка.

Сарита почука с пръст часовника си.

— Днес закъсня с тридесет и пет минути.

— Знам. Извинявай — той метна якето си на облегалката на стола. — Имах телефонен разговор с Ню Йорк.

Сарита вдигна рамене.

— Ти си безнадежден случай.

Келнерът се приближи до масата им.

— Да ви донеса ли нещо от бара?

— Една кола, моля. С много лед — Пен погледна въпросително към чашата с вино на приятелката си. — Още едно за теб?

— Не, благодаря.

Келнерът се отдалечи. Тя махна за поздрав на някакъв познат, след това отново се обърна към него.

— Разбра ли кога ще ти поправят колата?

— Има много работа по нея. Да не ти разправам.

Тя се усмихна.

— Да говорим за по-приятни неща. Днес се запознах с един невероятен художник.

— Наистина ли? Разкажи ми.

Пен се опита да я слуша, докато тя разказваше за откритието си, но не можеше да се съсредоточи. Бързо изпи колата, която беше пред него и си поръча още една. Нямаше смисъл да отлага разговора, за който беше дошъл тук.

— Пен? Слушаш ли ме? — Сарита осъзна, че вниманието му блуждае някъде другаде.

Той се наведе напред и взе ръката ѝ.

— Трябва да ти кажа нещо.

Тя го изгледа внимателно.

— Не ми харесва тона ти. Сигурно се е случило нещо неприятно.

— Страхувам се, че и за двама ни не е приятно — каза той нежно, — връщам се в Америка. Там си намерих работа като продуцент.

Тя се намръщи.

— Разбирам.

— Казах ти, че сестра ми почина — той замълча. — Мисля, че ще е добре за децата ѝ, ако съм по-близо до тях.

— Аха — тя се усмихна учтиво.

Пен изчака, но Сарита не каза нищо повече. Очакваше, че тя ще иска да чуе повече подробности. До смъртта на Фаръл той никога не беше ѝ говорил за племенниците си и въпреки, че се отнасяше със симпатия към сестра му, тя не проявяваше особен интерес към децата ѝ.

— Кога заминаваш?

— Скоро. Когато си оправя нещата тук.

Тя отдръпна ръката си от неговата.

— Знам, че е егоистично от моя страна, но това означава ли, че няма да дойдеш с мен на онази благотворителна вечеря на двадесети?

Той поклати глава.

— Трябва да се върна при децата.

— А защо точно ти? — попита тя нацупено. — Нали някой ги гледа в момента и вероятно ще ги гледа докато ти се върнеш. Нима няколко дни ще променят нещо? Нали не са сами?

— Не, разбира се, че не са сами.

Пен си представи Лейни в къщата на сестра си: как седи на дивана в дневната, как се движи из кухнята. Знаеше, че децата я обичат.

Ненадейно в съзнанието му изплува образа на Лейни гола, легнала върху дивана, в нощта, когато се любиха. Спомни си колко мека бе кожата ѝ, как се отдаваше на ласките му. За него беше истинска изненада, че преспаха заедно. Това, разбира се, се дължеше на виното и на напрежението, което и двамата преживяваха. Станалото беше предизвикано от стреса и наложеното им съжителство — също като неизбежната близост, която понякога се пораждаше между колеги — журналисти, когато той и тя работят до късно върху някоя гореща новина. Той самия имаше доста такива случки. Но през всичките тези години, откакто се познаваха, никога не беше пожелавал Лейни Улф и точно сега нямаше намерение да променя отношението си. Всъщност, тя, беше в основата на проблема.

— За какво се замисли? — гласът на събеседничката му прекъсна мислите му.

— Сарита, съжалявам, но е време да се върна в Щатите.

— Е, предполагам, че най-напред трябва да се прибереш в апартамента си и да си стегнеш багажа — тонът ѝ беше леко саркастичен. Тя се изправи, заобиколи масата, за да застане до него и го целуна по бузата. — Желая ти успех, скъпи.

Пен я наблюдаваше докато излезе — впечатляваща фигура в елегантен червен костюм. Искаше му се да си втълпи, че тя се прави на безразлична, за да запази достойнството си, защото я изоставя. Истината обаче беше, че тя въобще не изглеждаше разстроена от загубата.

— Е, натри ми носа — промърмори той.

Видя как няколко мъже се обърнаха след нея, когато мина покрай тях. Много скоро щеше да си намери някой друг.

Може би решението му да замине не беше чак толкова лоша идея. Моментът беше твърде подходящ да промени някои неща в живота си.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— И така, ако до седем и половина ти и децата вече сте готови, а закуската е сложена на масата, ще успееш да ги заведеш на училище и да си тук в девет и петнадесет — Карла Мирски щракна пудриерата си, сякаш за да подчертае думите си.

Лейни се облегна на стола си и избута настрани пластмасовата табла, в която върху картонена чиния се мъдреше недояденият ѝ сандвич с риба тон.

— Карла, ако успея да свърша поне едно от нещата, които изброи, ще се изправа и ще извикам „ура“. Та аз едвам успявам да накарам Тим да стане и то след едночасови увещания и заплахи. А пък Райли си мисли, че всеки път, когато я оставям пред училище, ще изчезна завинаги.

— Не смяташ ли да ги заведеш на психотерапевт?

Лейни кимна утвърдително.

— Мегън Бърк ми препоръча една лекарка в Ню Хейвън. И тримата я посетихме миналия петък. Тази седмица тя ще приеме само децата — прокара нервно пръсти през косата си. — Искрено се надявам да е добра. На малките им е нужна повече подкрепа, отколкото аз мога да им дам.

— Недей да се подценяваш. Ти безумно много ги обичаш, а и те теб също.

— Да, наистина много ги обичам.

— Какво те притеснява тогава? — самодоволната усмивка на Карла показваше, че има само един верен отговор на този въпрос и тя го знае.

На Лейни не ѝ се искаше да продължава тази игра.

— Не разбирам за какво говориш? — тя изправи гръб и посегна към недоядения сандвич. — Между другото, къде е Гейл?

— Гейл си е вкъщи, болна е от грип и ти много добре го знаеш — Карла я погледна ядосано. — Стига си се опитвала да смениш темата.

Лейни остави сандвича.

— Защо, за Бога, се дразниш толкова? Мисля, че аз съм тази, която има сериозен проблем.

Карла се наведе напред.

— Лейни, проблемът ти е, че не знаеш какво искаш — тя се поколеба за миг преди да изстреля — както обикновено.

Лейни ядосано се изправи. Обикновено директните намеци на Карла я разсмиваха, но днес я караха да се чувства неловко.

— Знам, че твоят живот е напълно подреден, но напоследък при мен възникнаха някои усложнения, не по моя вина, така че ме остави на мира.

Карла също стана. Двете взеха таблите си и се насочиха към един огромния контейнер за отпадъци, където ги изхвърлиха. Карла поздрави някакъв колега от своя отдел докато вървяха към изхода.

Тя се спря пред вратата.

— Слушай — каза, като сложи ръка на рамото на приятелката си. — Никой не е искал всичко това да ти се случи, най-малко пък аз, но в този живот понякога трябва да се вземат основни решения. Ако искаш да се справиш с нещо, например да отгледаш тези деца, да приемеш работата в Калифорния, или да си останеш тук, да живееш в Ню Йорк или в Кънектикът, трябва да разбереш, че това дали ще успееш зависи единствено от теб.

Двете отново спряха на площадката пред асансьора.

Карла мрачно я погледна.

— В момента, в който направиш своя избор, всичко ще си дойде на мястото, кълна ти се. Просто вземи някакво решение и го изпълни до край.

Монологът ѝ беше прекъснат от появата на Джулиан Крол, който забързано мина покрай тях на път за кафенето, но щом съзря Лейни, се спря.

— О, госпожице Улф — каза той смутено, когато забеляза, че не е сама, — нали не сте забравили за консултацията в четири и половина? — но като не получи никакъв отговор, кимна и продължи.

Карла се облегна с едното рамо на стената, когато Джулиан отмина и неодобрително заклати глава.

— А докато не престанеш да се занимаваш с него, няма да успееш да се справиш с нищо.

Лейни усети как се изчервява.

— Не разбирам за какво говориш и възразявам срещу намеците ти.

Карла я изгледа продължително и я накара да вдигне очи.

— Играеш си с огъня и дори не разбираш, че сама го подклаждаш.

Лейни изведнъж забеляза, че хората около тях започнаха да ги заглеждат с любопитство. Тя бавно натисна копчето със стрелката нагоре.

— Карла, предавам се. Моля те престани да ме нападаш — сниши гласа си в напрегнат шепот.

Отговорът бе също тих:

— Съжалявам, че съм толкова рязка с теб, но аз те обичам. Ти си ми приятелка. Не мога да гледам как объркваш живота си.

Звънецът сигнализира пристигането на асансьора и Лейни хлътна в него веднага, щом се отвориха вратите. Заби поглед право пред себе си и не знаеше какво да каже. Какво облекчение щеше да бъде, ако можеше да говори открито за Джулиан, мислеше тя, когато кабината тръгна. Искаше ѝ се да сподели страховете и объркването си. Но осъзнаваше, че всъщност не трябва да го прави.

— Вече съм голяма, няма нужда да се държиш с мен като майка — отговори най-накрая, когато стигнаха до етажа на Карла.

Тя шумно въздъхна, излезе и остави Лейни в асансьора, задържа вратата и се обърна към нея:

— Добре — каза твърдо. — Наистина ще постъпя като майка. Ето и моят съвет. Внимавай какво си пожелаващ, скъпа — тя повдигна вежди, — предполагам, че знаеш края.

— Консултацията в четири и половина! — Лейни се изтегна сладно в прегръдката на Джулиан. Спалнята ѝ изглеждаше чужда, точно както и хола, и целия ѝ апартамент, в който влязоха преди час. — Каква проява на импровизаторски талант.

Джулиан плъзна ръка по извивката на корема ѝ и спря на венериния ѝ хълм.

— Не съм много силен в думите — оправда се той нежно, докато бавно движеше пръстите си в кръг.

— Ти си творчески директор на голяма американска корпорация — разсмя се Лейни, несъзнателно нагаждайки тялото си към ръката му.

— Наистина се чувствам творец — отвърна ѝ той и плъзна пръстите си в нея.

Лейни за миг се поддаде на усещането, след това виновно погледна часовника.

— Не започвай пак, скъпи. Трябва да се връщам при децата — тя се отдръпна от Джулиан и с въздишка се облегна на възглавницата.

Джулиан също седна и я притегли към себе си. Обгърна я с двете си ръце и обсипа врата ѝ с бързи целувки.

— Не издържам вече — каза той, наведе лицето си към нейното и я целуна отново. — Имам нужда да бъда с теб. По дяволите, нужна си ми.

Лейни не можеше да отрече удоволствието, което думите му предизвикаха. Силата на желанието му явно си струваше раздялата им, траяла повече от месец.

— Джулиан, и аз имам нужда от теб, но трябва да се връщам в Кънектикът. Разбери ме.

Той се отдръпна и я погледна. Мълчаливо стана от леглото и започна да се разхожда из стаята. Лейни също се изправи. Той я наблюдаваше как събира дрехите си, нахвърляни небрежно на пода и започва да се облича.

— Ами ако се оженим?

Въпросът я накара да замръзне на място. Някъде дълбоко в съзнанието си тя чу гласа на Карла. *Внимавай какво си пожелаваш.* Опита се да се отърси от тази мисъл. Беше облякла само единия ръкав на бялата си копринена блуза, когато се оказа отново седнала на леглото.

— Какво каза? — прошепна механично тя, като се опитваше да облече другия ръкав, но само още повече го омотаваше.

Джулиан седна до нея, търпеливо съблече ръкава и ѝ помогна да го сложи както трябва.

— Говоря сериозно, скъпа. Обичам те. Искам да бъда с теб — той внимателно я закопча, сякаш беше дете.

Лейни беше изгубила и ума и дума. За няколко мъчителни мига имаше чувството, че се намира положена в ковчег, чийто капак се затваря бавно, но безвъзвратно и прекъсва достъпа на въздух завинаги.

— Но аз вече не съм сама — отговори тя най-сетне. — Трябва да мисля и за децата.

Джулиан обхвана лицето ѝ с две ръцете и нежно я целуна по устата.

— Зная това и те разбирам. Искам теб и всеки, който ще ми доведеш.

Главата ѝ започна тъпо да бучи и всякаква разумна мисъл ѝ бягаше. *Това са някакви мои фантазии* — помисли си тя замаяно. — *аз сънувам. След малко ще се събудя и със сигурност ще се чувствам глупаво.*

Джулиан забеляза обърканото ѝ изражение.

— Не е нужно веднага да вземеш решение. Знам, че те изненадах.

— Защо реши да ми го кажеш точно сега? — прошепна тя отчаяно.

Джулиан взе ръцете ѝ в своите.

— През изминалите няколко седмици ти беше в Кънектикът. Когато дойдеш на работата си толкова заета, че въобще не мога да те видя. Когато се прибереш, си ангажирана с децата и не можем да говорим нормално по телефона. Толкова много ми липсваше. Разбрах колко много те обичам.

Боже мой — даде си сметка Лейни — *това не е сън.*

Джулиан отново се изправи.

— Ще ти се обадя по-късно, скъпа. Моля те, помисли си.

Той бързо се облече и я целуна още веднъж, преди да излезе от спалнята.

Лейни чу как хлопна външната врата. Отново погледна часовника. Шест и петнадесет. *Трябва да успея да хвана влака в шест и четиридесет и седем* — помисли си тя, сякаш се опитваше да излезе от кома.

— Джулиан ме помоли да се ожения за него — каза тя на глас, като се помъчи отново да се раздвижи.

Беше вече девет и половина, когато свършиха с вечерята и Лейни изми чиниите. По някаква необяснима причина всичко ѝ отнемаше двойно повече време, отколкото обикновено. Дори Райли забеляза

колко е разсеяна и три пъти я попита дали всичко е наред. Лейни се опита да я успокои. В крайна сметка, малката не биваше да се тревожи и за нея.

Но нищо не беше наред, призна пред себе си, когато децата се качиха горе да гледат телевизия. Изпитваше истински ужас всеки път, когато си спомнеше за предложението на Джулиан. Искаше ѝ се да си мисли, че страхът ѝ е породен от загриженост за децата на Джулиан, дори за жена му. Знаеше, обаче, че това не е вярно.

Всъщност, сега, когато той открито ѝ предложи брак, тя осъзна, че въобще не го познава. Представи си красивото му лице, кафявите му очи — толкова сериозни, когато разговаряха днес следобед. Но това беше лицето на непознат.

А и бракът, тази обвързаност, за която толкова копнееше, сега ѝ се струваше като тежък чук, които неумолимо кове бъдещето ѝ.

Чу, че телефонът звъни, но нямаше сили да отиде до него. Едно от децата най-накрая го вдигна.

— Лейни, за теб е — извика Райли от стаята с телевизора.

— Кой е, миличка?

— Не знам — отговори тя. — Мисля, че е онзи Джулиан, който все се обажда.

Лейни трепереше, когато посегна към слушалката и не чу, че зад нея вратата се отвори и Пен Бекли влезе в антрето с два големи куфара в ръце.

Той наблюдаваше Лейни и, когато разбра, че тя не усеща присъствието му в стаята, тихо остави куфарите на пода. Видя я, че държи телефонната слушалка и се колебае дали да говори. Когато каза „ало“, забеляза как пръстите ѝ стискаха бяла ленена салфетка, сякаш от това зависи живота ѝ.

— Джулиан — прошепна тя с измъчен глас.

Пен видя страданието, изписано върху лицето ѝ, когато отговори на събеседника си.

— Не мога да го направя — гласът ѝ стана още по-тих — не е само заради твоето семейство. Не е заради нещо определено...

Пен видя как увиснаха раменете ѝ, докогато се опитва да обясни.

— Просто не мога да се омъжа за теб.

Пен с интерес забеляза как тя си отдъхна, когато затвори телефона.

Сякаш усетила нещо, Лейни рязко се обърна и почти извика от изненада, когато го видя застанал до вратата.

— Какво правиш тук?

Пен се усмихна пресилено.

— Много ти благодаря за топлите думи.

— Откога стоиш тук? — попита тя притеснено.

— От минута-две — каза, приближи се до кухненската маса и издърпа един от столовете. — Нали нямаш нищо против? — попита той нехайно, преди да се отпусне на него.

— Вуйчо Пен — развълнуваният вик на Тим изпревари появата на двете деца в кухнята. След няколко секунди те го прегръщаха бурно, залепени за него като за магнит.

— Колко време ще останеш? — попита Райли нетърпеливо, като леко се отдръпна от вуйчо си и го погледна, сякаш да се увери, че той наистина е тук.

— Ами, всъщност, това зависи от Лейни — спокойният поглед на Пен срещна нейния.

Много почитено от негова страна, няма що — избухна вътрешно тя, вбесена за миг. Сякаш можеше да лиши децата от присъствието на героичния им вуйчо Пен.

— Можеш да останеш, колкото желаеш — каза ядосано, като си припомни за миг последната им среща. — Ако добре си спомням, миналият път си беше оправил много хубаво леглото — излезе от кухнята, като едва се сдържаше да не се обърне назад.

Няма ли край днешния ден?, роптаеше тя като проклинаше неприятните усещания в стомаха си.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Идваш ли, Тим? — Пен хвана Райли за ръката, защото се наведе прекалено през отворения прозорец на колата.

— Не — седнал на предната седалка, брат й, кръстоса ръце и се втренчи навън през предното стъкло. — Много тъпа идея. Тъпа и откачена.

В действителност и вуйчо им се съмняваше в цялото хрумване, но не можеше да сподели това с тях.

— Хайде хлапе — каза той окуражително, — няма да съжаляваш.

Момчето сви устни.

— Как пък не.

Пен вдигна вежди, правейки се на ужасен.

— Леле какъв език! Добре човече, чакай ни тук. Скоро се връщаме.

Райли го стискаше здраво за ръката, докато прекосяваха паркинга, за да влязат в цветарския магазин. Купиха дванадесет рози, върнаха се в колата и отскочиха до сладкарския магазин. Тим отново намусено отказа да напусне колата. Двамата с малката влязоха да вземат тортата, която Лейни беше поръчала преди два дни.

Прибраха се вкъщи в пълно мълчание. Когато Пен тръгна по алеята към къщата, Тим се обади:

— Но това е пълна щуротия — възрази той, сякаш бяха по средата на някакъв разговор. — Това беше нейната любима торта, а не нашата. Та тя дори не знае, че сме я купили. Да не би да очаквате да се появи тук като някакъв призрак и да си вземе парче от нея?

Сестра му се обади от задната седалка.

— Пак можем да празнуваме „Деня на майката“, дори и когато нея вече я няма. Тя си е наша майка. Нали така, вуйчо? — попита тя неспокойно.

Пен разбра, че тя повтаря това, което Лейни се беше опитала да й обясни, че ще направят.

— Разбира се, Райли, разбира се — съгласи се той живо. — Тя винаги ще си остане ваша майка.

Паркираха колата и тримата влязоха в къщата. На масата бяха наредени чинии за торта и вилици. Четири стъклени чаши и бутилка мляко бяха поставени встрани, до вазата за цветята.

Лейни се бе погрижила за всичко и се изправи да ги посрещне.

— Благодаря ви, че взехте тортата — усмихна им се, като пое цветята от Пен и вдъхна аромата им. — Много са красиви.

Тя се зае да ги нарежда във вазата, която постави в средата на масата. Райли седна на един стол и я наблюдаваше съсредоточено, докато Тим стоеше настрана с тъжно изражение. Пен извади тортата от кутията, без да изпуска Лейни от очи. Тя очевидно беше нервна, но се опитваше да се прикрие с приповдигнатото настроение. Искрено се надяваше, че знае какво прави.

— И така, хайде да си хапнем малко торта. Не е кой знае какво.

Лейни започна да сервира. Напрежението в кухнята ставаше нетърпимо. Пен изведнъж осъзна, че и той като Тим просто стои и чака Лейни да свърши всичко. Досега не се беше замислял, че и на нея вероятно ѝ е ужасно трудно. Най-малкото можеше да ѝ помогне.

— Точно така — поде той бодро. — Едно от най-любимите ми неща е торта „Мока“. А като добавиш и една чаша студено мляко, направо става идеално — взе млякото и чашите и ги сложи до чиниите.

Тим седна с явно нежелание.

— Не знам защо трябва да го правя — промърмори той.

— Освен розите и любимата ѝ тортата, татко щеше да поднесе и подарък на мама — каза Райли, когато взе чинията си от Лейни. — А ние ѝ рисувахме поздравителни картички.

— О, Боже — избухна Тим. Обърна се и гневно погледна сестра си. — Сега, да не би да трябва и картички да правим? Какво, да не си изкукала? Можем даже да се правим, че в момента тя е тук и да започнем да си говорим с нея — тонът му ставаше все по-висок и заплашителен. — А какво ще кажеш, ако определим място за нея и татко на масата и им сервираме от нашето ядене. Наистина, защо да спираме дотук?

Очите на момиченцето се напълниха със сълзи.

— Искях само...

— Стига Тим — рязко го прекъсна Лейни, — ако Райли иска да нарисува поздравителна картичка, мисля, че в това няма нищо лошо. Дори намирам, че идеята е страхотна.

Тим свирепо отрязва с вилицата си залък от своето парче.

— Всички сте се побъркали. Да празнуваме „Деня на майката“, когато тя е умряла, си е чиста лудост.

Пен забеляза как ноздрите на Лейни потрепват докато си поема дъх. Не можеше да разбере дали се опитва да се успокои или да реши как да постъпи.

Той се изправи.

— Знаете ли, Лейни каза, че ще си разказваме спомени и аз ще започна с един, който, обзалагам се, никой от вас не знае — каза той. — Става дума за първия „Ден на майката“, който майка ви празнувала, когато се роди Тим.

Лейни го погледна с благодарност.

— Ти беше ли тук?

Той поклати глава.

— Тогава работех във Вашингтон. Но си спомням, че Джон искаше да организира страхотна вечер за Фаръл. Той уредил всичко така, че да бъде изненада. Щели да идат на концерт, а след това на вечеря в луксозен ресторант в Ню Йорк. Следобедът той трябвало да иде в кантората си, за да се срещне с някакъв клиент. Този клиент сигурно е бил някоя много голяма клечка, щом даже в неделя се налагало да се срещне с него. Вечерта обаче дамата щели да прекарат царски.

Пен видя, че Райли попива всяка негова дума, докато Тим ядеше от тортата си с безразличие. Следващите му думи бяха отправени към него.

— И така, в последния момент майка ви, която нямала ни най-малка представа какво я очаква, казала на баща ви, че мечтае да прекарат този ден само тримата. Той, тя и новороденото им бебе. Никакви телефонни обаждания, никакви служебни ангажименти. Да измъкнеш тогава баща ви от кантората не беше никак лесно. По това време, той все още изграждаше репутацията си на адвокат, а това значеше дълги работни часове.

Пен отпи голяма глътка мляко.

— И така, баща ви направил точно както майка ви поискала. Той въобще не й казал, че е купил билети, нито че има среща с важен клиент, който пък вдигнал голяма пара и дори искал да се откаже от услугите му, само защото баща ви си позволил да отложи срещата им. Този ден тримата сте отишли на плажа, а след това сте прекарвали една спокойна вечер у дома.

Пен погледна Лейни.

— Спомних си за това, защото по-късно Фаръл ми каза, че това е бил един от най-прекрасните дни в живота й.

Лейни се усмихна.

— Никога не бях чувала тази случка.

Пен лапна един зальк от тортата.

— Тази история всъщност се отнася и за двамата, и за майка ви, и за баща ви.

Тим се обади внезапно.

— Татко правеше много хубави неща за мама. Това не е бил единственият път, когато са били щастливи — той говореше почти разярено. — Татко обичаше мама. Наистина.

Изненадани от силата, с която избухна, настойниците му го погледнаха изумено.

— Разбира се, че е така, Тим — побърза да го успокои Лейни. — Не искахме да кажем, че това е било нещо необичайно. Но този случай е бил особено приятен.

— Спомням си, когато мама ми позволи да си остана вкъщи, вместо да отида на училище и двете с нея отидохме на пикник. Просто аз и тя. Беше миналата година — гласът на Райли звучеше унесено, очевидно, мислено се беше върнала в онзи ден. След това се намръщи. — Това стана, когато Челси Мур не ме покани на рождения си ден, защото се бяхме скарали. Аз единствена не бях поканена.

Лейни кимна.

— Знам за този рожден ден. Но вие двете сте си прекарвали чудесно, нали?

— Да — детето отпи от млякото си.

Пен се облегна на стола си. Досега не беше осъзнавал колко свързана е Лейни с Тим и Райли, и колко много внимание обръщаше тя на малките подробности в живота и на двамата. Връзката между нея и децата беше наистина много дълбока, призна той с неудоволствие.

Той я погледна по-внимателно. Кичури от тъмнорусата ѝ коса се бяха изплъзнали от конската ѝ опашка. Изведнаж усети силен порив да посегне и да ги приглади.

За Бога — възпря се той. За пръв път, откакто се беше върнал от Лондон усети, че Лейни наистина го привлича и че винаги е било така. Онази нощ, която прекараха заедно, съвсем не беше пиянско недоразумение.

Гласът на Райли прекъсна мислите му.

— Мама и аз отидохме някъде, не знам точно къде, беше доста далече и прекарахме най-прекрасния ден. Изядохме си храната и след това открихме един лунапарк. Там имаше въртележка и фокусник и дори попита за езда. Ядох захарен памук и пуканки — тя погледна Лейни и продължи с гордост, — и знаеш ли какво? Мама не каза нито на татко, нито на Тим — на никого, че този ден не бях на училище. Тя написа извинителна бележка на учителката, че съм била болна.

— Голяма работа! — отговори ѝ Тим рязко.

Лейни се разсмя.

— Фаръл направи същото и с мен. Всъщност, много пъти го е правила, като си помисля. Но особено добре си спомням един ден, когато не отидох на работа, защото се чувствах много зле, заради разни неща, които вече нямат значение. Майка ви дойде в града и ме заведе на обяд в един хубав италиански ресторант, а след това на козметичка. После пихме коктейли в хотел „Карлайл“, който аз обожавам. И двете не свършихме нищо полезно този ден.

Тя извърна поглед, припомняйки си. Пен видя, че очите ѝ се пълнят със сълзи, а гласът ѝ леко затрепери, когато продължи:

— Беше страхотна. Никой друг не можеше да ме ободри така както Фаръл умееше. Тя беше най-забавния човек, когото познавах.

Пен се уплаши, че Лейни може да се заплаче.

— Ей — каза той, — но тя можеше да бъде и много досадна! Когато бяхме деца, направо ме подлудяваше. Взимаше ми нещата, все слушаше моите плочи и ми носеше пуловерите и разбира се, никога не ми ги връщаше. Все се мотаеше около мен и моите приятели и ни пречеше.

Лейни се усмихна, докато избърсваше една сълза от бузата си.

— По-скоро те се въртяха около нея.

— Да, да — той направи кисела физиономия. — Мен това хич не ме интересуваше. Щом искаха да се занимават с нея, това си беше тяхна работа.

— За какво говорите? — попита Райли.

— Майка ви беше много известна — отговори Лейни весело, — всички искаха да бъдат около нея — и момчета и момичета. И така беше винаги. Хората я обичаха.

— Тя беше най-красивата майка в училище — гласът на Райли стана тих. — На Коледното тържество... тя беше най-красивата майка в залата.

Детето утихна и след това силно се разхлипа.

— Мразя я! — тя рязко се изправи и събори стола си. — Мразя я! И татко мразя — гласът ѝ се превърна във вик. — Как можаха да умрат и да ни оставят сами?

Тя се обърна и избяга от стаята. Тим се изправи мълчаливо и излезе от къщата като хлопна силно вратата на кухнята след себе си.

Двамата възрастни се спогледаха. Най-накрая Лейни се обади.

— Не знам какво да направя, за да престанат да страдат толкова — каза тя тъжно.

Пен се изправи.

— Аз ще ида при нея.

Когато застана пред стаята на Райли, отвътре не се чуваше нищо. Почука, но не получи отговор. Отвори вратата, застана на прага и се облегна на рамката. Момиченцето лежеше на леглото си със заровено във възглавницата лице. Рамената ѝ се тресяха от ридания.

— Въобще не те обвинявам — каза той меко.

Тя не разбра, че той е влязъл и продължи да плаче.

— Не те упреквам, че мразиш майка си — повтори той. — Понякога и аз я мразя.

Знаеше, че тя може да си помисли, че ѝ казва това само за да я успокои, но в действителност казваше истината.

Райли бавно вдигна мокрото си от сълзи лице към него.

— К-какво?

— Наистина. Действително понякога я мразя. Мразя я, защото я обичам и ми липсва, и не мога да понеса това, че тя умря и ни изостави — той се приближи и седна на ръба на леглото. — Искан ми се да ѝ се разкрещя и да я питам как посмя да умре и да си отиде.

— Н-наистина ли? — Райли се опитваше да си поеме дъх между хлипанията.

— И още как — той я погледна сериозно. — Обичам я, но едновременно с това я и мразя понякога.

— О, вуйчо — каза тя с тъжен тих глас. Промъкна се в скута му и се сгуши в него, все още хлипайки.

Той я прегърна.

— Майка ти и баща ти искаха да бъдат с вас цял живот — той леко се отдръпна и я погледна в очите. — Те обичаха теб и Тим повече от всичко на света. Никога нямаше да ви изоставят, ако това зависеше от тях. Но ти знаеш това, Райли, нали?

Тя бавно кимна.

— И все пак имаш право да изпитваш всякакви чувства. Да си тъжна, или сърдита, все едно. И това е напълно нормално.

Тя тихо въздъхна. След това зарови глава в рамото му. Той я притисна силно. Двамата дълго останаха така смълчани.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лейни наблюдаваше как Райли рови мрачно из царевичните топчета. Събираше ги на купчинка в единия край на купата си, а търкулналите се настрани прибираше едно по едно и ги струпваше при останалите.

— Скъпа — каза ѝ нежно Лейни, — не искам да прекъсвам гигантския слалом за царевични топчета, но след две минути трябва да тръгваме. Макетът ти готов ли е, за да го сложа в колата?

Райли грейна, след това отмести стола си и се затича към стълбите. Домашното им за днес беше да направят скулптура от отпадъчни материали. Много по-интересна домашна работа, отколкото тези, които Лейни правеше, когато беше във втори клас. От пластмасови шишета от газирани напитки, стари копчета, картоненото руло от изразходвана ролка тоалетна хартия, празни кутии от мляко, консерви от бира и клечки от близалки, малката беше измайсторила голям шарен робот.

След две минути тя се върна, гордо понесла творението си.

— Мисля, че най-много ми харесват очите му — каза Лейни и се усмихна одобрително, като видя пъстрите копчета, залепени с тиксо. Приблужи до Райли и я прегърна. Отдръпна се, присви очи и пак погледна робота. — Всъщност целият много ми харесва.

— Да, страхотен е, ако си падаш по боклуци — шумът от влизането на Тим в кухнята беше подсилен от влаченето на тежката му чанта по пода.

Райли погледна брат си с пренебрежение.

— Това не са боклуци, а вторични суровини. И ако искаш да знаеш, е изкуство, при това екологично чисто изкуство.

— Това не само, че е боклук, ами е екологично чист боклук — продължи за я дразни Тим безмилостно.

Лейни с облекчение видя, че децата се държат помежду си, както и преди, въпреки че се караха, но трябваше да внимава конфликтът да не се разрасне, за да не закъснеят за училище, а тя — за работа.

— Кой какво иска за обяд? — попита тя, стана от стола си и отиде до хладилника.

— Сандвич с фъстъчено масло и сладко — отговорът на Райли беше един и същ всеки ден.

— И за теб ли същото? — обърна се Лейни към Тим, когато отвори вратата на хладилника и посегна към буркана със сладко от ягоди.

— Бъррр — отвърна ѝ той и изразът на лицето му подкрепи негласно изразеното му мнение.

— Какво тогава? — тя се облегна на вратата на хладилника нетърпеливо, докато го чакаше да реши.

— Не знам — промърмори момчето като изсипа огромно количества царевични топчета в купата си и ги поля с мляко.

Лейни нервно погледна часовника.

— Имаме точно седем минути докато удари звънецът, така че, моля те, яж по-бързо.

Тим лапна огромен залък, напоен с мляко и я накара да съжалява, че го е подканяла да бърза.

— Последното, което ми се иска да правим сега, е да те спасяваме от задавяне, хлапе — каза тя и неодобрително поклати глава. Изчака го да глътне огромната топка храна и повтори въпроса си. — И така — за обяд? Какво да бъде?

— Пуйка — каза той най-накрая. По брадичката му отново започна да се стича мляко, когато натъпка в устата си още един огромен залък.

Лейни извади франзела пълнозърнест хляб и половината от бялото пуешко месо, което беше купила преди няколко дни.

— Горчица? Майонеза? Кетчуп? — тя го погледна въпросително.

— Разбира се — отговори той, без да я слуша.

Лейни погледна пак часовника и реши да не го пита повече нищо. Набързо разбърка малко кетчуп с майонеза и го намаза върху едната страна на филията. Не ги разби достатъчно добре и сместа изглеждаше като розова слуз със странни бели нишки тук-там. *Правя също като майка си* — упрекна се тя нервно и стомахът ѝ се обърна, щом си спомни отвращението си, когато точно такава смес се появяваше в сандвичите ѝ за училище. *Объркай това хубаво*, казваше тя на майка си всеки понеделник сутрин с отвращение, защото имаше

навик да дава грандиозни имена като „руска салата“ на забърканата криво-ляво смес, с която поливаше пуешкото месо или телешкото печено, останали от неделната вечеря.

Този спомен ѝ напомни за друга традиция.

— Деца — каза тя и вдигна глава от сандвича като си отбеляза с недоволство, че едва сега се сети да ги пита. — Даваха ли ви сутрин някакви джобни пари?

Тим неспокойно се размърда на стола си. *Сигурно му е било неудобно да ме помоли* — помисли си Лейни, като си каза, че някой път трябва да проведат дълъг разговор за това какво имат право да изискват от нея. Тя бързо разряза сандвича и го постави в кутията за закуска. Избърса ръцете си на една кърпа и отиде до входната врата, където беше окачила дамската си чанта.

— Колко? — попита тя.

Райли я погледна.

— Не си спомням — каза тя и смутено вдигна нагоре ръце.

Тим погледна сестра си пренебрежително.

— Тя получаваше петдесет цента, а аз долар — промърмори той с чувство на притеснение, очевидно все още смутен, че трябва да моли Лейни за пари.

Тя извади от голямата си черна чанта портфейла. В джобчето откри две монети от двадесет и пет цента, след това разрови отделението за банкнотите и видя по двадесет и десет долара и две по пет долара. Приблужи се до Райли и ѝ подаде двете монети. След това се обърна към Тим:

— Това ще ти свърши работа — каза тя и му подаде една банкнота от пет долара.

Той я погледна, но не посегна към нея.

— Вземи я, миличко — каза Лейни окуражително. — Следобед ще ми донесеш рестото.

Тим отбягваше погледа ѝ, забил очи в пода.

— Един долар, ми е достатъчен Лейни. Честно.

Лейни се тревожеше, че времето неумолимо напредва. Остави банкнотата на масата пред него.

— Съжалявам, нямам по-дребни. А сега и двамата побързайте. Нямаме абсолютно никакво време.

Райли стана от масата и взе скулптурата робот. Занесе я в антрето и свали палтото си от закачалката. Лейни погледна Тим с очакване, но той нямаше никакво желание да помръдне.

— Тим — тонът ѝ стана строг, — хайде да вървим! — тя сложи ръце на облегалката на стола му като се опитваше да го издърпа назад, но се спря, когато чу тихо изхлипване. Сложи ръцете си на раменете му. Седна на стола до него и го накара да я погледне. Сълзи се стичаха по бузите му.

Лейни го прегърна.

— Какво има — попита тя успокояващо, като галеше меката му коса и опря буза до неговата.

Тим вдигна глава и погледна към антрето.

— Райли — извика Лейни, защото веднага разбра, че трябва да останат сами, — занеси работа си в колата и си закопчай предпазния колан. Идваме след минута.

Когато чу, че вратата се затваря, Тим ѝ отправи поглед, изпълнен с благодарност.

— И така, какво има? — попита Лейни и избърса сълзите му с книжна салфетка.

За няколко мига момчето се поколеба. След това разказа всичко на един дъх: за това как го обираха, за гнева и безпомощността му, когато виждаше, че Гарт и Джей го причакват зад ъгъла, за да го унижат и да вземат това, което според тях им се полагаше.

— Достатъчно е, че им давам по един долар — каза той, вече престанал да плаче. — Пет долара само ще направят нещата по-лоши.

Лейни силно го прегърна. Искаше ѝ се да разполага с някакво магическо решение на този проблем, но единственото, за което се сети, Тим нямаше да ѝ позволи да направи. Знаеше го. Все пак реши да опита.

— Какво ще кажеш да говоря с директора на училището и да му кажа какво се е случило?

Детето се сви на стола си.

— Да не си луда? Те ще ме убият — в очите му имаше страх. — Освен това — добави, докато се взираше в лицето ѝ с надеждата, че тя ще го разбере — никой после няма да иска да говори с мен.

Лейни полека го погали по бузата и се изправи.

— Тим, ще оправя тази работа.

Момчето стана на мястото си.

— И как точно? — попита той язвително.

— Не знам — каза тя мрачно. — Но наистина ще го направя. Ще сложа край на това. Обещавам ти.

Тим се изправи с нежелание и се остави тя да го отведе от масата. Лейни излезе в антрето. Загаси лампата в кухнята, след това откачи от закачалката палтото си и якето на Тим. Думите му *Как точно?* отекваха в главата ѝ, докато вървеше към колата.

Лейни вдигна глава от заседателната маса, когато вратата се отвори и в залата беше вкарана голяма количка, пълна с чинии със сандвичи и консервни кутии с газирани напитки. Заседанието за „Мариса“ беше започнало преди няколко часа и някои от присъстващите очевидно бяха доволни от прекъсването.

— Най-добре да направим петнадесет минутна почивка — каза Патрик Фушард като леко се прозя и се изправи.

Лейни видя, че Джулиан, който седеше от лявата страна на Фушард, се опитва да улови погледа ѝ, но се направи, че не забелязва. В действителност, откакто ѝ направи предложение за женитба, тя се страхуваше да го погледне.

Рик Дийн, който седеше до нея ѝ се усмихна.

— Какво мислиш? — попита той като оправи купчината компютърни разпечатки пред него.

Лейни просто вдигна рамене и в отговор Рик загадъчно ѝ кимна.

Тя се присъедини към групата от изпълнителни директори на „Карпатия“, които вече се бяха скупчили около чиниите със сандвичите. Преди това с бърз поглед се увери, че Джулиан е все още в другия край на залата. Рик застана зад нея. Когато дойде техният ред, се оказаха сами.

— И така, какъв е проблема? — попита той тихо.

Лейни се огледа из салона пълен с мъже и жени, които дъвчеха шунка и сирене. Никой не им обръщаше внимание. Дори Джулиан увлечено разговаряше с един от търговските директори от Лос Анджелис.

— Просто се чувствам глупаво тук. Това е.

Рик се разсмя.

— Миличка, ти си много неща, но в никакъв случай не си глупава.

Лейни си избра сандвич и кола и посочи два свободни стола в другия край на залата. Рик кимна, взе два сандвича и тръгна до нея.

— И така? — каза той с очакване в гласа, когато двамата се настаниха и сложиха храната си на малка дървена масичка между тях.

— Това е. Мястото ми не е тук — повтори тя като се намръщи, докато отхапваше от сандвича.

— Разбира се, че не е така — каза Рик възмутен. — Та ти си, за Бога, създателката на „Мариса“.

Лейни замислено задържа сандвича си.

— И сега я давам за осиновяване.

Той отпи от колата си.

— Може и да е така, но за момента ти все още участваш в проекта, поне тук в Ню Йорк и няма никаква причина да се чувстваш не на място. Това просто е лудост.

— Не става дума „за момента“ — отговори тя горчиво. — Тим и Райли няма да изчезнат изведнъж и да ме освободят от ангажимента ми, за да замина в Калифорния.

— А би ли искала да е така? — попита нежно Рик.

Лейни енергично поклати глава.

— Разбира се, че не. Просто когато присъствам на такива заседания, не мога да не се вълнувам. Това наистина е нелепо, защото когато проектът започне да се реализира, аз въобще няма да се занимавам с него.

Той ѝ кимна съчувствено.

— Никога не знаеш какво ще ти предложи бъдещето — каза ѝ окуражително, — но за момента ми се струва, че се справяш много добре, с ролята на работеща майка.

— Като първи левак — смотолеви тя глухо, когато си спомни за разкритието на Тим тази сутрин. — Когато беше малък, по-големите момчета тормозеха ли те? — попита тя внезапно.

— Моля? — той явно беше объркан.

— Някакви по-големи ученици всяка седмица обират джобните пари на Тим.

Рик се почеса по брадичката.

— Да, и мен са ме тормозили — каза той леко смутен. — Казваше се Джим Чапман. Боже, беше като канара — Рик се усмихна. — Трябва да съм бил на седем или осем.

— И какво направи? — попита тя като остави сандвича си и насочи цялото си внимание към него.

Този път усмивката му криеше огромна наслада.

— Доколкото си спомням, брат ми Били го хвана една неделя, на път за тренировките му по бейзбол и го смаза от бой. Накрая се наложи да го закарат в болницата — Рик се разсмя толкова високо, че няколко души се обърнаха. — Родителите ми забраниха на брат ми да излиза в продължение на един месец — той спря да се смее и погледна Лейни. — Но на твое място не бих постъпила по този начин. На възрастните не им забраняват да излизат, а ги пращат в затвора и пишат за тях във вестниците.

Лейни забеляза, че погледът му се насочи над главата ѝ и усети позната ръка върху рамото си.

— Нали не възразявате, ако ви отнема за малко госпожица Улф? — веселият тон на Джулиан беше предназначен за Рик. Той дори не я погледна, като че ли се страхуваше, че ако срещне погледа ѝ, тя ще му откаже.

Лейни знаеше, че няма друг избор. Отказът ѝ само би събудил любопитство.

— Благодаря ти — каза тя на Рик, когато тръгна с Джулиан към вратата.

И двамата запазиха естествено изражение докато пресичаха залата, но в момента, в който бяха зад вратата, Джулиан я грабна за ръката и я дръпна в някаква съседна стая като дори не провери дали е празна.

— Боже, толкова много ми липсваш — промърмори, докато я прегръщаше и я целуваше по ухото.

Лейни се стегна и това го накара да се отдръпне. Той втренчено я гледа няколко секунди.

— Какво има? — попита я, докато ръцете му шареха по гърба ѝ. Усетил липсата на отклик от нейна страна, той ги отпусна унило.

Лейни не знаеше какво да отговори. Пред нея стоеше мъжът, в когото беше влюбена, мъжът, за когото можеше да се закълне, че иска да се омъжи, но в момента той ѝ се струваше толкова чужд — като

напълно непознат. Дори не можеше да си спомни за страстта, която изпитваше към Джулиан в безсънните нощи, когато тъй дълго беше мислила и копняла за него. Сега дори не можеше да стисне ръката му.

— Лейни, ни най-малко не искам да те принуждавам да се омъжиш за мен. Честно мила, нещата между нас могат да си продължат постарому, кълна ти се.

Тя се помъчи да каже нещо само за да не стои като парализирана.

— Джулиан, не трябва повече да се срещаме. Не е хубаво, неморално е и е нечестно спрямо теб, жена ти и децата ти.

Той я погледна смутено.

— Защо това изведнъж стана такъв проблем? Та ние се срещаме — вече колко... две години и тези неща никога не са те притеснявали.

Ненадейно я обзе гняв от лукавия му отговор. И същевременно ѝ олекна. Беше истинско облекчение да разбере, че чувства нещо.

— Що за отговор е това? — каза тя нападателно.

— Ей, Лейни — отвърна Джулиан като нервно пригладдаше конската си опашка. — Искях да кажа, че наистина съм готов да се ожена за теб. Ако ми позволиш, готов съм да се преместя при теб още сега.

Неговата самонадеяност само я раздразни още повече.

— Предлагаш ми го сега, когато вече не съм свободна. А какво ще кажеш за времето, когато изцяло бях на твое разположение. Какво ти пречеше тогава?

Лицето на Джулиан почервеня. Изведнъж не само тя се оказа ядосана.

— Слушай — тонът му започна да се повишава. — От самото начало винаги съм бил честен спрямо теб. Не знам какво ти става, но не ме вини за това.

Лейни отиде до вратата и хвана дръжката. Обърна се към него, а очите ѝ бяха леденостудени.

— Искаш да се ожениш за мен, защото не можеш. Ако се бях съгласила, след три седмици щеше да си в прекрасни отношения с някоя друга жена.

Кафявите очи на Джулиан заблестяха заплашително.

— Може би ти самата си мислиш за друг. Защо ти е да се занимаваш с мен, когато братът на твоята приятелка живее при теб.

Очите на Лейни се разшириха от гняв.

— Ето какво ще ти кажа, щом толкова много те интересува това. Трябва земята да спре да се върти, за да ти проговорят отново.

Тя отвори вратата и тръгна към дамската тоалетна. Беше доволна, че остана сама. Застана пред мивката, намокри една кърпа със студена вода и избърса лицето си. Няколко минути се опитваше да укроти топлата червенина, която я заливаше на вълни от врата към челото, с нарастването на гнева към Джулиан. Той беше копеле, мръсник, негодник. Беше се хванала на най-голямата въдица.

След това погледът ѝ се спря на отражението ѝ в огледалото. Каква глупачка само е била, мълчаливо осъзна тя. В момента, в който ѝ предложи брак, той премина от прекрасната фантазия в ужасяващата действителност. Реалност, която я задушаваше, караше я да се чувства като животно, хванато в капан. Не само, че не можеше да си представи да се омъжи за него, тя дори не можеше да го гледа.

Пусна студената вода, отново изплакна кърпата и след това я притисна към врата си. Сети се за последното обвинение на Джулиан. Наистина ли я привличаше Пен? Глупости.

Разбира се, че присъствието му ѝ беше от помощ. Занимаваше се с Тим и Райли, отменяше я, когато трябваше да излезе. Спомни си как беше успокоил децата в „Деня на майката“, как нежно беше прегърнал Райли, когато плачеше в стаята си.

Добре — каза си тя и несъзнателно сложи кърпата върху деколтето си. Вярно беше, че понякога, когато неочаквано го видеше в кухнята или в гаража, не можеше да не забележи мургавата му красота, слабото, но мускулесто тяло, което тениската и дънките трудно скриваха. За миг затвори очи и си спомни нощта, когато прекараха заедно — колко гладка беше кожата му, колко умели бяха ръцете му, които събудиха най-дълбоките ѝ желания. Той беше като пантера, гъвкав и красив, но също така и опасен, а това именно я възбуждаше най-силно.

Очите ѝ се отвориха с отвращение. *Що за човек си ти* — помисли си тя, смачка кърпата и я хвърли в кошчето за боклук.

Да, Джулиан беше даже много търпелив към нея. Тя го обвини, че иска нещо, защото знае, че не може да го има, но много добре знаеше истината. Обожаваше Джулиан именно защото имаше дом и семейството. А ето я нея, увлечена в мечти по Пен Бекли — мъж,

който и пет пари не даваше за нея, с когото прекара една толкова безсмислена нощ, че дори и не му хрумна да я потърси отново.

Усети пак да се зачервява, но този път не можеше да се преструва, че е от гняв. Не, беше от унижение.

Ал Смайли кимна не особено приветливо на Лейни, когато тя го подмина на път за офиса си. Седна на бюрото си и го чу да вика на някого *ей, ти* — явно на Боб Стилман, художникът от стаята в края на коридора, който работеше в „Карпатия“ поне от двадесет години. Раздразнено поклати глава. Може би Ал щеше да научи името му чак на пенсионерското тържество на Боб.

Прегледа съобщенията за телефонните ѝ обаждания и се запита колко ли работа ще може да свърши за оставащия час, преди да тръгне за гарата. Разбра, че не може да се съсредоточи върху нищо. Да бъде проклета, ако продължи да си мисли за Джулиан Крол, или — още по-зле, за Пен Бекли.

Имаше един проблем, който трябваше да реши, а именно: как да помогне на Тим. Разбираше нежеланието на момчето да говори с училищните власти. А пък тя не можеше да наеме някой бияч, за да накаже две деца, колкото и привлекателна да ѝ се струваше идеята в този момент.

Извади разсеяно бял лист от най-горното чекмедже и започна да драска по него с един маркер. Без да усети, беше нарисувала дявол, който лети, с вила в едната ръка. В другата държеше две момчета с маски, които се опитваха да се отскубнат. Едното стискаше банкнота от един долар. Лейни взе една по-тънка химикалка и написа върху банкнотата: „незаконен притежател“.

Погледна рисунката с някакво удовлетворение и извади още един лист от чекмеджето. На него отново нарисува дявола, но сега той държеше банкнотата и летеше сам над огромен пламтящ ад. Под него двете момчета падаха към дълбоката бездна. Усмиввайки се тя написа нещо под рисунката. Злорадният надпис гласеше „Ей, вие! Входят е само долар“.

Това обаче не беше решение на проблема на Тим, Лейни внимателно сгъна листовите и ги прибра в чантата си. Поне ще го разсмеят, когато си отвори кутията за закуска утре.

— Обаждат се от местния вестник — извика госпожа Майлс, щом я чу, че се прибира.

Икономката още притискаше телефонната слушалка към масивния си бюст, когато тя влезе в кухнята с кесии продукти. Двете жени тромаво си размениха местата. Лейни занесе подвижния телефон до масата, а госпожа Майлс започна да разпределя покупките.

— Здравейте — каза Лейни, като се чудеше защо ще я търсят от вестника на Медоувю.

— Лейни Улф ли е? — попита мъжът от другата страна предразполагащо.

— Да — отговори тя учтиво, защото допусна, че най-вероятно им е изтекъл абонаментът и ще ѝ предложат да го поднови. Видя как госпожа Майлс излезе, за да остави праха за пране и белината в мазето.

— Тази, която получихме днес е най-добрата — каза той.

Лейни нямаше и най-малка представа за какво става дума. Тя нетърпеливо въздъхна. Беше събота сутринта и обеща на децата следобеда да ги заведе в Ню Йорк. Те изгаряха от нетърпение да идат там. Идеята беше нейна — искаше Тим и Райли да получат някаква представа от света, в който тя беше живяла досега. Смяташе да ги заведе в апартамента си, където никога не бяха стъпвали. Беше проверила школите по карате и смяташе да посетят някоя от тях по обед. Мегън ѝ каза, че така ще повдигне самочувствието на момчето, но Лейни реши, че това ще хареса и на сестра му.

Не знаеше дали ще има някакво полза от разходката им, но преди да тръгнат трябваше да свърши доста неща и това тайнствено телефонно обаждане не влизаше в сметките ѝ.

— Страхувам се, че не разбирам за какво говорите.

От другата страна за миг настана тишина, след това мъжът продължи:

— Обажда се Бил Карпентър от „Медоувю Леджър“, където сте изпратили карикатурите си. Наистина са много добри. Особено много ми хареса борецът сумо, който играе балет.

Лейни веднага разбра за коя карикатура става дума. Първата рисунка с дявола, която беше оставила в кутията за закуски на Тим

беше истински хит и тя продължи да рисува по една за него и сестра му почти всеки ден. Беше направила миналата седмица за Райли. Въпреки това не знаеше как да отговори. Най-сетне мъжът отново се обади.

— Надяваме се да подпишем договор с вас за седмична карикатура — каза мъжът и започна да се смее. — Свободни, слепи мишки — изрецитира той през смях, споменавайки карикатурата на гризачите с тъмните очила, които изскачаха от огромна клетка с надпис „Основно училище Медоувю“.

— Мога ли да ви се обадя по-късно? — попита Лейни, тъй като нямаше желание да говори с него, преди да е разбрала какво точно е станало.

Карпентър с готовност даде служебния си телефон и преди да затвори настоя непременно да му се обади.

Тя отиде до стълбите и извика децата. Изчака докато и двамата слязат в кухнята.

— Някой да знае защо един мъж на име Бил Карпентър от местния вестник ме е търсил? — попита като ги наблюдаваше внимателно.

Райли поклати отрицателно глава, но Тим се усмихна странно.

— Ами, да.

— Ами, да, какво? — Лейни кръстоса ръце на гърдите си.

Тим се приближи до масата и яхна един от столовете.

— Просто реших, че рисунките ти са наистина много добри и ги дадох на едно дете от нашия клас, чиито баща работи във вестника. Мислех, че няма да имаш нищо против.

— Не че имам нещо против — започна Лейни, но след това се спря.

Дали наистина съм против — зачуди се тя като се приближи до масата и издърпа един стол.

Залитна, защото Райли моментално се настани в скута ѝ и сложи глава на рамото ѝ.

— А как бихте се почувствали двамата, ако видите рисунките отпечатани — попита тя, като успокоително галеше момиченцето по гърба.

Тим я погледна.

— Ами че нали за това ги дадох на Сам.

Лейни повдигна главата на Райли.

— И ти ли нямаш нищо против?

Тя веднага отговори с „да“.

— Ами — Лейни се усмихна, — в такъв случай ще трябва да свикнете да ги виждате там всяка седмица.

Госпожа Майлс се появи и взе да разопакова пакета с кутии кока-кола и да ги подрежда в хладилника.

— А какво ще кажете вие, госпожо Майлс — извика ѝ Лейни. — Бихте ли искали да сте обезсмъртена в местния вестник?

Госпожа Майлс се обърна, за да отговори.

— Стига да не съм в криминалната хроника — каза тя и разсмя всички. — А, между другото — добави тя, — докато бяхте на пазар се обади господин Коул. Искаше да ви предупреди, че няколко дни ще отсъства.

Лейни свали Райли от скута си.

— Каза ли да му се обадя?

— Не — отговори госпожа Майлс. — Каза, че веднага излиза.

Лейни стана и даде знак на децата да се приготвят.

— След пет минути трябва да тръгнем, ако искате да отидем при господин Нагато — каза тя и още преди да довърши, думите ѝ изстреляха децата от стаята.

Какво ли е накарало Чарли Коул да звънне толкова рано в събота? — чудеше се тя. Обикновено в петък вечерта той гуляеше до късно и беше наистина необичайно да е на крак по-рано от два следобед. И защо трябва да я предупреждава, че заминава? След погребението беше идвал само два пъти. *Може би чувства племенниците си по-мили, отколкото показва* — каза си тя изненадана, но и приятно развълнувана.

— Каза ли колко време ще отсъства? — попита Лейни.

— Не — отговори икономката като затвори вратата на хладилника и отиде до мивката. Взе една жълта гъба, изплакна я в студената вода и енергично избърса масата, преди да продължи:

— Чарли Коул не се раздава лесно, освен ако пред него не стои някоя с тридесет години по-млада от мен — госпожа Майлс презрително сви устни, за да подчертае неодобрението си.

Лейни кимна.

— Май братята Коул не си приличат, а? — каза тя като си представи сигурността и силата, която излъчваше Джон Коул, където и да идеше.

Изражението на възрастната жена омекна.

— Джон Коул беше прекрасен човек. И как обичаше семейството си! Никога не го чух да каже груба дума или да повиши тон... — тя спря по средата на изречението — почти никога — добави тихо.

— Какво искате да кажете? — попита Лейни, убедена, че жената имаше нещо предвид, нещо, което я безпокоеше.

Госпожа Майлс внимателно я изгледа, сякаш я преценяваше.

— Знаете, че не обичам да клюкарствам — започна тя предпазливо, — но точно преди трагедията между тях имаше малка разправа.

— Какво имате предвид?

— Ами — госпожа Майлс се колебаеше, но настоятелният поглед на Лейни я накара да продължи. — В деня, преди да умрат, господин и госпожа Коул се скараха за нещо. Бях в мазето и перях, но чувах гласовете им чак долу.

— За какво се караха? — попита Лейни, сякаш се страхуваше да чуе отговора.

Госпожа Майлс остави гъбата.

— О, не можех да различа думите, но господин Коул викаше ужасно — тя се обърна към Лейни. — Знаете ли, никога преди това не ги бях чувала да се карат — нито един път, откакто работя при тях, вече толкова време. Господин Коул излезе много ядосан от къщи, точно когато качвах панера с чистото бельо, за да го прибера.

— Фаръл каза ли ви нещо?

— Не, разбира се — отвърна тя, шокирана само от възможността за това. — А после чух, че Тим е в стаята си. По някое време се бе прибрал от училище, защото му било лошо. Госпожа Коул през целия ден се занимаваше с него — тя се умълча, след това погледна Лейни в очите сериозно. — Беше ми много мъчно, казвам ви. Чух госпожата и по-късно, когато беше останала сама в стаята си. Плачеше тихо, да не я чуе някой. Но аз я чух.

— Трябва ли да си облека нещо по-специално?

Двете жени се стреснаха, когато видяха Райли в стаята. Госпожа Майлс рязко продължи да търка масата, докато Лейни увери детето, че

днес господин Нагато няма да има нищо против дънките.

После извика Тим, напълно механично им облече палтата и влезе в колата. Но през цялото време, докато караше на юг към Манхатън, си мислеше за това, което ѝ каза госпожа Майлс. Разбира се, беше напълно естествено да има кавги в едно семейство. Може би между Джон и Фаръл е имало много повече проблеми, отколкото тя е знаела. Спомни си колко неспокойна беше приятелката ѝ на коледното тържество, странните нотки на неудовлетворение, които бе доловила в гласа ѝ. Когато вече бяха на магистралата и платиха таксата за минаване по моста „Трайбароу“, Лейни вече беше много разстроена и странно разсеяна.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— След малко си тръгвам.

Госпожа Майлс стоеше на вратата на спалнята и наблюдаваше Лейни, която сновеше между големите кашони, задръстили стаята. Почти всичко, с което беше пълен скринът от кленово дърво на Джон, сега лежеше на купчини до спалнята, а една част вече беше добре сгъната и подредена в кашоните.

— Направила съм варено за вас и децата. Мисля, че, господин Бекли ще ги доведе след около час — госпожа Майлс погледна купа дрехи и съчувствено поклати глава. — Имате ли нужда от помощ?

Лейни въздъхна.

— Благодаря ви, но не.

Тя се пресегна към дъното на най-горното чекмедже и извади камара бели тениски и няколко носни кърпи. Сложи ги в кашона пред себе и протегна ръце над главата си, за да разкърши врата си. Много време беше отлагала тази работа и когато реши да свърши всичко за един следобед, то се оказа по-трудно, отколкото си беше представляла.

Карла Мирски се обади преди час и ѝ предложи билет за тази вечер за новата постановка в Ийст Вилидж на една от любимите ѝ пиеси на Тенеси Уилямс. Лейни се питаше дали ще успее да свърши всичко навреме, за да отиде. Може би трябваше да се уговори с Пен да гледа децата. Въпреки, че по-голямата част от времето му беше заето с новата му длъжност в Ен Би Си, той им отделяше изненадващо много време. Понякога оставаше при тях вечер или ги водеше някъде в събота и неделя. Но днес беше изпълнил задълженията си, помисли си тя гузно. Добре, че се съгласи да ги заведе на кино, за да не са вкъщи този следобед. Последното нещо, което искаше да им причини, беше мъката да се разделят с последните спомени за живота на родителите им.

— Скоро ли ще се преместите в тази стая? — попита госпожа Майлс.

Лейни осъзна, че не знае какво да ѝ каже.

— Ако ме питате, мисля, че е време да го направите — добави госпожа Майлс с категоричен тон, преди да излезе.

Не съм те питала — прииска ѝ се да изкрещи след нея Лейни, но се хвана, че се държи като разглезено дете. Засрами се от себе си и отново се зае да проверява всички чекмеджета, за да се убеди, че са празни.

Приближи се до скрина на Фаръл с голям трепет. Протегна ръка към най-близкото чекмедже и го издърпа. *Спокойно, тук няма бомба* — каза си тя, като се учудваше на собствения си страх. — *От какво толкова се притеснявам?* Стоеше втренчена в скрина, сякаш чакаше той да ѝ отговори.

Отвратена от себе си, тя се отдръпна и седна на ръба на спалнята. Изведнъж в съзнанието ѝ изплува сцената отпреди два дни. Беше в кабинета на д-р Шафър в Ню Хейвън, сама, както беше я помолила лекарката. Първия половин час, психиатърката задаваше въпроси на Лейни за децата и си водеше бележки в малка тетрадка, която държеше в скута си. Бяха обсъдили дори дали не е уместно да изнесат вещите на родителите им от къщата.

— Това, че не избързвате, е хубаво — каза ѝ д-р Шафър. — Важно е да запазите нещата стабилни колкото е възможно по-дълго. Но трябва да започнете и да се развивате като семейство.

Лейни нямаше представа какво накара д-р Шафър да зададе следващия въпрос. Единственото, което почувства беше изключително неудобно.

— Защо вие се грижите за децата? — попита лекарката много сериозно, почти строго.

Лейни се почувства като първокласник, който търси верния отговор.

— Бях най-добрата приятелка на Фаръл. Тя и Джон така искаха.

Колко нескопосано звучи — помисли си тя, осъзнавайки, че казва не това, което трябва.

Едва след многозначителна пауза лекарката заговори отново.

— Както знаете, да поемете грижите за едно семейство е много голяма отговорност. Това е решение, което може да промени живота ви. Щом сте могла да приемете такова предизвикателство, би трябвало ясно да осъзнавате защо го правите.

Лейни понечи да отговори, но д-р Шафър я прекъсна с вдигната ръка.

— Аз не оспорвам вашата преданост към приятелката ви Фаръл Коул или любовта ви към децата ѝ. Виждам колко много ги обичате, повярвайте ми — тя се наведе напред. — Просто ви предлагам да си помислите защо вие самата искате да бъдете при тях, а не защо семейство Коул са избрали вас или пък защо децата са щастливи, че сте с тях — тя кимна, за да подчертае, че е свършила и остави тетрадката си на масичката до нея. Очевидно сеансът беше приключил.

Оттогава Лейни непрекъснато мислеше за този разговор.

Какво правя тук? — се питаше тя непрекъснато. Дали даваше на Тим и Райли това, от което те се нуждаеха, или след като преживяха най-страшната трагедия в живота си, Лейни Улф щеше да се окаже най-голямото им разочарование?

Ужаси се като осъзна до къде би могъл да я доведе този въпрос. Не ѝ се искаше да мисли повече за това, рязко се изправи и се върна до скрина на Фаръл. Дръпна най-горното чекмедже и започна да вади памучните пуловери и да ги подрежда на купчини. Работеше, като се опитваше да не мисли за нищо. Едва когато изпразни скрина, придърпа един голям кашон и започна да подрежда дрехите в него. Когато взе да оправя един червен кашмирен пуловер, който се разгъна, докато го изваждаше, някакъв лъскав метален предмет падна на пода.

Лейни се наведе да го вдигне и го повъртя в ръка. Беше дълъг ключ от бял метал, много по-голям и тежък от нормалните. *Колко странно* — помисли си тя, като забеляза знаците „С. Т.“, елегантно изписани с черни букви от едната му страна. От другата беше написана цифрата 1012.

Без да му обръща повече внимание, тя го прибра в джоба на дънките си и продължи да пълни кашона.

Минаваше пет, когато качи багажа на тавана. Остави спалнята така както си беше, поне на външен вид. Може би децата дори нямаше да забележат, че нещо се е променило, реши тя, докато подреждаше кашоните в спретнатата купчина в един ъгъл на тавана. Добре беше, че успя да прибере дрехите на Джон и Фаръл. Някой ден, когато синът им и дъщеря им поискат, ще могат да ги разгледат и да решат каквото да вземат.

Всичко с времето си — каза си Лейни, като се почувства доволна, че е свършила тази работа. Като слизаше от тавана, чу колата на Пен.

— Как беше? — извика тя, като зърна двете деца в кухнята.

— Ядохме хотдог и огромни шоколади и пихме кола — бърбореше Райли развълнувано.

Тим не беше толкова вдъхновен.

— Първият филм беше кофти, а втория още по-кофти — отговори той като й кимна, преди да излезе от кухнята.

— Като Том и Джери са — каза Пен влизайки и се разсмя. Отиде до хладилника и извади бутилка кока-кола.

Лейни също се засмя.

— След като толкова добре се справяш, какво ще кажеш да останеш с тях и довечера? Имам ангажимент в града, който не ми се иска да пропусна.

— Съжалявам — каза Пен, въпреки, че това не пролича в тона му. Сипа си в чаша кола и я изпи. — След половин час трябва да бъда на едно място — той сви рамене и върна бутилката в хладилника.

Лейни го проследи с поглед, докато излезе. Защо ли въобще го попита.

— Може ли да ям нещо? — Райли се настани на кухненската маса.

Лейни я погледна с умиление.

— Не мога да повярвам, че си гладна след всичките лакомства, с които ви е нахранил вуйчо ви.

— Но аз раста — отбеляза момиченцето доволно.

Добре е, че поне едно от децата е способно да изживее момент на щастие — помисли си Лейни с благодарност, радостна, че водят такъв нормален разговор.

— Искаш ли да ти дам малко моркови, за да се заситиш, докато дойде време за вечеря.

— Добре — каза Райли.

Взе една лъжица от масата и със замах ловко я плъзна по повърхността ѝ, така че тя спря точно на ръба.

Лейни изведнаж усети, че някаква буца засяда в гърлото ѝ. Децата много обичаха да си играят така с приборите. Джон твърдеше, че е против, но само привидно, защото всъщност всички, дори и тя се

включваха в състезанието по време на дългите неделни закуски. Обърна се с гръб към Райли и се съсредоточи върху панера със зеленчуците, за да се овладее.

— Какво ще кажеш да идете тази вечер у семейство Джизонди — попита Лейни. Извади плика с моркови и го занесе до мивката. После взе ножа за белене, който лежеше на сушилнята за съдове. — Поканиха ме на едно място, което много искам да посетя и си помислих, че ще ви бъде по-приятно да прекарате вечерта с приятелчетата си, отколкото с гледачка.

Райли се нацупи и издаде възглас на отвращение. Лейни я погледна.

— Но нали ходите при тези деца?

— Никога не съм ходила при тях — детето се замисли над това, което каза. — Само онзи път — добави то тихо.

Тим влезе в кухнята с колекцията си от картички с бейзболисти.

— Какво само веднъж? — попита той.

— Аз пък си мислех, че много често преспивате у семейство Джизонди — каза Лейни озадачено.

— Ти майтапиш ли се? — отвърна възмутено момчето. — Та аз не мога да ги търпя тия деца.

Много странно — помисли си тя и реши да не обсъжда повече този въпрос. Но кого можеше да помоли да ги гледа тази вечер? За миг се почувства ужасно изморена.

Май беше по-добре да не ходи в Ню Йорк. Отиде до телефона, за да се обади на Карла. Със сигурност ще има кой да използва билета ѝ. Погледна през прозореца. Слънцето се скриваше зад хоризонта. Къщата беше топла и уютна и идеята да вечерят рано с децата ѝ се стори много по-привлекателна.

Лейни погледна часовника си и се намръщи.

— По дяволите.

Трябваше ѝ повече от час, докато измине разстоянието от около петнадесет мили от Медоувю. Или беше завила в неправилна посока, или не беше разбрала обърканите обяснения на магазинера. Беше четвъртък следобед и тя се върна по-рано от работа, за да купи бейзболна бухалка на Тим, която му трябваше за началото на

тренировките. Единственият магазин, в който продаваха такива неща се намиреше в Гленвейл, градче, където Лейни никога не беше стъпвала и се надяваше, че няма да ѝ се наложи отново да го търси.

Тя с облекчение съзря табелата „МАКЛЕЙН“.

Бе изписана с големи червени букви над един голям ъглов магазин. Още повече се зарадва, когато забеляза знак, който показваше, че наблизо има паркинг. Зави наляво и продължи по една дълга улица, а след това проследи знаците и влезе в паркинга.

Самият паркинг представляваше празно място точно пред висока модерна сграда. На входа ѝ имаше надпис „ХОТЕЛ СЕН ТРОПЕ“.

Лейни прецени, че ако мине през хотела, ще излезе точно на улицата, на която е разположен магазина. Приблужи се до входа и вратите се отвориха.

— Здравсти!

Гласът на Лейни изненада Каръл Ан Джизонди, която вървеше към изхода.

Стресната, Каръл Ан за миг не можа да разбере кой я поздравява. Вместо усмивката, която Лейни очакваше да види, лицето ѝ застина в напрегната уплашена гримаса.

— О, здрасти! — най-сетне отвърна тя.

— Каква изненада да се срещнем тук, когато почти никога не се виждаме в Медоувю — каза Лейни като се опитваше да поведе разговор.

— И аз се радвам, че те виждам — нервността на Каръл Ан опровергаваше любезните ѝ думи. Тя погледна часовника си, сякаш бързаше за някаква среща.

— Какво правиш тук? — попита я Лейни.

Младата жена изглеждаше объркана.

— О, трябваше да свърша нещо на Джей Джей.

Лейни беше започнала да ѝ описва затрудненията, които е имала докато открие града, когато забеляза надписа над рецепцията. Веднага го позна. Ключът, който намери в чекмеджето на Фаръл трябва да беше от този хотел, съобрази тя, усмихвайки се удовлетворена, че е разкрила една загадка.

— Боже Господи — възкликна тя, като прекъсна собствения си разказ, — май на вас двете с Фаръл този хотел много ви харесва. Тя дори има ключ оттук. Заедно ли идвахте?

Изведнъж Каръл Ан се изчерви.

— Имам среща — добави тя почти грубо и подмина Лейни. Излезе от сградата без никакви други обяснения.

Какво ѝ стана? — зачуди се Лейни, докато пресичаше фоайето към другия вход на хотела. Излезе и тръгна към „Маклейн“. Купи бухалката, която Тим ѝ беше поръчал и отново се върна на паркинга, но мина по обиколния път.

Докато палеше колата си припомни разговора с Каръл Ан Джизонди и неочаквано се разтревожи. *За какво точно се безпокоя?* — чудеше се тя, докато караше към Медоувю, този път без никакви проблеми в ориентацията.

Сякаш отвсякъде изскачаха въпроси без отговор. Но не, всъщност те нямаха никакво особено значение, успокояваше се тя, когато се прибра вкъщи. Свали си сакото и сложи вода, за да свари спагети.

Но безпокойството ѝ нарастваше. Защо Каръл Ан беше толкова странна този следобед и защо Фаръл е пратила децата си при нея, щом никога преди това те не са преспивали в нейната къща? Какво странно и едновременно с това щастливо съвпадение бе, че децата не са били вкъщи в онази ужасна нощ. Ако бяха останали, цялото семейство щеше да загине. Усети как при тази мисъл я побиват ледени тръпки и се опита да я прогони.

Отвори един пакет спагети и го изсипа целия в тенджерата, точно както правеше Фаръл? *Но защо го направих?* — помисли си натъжена, когато осъзна, че ще вечерят само тя и децата. Някога Джон Коул сам изяждаше половината тенджерата. Представи си го как седи в ранната неделна вечер на същата тази маса и си сипва допълнително на няколко пъти, тетрадките на децата лежат разхвърляни наоколо, а Фаръл, облечена в тениска и дънки, току-що се е върнала с тях от някое спортно състезание, в което са участвали. Видението ѝ припомни друг въпрос без отговор — кавгата, за която ѝ спомена госпожа Майлс, станала в деня на злополуката.

Лейни избърса масата и сложи чиниите и приборите. След това извади салфетки от бюфета и също ги остави на масата.

— Ще вечеряме след десет минути — извика тя към горния етаж и тогава чу лекото почукване на задната врата.

— Има ли някой вкъщи?

Беше характерният плътен глас на Шугър Таплингър. Отвори ѝ и взе от нея чинията с шоколадовите бисквити, която тя ѝ подаде. Помириса ги с удоволствие.

— Току-що са опечени, нали? — попита и вдъхна топлия им мирис.

— Преди десет минути — отговори Шугър, приближи се до масата и издърпа един стол. — Какво готвиш за вечеря?

— Спагети — отвърна Лейни. — Искаш ли?

Съседката се усмихна весело.

— Не се притеснявай. След малко си тръгвам. С Хелмут излизаме тази вечер. В „Смоукис“ ще има барбекю на открито.

— Наистина ще ми бъде приятно да хапнеш с нас.

Поканата прозвуча някак изкуствено и това не убягна на Шугър. Тя внимателно я погледна.

— Какво ти е? Всичко ли е наред?

Лейни понечи да отрече, но се спря. Всъщност трябваше да поговори с някого, за да си изясни някои неща. Помисли си дали да я попита за Каръл Ан, но после реши, че ще бъде нетактично от нейна страна.

— Шугър... — Лейни се поколеба, докато търсеше думите си. — Мога ли да те питам нещо?

— Може, стига да не е за възрастта и теглото ми — отвърна тя.

Изведнъж Лейни се почувства неловко. Как можеше да се бърка по този начин в работите на семейство Коул? Все пак събра смелост и попита:

— Имаше ли нещо... нещо необичайно между Фаръл и Джон преди злополуката?

— Необичайно ли? — Шугър я погледна изненадано. — Защо питаш?

Лейни вдигна рамене.

— Не знам — каза тя колебливо. — Всъщност имахме много странен разговор с госпожа Майлс. Тя ми спомена, че двамата са се карали, и че Джон не бил съвсем на себе си.

Червенокосата я погледна замислено. Дълго мълча, преди да отговори.

— Добре — каза тя най-накрая, като се надигна от стола си и се приближи, — ще ти кажа, след като стана дума за това — гласът ѝ

премина в шепот. — Много се безпокоях за Фаръл напоследък. Но причината не беше в нея. Обаче Джон — той беше съвсем друга история.

Лейни озадачено я погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— Често казано, той беше луд. Непрекъснато ѝ се караше, сърдеше се за най-малкото нещо — Шугър кръстоса ръце на огромния си бюст. — Не знам дали знаеш — каза тихо тя, — но в деня на злополуката се бяха скарали кански. Чуваха се чак в нашата къща. Не искам да си мисля, че това е възможно, но...

Лейни усети, че пребледнява.

— За какво намекваш? — попита тя, страхувайки се от отговора.

Мисис Таплингър я погледна в очите.

— Никога не съм казвала това гласно, като знам какви може да са последствията за децата — тя кимна с глава към тавана, сякаш да подчертае за кого говори. — Мисълта, че Джон сам е предизвикал своята смърт и смъртта на жена си, самата мисъл, че баща им е убил майка им... Това напълно ще съсипе Тим и Райли.

Лейни я погледна ужасена.

— Никога няма да разберем истината — каза тъжно Шугър, като ѝ обърна гръб. — Никой няма да узнае истината.

Лейни почти не разбра кога Шугър е излязла през задната врата, нито пък забеляза, че спагетите са заврели и вече кипят върху печката. Едва шумът от стъпките на Тим и Райли по стълбите я накара да се сепне.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Изведнъж се чу серия от бързи почуквания по вратата, Шугър скочи енергично, за да отвори. Устата ѝ беше изкривена в гримаса, защото знаеше кой идва. Каръл Ан винаги е била невероятна досадница, но тя много добре знаеше това, още преди да я наеме да работи за нея. Все пак, по отношение на бизнеса всичко вървеше чудесно. Шугър успяваше да се справя с невротичната личност на Каръл Ан, а пък тя от своя страна се оказа много подходяща, точно както беше предположила Шугър. Но откакто умряха Джон и Фаръл, госпожа Джизонди направо я подлудяваше.

Всъщност нямах избор — помисли си тя. Никога нямаше да избере Каръл Ан да се обади на Фаръл и да покани децата да преспят в дома ѝ. Но не откри никой по-подходящ от нея, който да ги прибере и то в последния момент. Фаръл я познаваше и нямаше да се усъмни. Каръл Ан беше постъпила точно както Шугър ѝ нареди, но когато на другия ден намериха труповете на Фаръл и Джон, тя просто рухна.

По дяволите, трябва да е доволна, че не ѝ казах предварително какво ще се случи — помисли си Шугър с раздражение. — *Спестих ѝ тревогите от мисълта, че ми е съучастник.* За щастие, поради огромните дългове, които пазеше в тайна от съпруга си, Каръл Ан нито можеше да зарече бизнеса, нито да съобщи на полицията.

Всъщност идеята на Шугър беше много проста. Планът ѝ беше чудесен и тя успя да го осъществи докрай. Появи се в къщата на Коул под предлог, че им носи кекс с кафе. После каза на Фаръл да не я изпраща и слезе в мазето, за да провери отоплителната система и да отвори прозореца, така че вечерта да може да влезе отново. Когато се върна по тъмно, беше ужасно лесно да изключи регулатора. Години наред, сама се грижеше за къщата на майка си и това я беше научило на много неща. За всеки случай прекара няколко часа в читалнята на градската библиотека в Медоувю и успя така да нагласи нещата, че повредата в пещта да изглежда случайна. Напусна мазето с пълната

увереност, че абсолютно никой не би могъл да разбере дали механизма е пипан.

Страхуваше се обаче, че безхарактерната Каръл Ан ще провали всичко. Но до този момент тя се справяше чудесно. Беше много убедителна, когато каза на полицията, че не тя, а Фаръл ѝ се е обадила онази нощ и е попитала дали децата могат да преспят у тях. Първоначално се заинати и не искаше да каже това, но Шугър бързо я убеди, че подозрението ще падне върху нея, ако някой разбере, че нарочно е отдалечила децата от мястото на произшествието в онази нощ.

На Каръл Ан не ѝ трябваше много време, за да осъзнае, че няма друг избор. Шугър се усмихна, когато си спомни моментния гняв в очите ѝ щом разбра колко много е затънала. *За пръв път да прояви някакъв характер* — отбеляза работодателката ѝ развеселена.

Сега отвори вратата и видя Каръл Ан облечена и готова за срещата си с Лестър Олтман, редовният ѝ клиент в четвъртък следобед. Тя бе помолила Шугър да се срещнат петнадесет минути по-рано в хотелската стая, за да обсъдят нещо. Момичетата знаеха, че Шугър рядко идва в апартамента, когато някоя от тях има клиент. Дори беше наела прислужница да сменя спалното бельо и да чисти — едно дребно и тихо като мишка момиче от Мексико, незаконна емигрантка, която беше безкрайно щастлива от голямата заплата в брой — възнаграждение за мълчанието.

Шугър предпочиташе да върти бизнеса си по частната телефонна линия, която беше инсталирала в кабинета си на втория етаж вкъщи. Това беше място, където Хелмут рядко влизаше. През деня тя уреждаше срещите, преглеждаше финансовите документи и се занимаваше с всички възникнали междувременно въпроси. Никой не можеше да ѝ се обажда вечер или през уикенда, така че срещите се уговаряха предварително. Шугър знаеше, че по този начин губи част от клиентелата, но това беше цената на сигурността, която трябваше да плати. Оказа се обаче, че този начин на връзка с клиентите прави по-престижна самата агенция.

— Здравей, мила — каза сърдечно тя на Каръл Ан, като се опита да ѝ се усмихне приветливо. Протегна ръка и я въведе в стаята. — Какво има?

— О, Шугър — Каръл Ан очевидно беше разстроена, но когато видя другата жена, която носеше решението на проблема ѝ, по лицето ѝ се изписа облекчение. — Трябва да говорим.

Шугър ѝ помогна да свали синия си блейзър. Беше облечена със семпла бежова, копринена рокля. Но Шугър знаеше, че под роклята тя носи червения дантелен сутиен и жартиери, които Лестър Олтман предпочиташе и че когато му отвори вратата, тя ще бъде само по тях. Понякога даже се чудеше какво намират мъжете в една дразнещо невротична и досадна жена като Каръл Ан. Но след това си казваше, че поведението на някои жени в кревата е голяма изненада и явно госпожа Джизонди бе в тази категория. Тя имаше трима редовни клиенти и почти никакви оплаквания от другите мъже, които беше забавлявала.

Каръл Ан нервно започна да гризе ноктите си, когато се отпусна на кушетката.

— Вчера съвсем случайно срещнах Лейни Улф, тук в хотела. Нямахме как да се скрия. Тя се появи изневиделица точно пред мен.

— И какво? — насърчи я Шугър, като се опита да скрие голямата си изненада.

Каръл Ан вдигна разтревоженото си лице към нея.

— Взе да ме пита какво правя тук и какво е правила Фаръл тук.

Шугър се приближи.

— Фаръл ли? — каза тя остро.

Каръл Ан кимна.

— Каза, че вероятно двете с приятелката ѝ добре сме си прекарвали тук, и че изглежда крием нещо. Усмиваше се и непрекъснато намекваше за това. Шугър, тя знае всичко!

Другата сви устни.

— Не вярвам.

— Но е така. Не го каза направо, но искаше да ми покаже, че знае, сигурна съм в това. Тя дори знаеше, че Фаръл има ключ оттук — Каръл Ан се изправи и започна да крачи из стаята като взимаше и оставяше разни предмети. — Усещам, че ще случи нещо ужасно. Няма да ни се размине — гласът ѝ се беше снижил до шепот — това, което стана с Джон и Фаръл.

Ужасно разстроена, млъкна и погледна към Шугър.

— Защо го направи? Тези две деца...

Шугър усети, че Каръл Ан изведнъж си представи своите деца и се ужаси от мисълта как и те могат да се окажат в положението на Тим и Райли.

— Слушай, аз ще си държа устата затворена, въпреки че знам, че за това ще ида в ада. Направо в ада — тя започна да плаче. — Освен това ужасно ме е страх, че мога да ида и в затвора.

Шугър се приближи и я прегърна.

— Скъпа, погрижила съм се за всичко. Няма да идеш в ада, защото нищо не си направила. Ти само помогна на децата в онази нощ, като ги прибра на сигурно място. Какво се е случило после — не те интересува. Но повярвай ми, това, което стана, беше абсолютно наложително. Ако Фаръл и Джон не бяха спрени, ти със сигурност щеше да се окажеш в затвора. А какво щеше да стане тогава с децата ти?

Лицето на Каръл Ан се сгърчи. Битката между вината и желанието да предпази себе си беше очевидна.

— Успокой се, миличка — каза Шугър утешително, — разстройваш се без никаква причина. Няма смисъл. Просто забрави. Не можем да променим миналото — тя потупа бузата на младата жена. — Много добре направи, че ми каза.

Каръл Ан я погледна изплашено.

— Да не направиш нещо на приятелката на Фаръл?

Шугър се разсмя.

— Не ставай смешна.

— О, Боже, не издържам вече — проплака отново като седна на един стол и отчаяно се втренчи в пода.

— Хайде, стегни се — Шугър взе чантата си и откачи мантото от закачалката. — Лестър всеки момент ще дойде и предполагам, не искаш да те завари така. Помисли си за парите, които ще спечелиш днес. Освен това, той е хубав мъж, нали?

Каръл Ан вдигна глава и вяло я погледна.

— Пак ще говорим — Шугър весело ѝ махна, преди да излезе.

Едва когато остана сама в асансьора, тя заряза веселото си изражение и позволи на яростта да я обземе. По дяволите, беше непросжима глупост от нейна страна да даде ключ на Фаръл. Трябва да си е изгубила ума, помисли си тя ядосано. Тогава я забавляваше идеята, че госпожа Коул ще бъде много по-притеснена, ако знае, че

има ключ, за да може да идва по-често в апартамента. Шугър просто не можа да устои на удоволствието да манипулира съзнанието на Фаръл. Но откъде можеше да знае, че ще се вдигне такъв шум и че обстоятелствата ще се завъртят така, та всичко отново да опре до Джон Коул и проклетата му съпруга.

А сега, като капак на всичко и Лейни Улф. Шугър беше бясна. Ядосваше се, защото трябваше да мисли за още една нещастница, която си пъха носа, където не трябва. Беше се опитала да стане близка с новата си съседка, предлагаше ѝ помощта си, защото знаеше, че е важно да запази достъпа си до къщата на Коул. До този момент смяташе, че всичко е под контрол. Много неприятно се изненада, когато Лейни неочаквано я попита дали Джон и Фаръл са се карали. Но Шугър беше убедена, че се е справила прекрасно. Като намекна, че съпругът е инсценирал „злополуката“, ужаси приятелката на Фаръл — беше толкова втрещена, че се отказа от всякакви други въпроси. Шугър знаеше, че Лейни няма да съсипе децата като разгласи на целия свят, че баща им може би е убиец.

Но сега Каръл Ан ѝ каза, че Лейни е намерила ключа от апартамента. Нямахме как да разбере дали тя знае откъде е или какво е правила Фаръл в хотела. Каръл Ан беше убедена, че Лейни е наясно какво става тук, но на нейните преценки не можеше да се разчита.

Разбира се, трябваше да се действа много внимателно. Когато стигна до колата си, вече знаеше какво ще направи. Първо трябваше да си вземе ключа. Сега беше най-подходящото време. Госпожица Улф вече беше в Ню Йорк, а децата — на училище. Единственият възможен проблем беше прислужницата, защото Шугър не знаеше в кои дни идва. Е, лесно щеше да намери някакво извинение, ако случайно попадне на нея.

Караше почти със сто и шестдесет километра по магистралата. Когато сви по отклонението за Медоувю, започна да премисля решението си. Но щом си припомни всичките неприятности, които тези хора ѝ причиниха, отново се разгневи ужасно. Когато се прибра, паркира припряно колата си в гаража. Пое няколко пъти въздух, намали крачка, в случай че някой я наблюдаваше и мина през задния двор към дома на Коул. Натисна вратата на кухнята, с удоволствие установи, че е отворена и влезе в къщата.

— Ехо. Има ли някой в къщи? — извика тя бодро.

Тишина. Затвори вратата след себе си и безшумно се промъкна по стълбите към стаята на Фаръл. Огледа се и прецени положението. След това се приближи до скрина и отвори най-горното чекмедже. Празно. Смутена, го гледаше втренчено. След това отвори другите чекмеджета. Всички бяха празни. Но разбира се, това беше естествено. Някой се е погрижил и е преместил вещите на Джон и Фаръл. Може би точно, когато е изпразвала скрина, Лейни е попаднала на ключа.

Но какво е направила с него? Дали не го е хвърлила? Без да съзнава, Шугър поклати глава, сякаш отговаряше на собствения си въпрос. Надали, сигурно е решила, че той е важен.

Стоеше и размишляваше. След това се обърна и отиде в стаята за гости, където знаеше, че спи настойницата на децата. Огледа повърхността на скрина и масите, отвори четирите чекмеджета и провери дрехите в тях като се стараеше да остави всичко непокътнато. Малката кутия с бижута на Лейни беше в най-долното чекмедже. Внимателно разрови синджирите и обещите като се опита да не ги размества. Но ключът го нямаше.

Много озадачена, тя отиде до гардероба. Повечето от дрехите бяха на закачалки, но на едната стена имаше няколко куки, където Лейни беше окачила хавлията си, нощницата и чифт дънки.

Шугър бръкна в предния джоб на панталона. Пръстите ѝ обхванаха тънко парче метал. Очевидно ключ. Извади го и щом го обърна, видя ръкописно изписаните „С. Т.“, тя се усмихна.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Ен Би Си трябва да са щастливи, че работиш за тях — Дорис Бекли отпи последната глътка от коктейла си и чукна с празната чаша по масата, сякаш да подчертае думите си.

— Той трябва да е щастлив, че е достатъчно млад, за да го наемат — промърмори едва-едва Хю Бекли, но достатъчно високо, че да го чуе синът му. Баща му винаги бе смятал, че другите неизменно са в по-изгодно положение от него. Познат семеен рефрен, който не беше се променил от детството на Пен.

Същото можеше да се каже и за ресторанта „Дивият глиган“, където семейство Бекли вечеряше всяка неделя, откакто Пен се помнеше. Майка му винаги поръчваше филе от бяла риба, баща му потупваше корема си и казваше: *А, мисля, че и аз ще си поръчам същото*, след което посочваше в менюто печените говежди ребра и молеше да бъдат добре направени, без всъщност да е ясно какво разбира под това. По време на вечерята, родителите му не си разменяха и дума.

Пен се чудеше как въобще успяваха да стигнат заедно до ресторанта, след като почти не си говореха. Може би и двамата слизаха в гаража — всяка неделя, точно в шест и двадесет и пет или пък единият от тях промърморваше нещо от рода на *ще тръгваме ли* и това бяха единствените думи, които се чуваха в тихата къща, откакто той и Фаръл напуснаха бащиния си дом.

— Аз и баща ти искаме да обсъдим нещо много важно с теб.

Пен изненадано погледна майка си. Независимо какво искаше да му каже тя, фактът, че въобще са си говорили, беше потресаващ.

— Знаеш колко много се възхищаваме на Лейни, че постъпи така смело като преобърна целия си живот заради нашите внуци... — Дорис погледна през прозореца, сякаш тъмните силуети на дърветата щяха да ѝ подскажат най-подходящата фраза, с която да продължи.

Синът ѝ чакаше търпеливо. Той никога не изслушваше докрай изреченията ѝ. Всъщност никога не обръщаше внимание на думите,

които тя използваше. Важно беше скритото послание в тях. Пен усети, че тя не харесва Лейни Улф. Останалото — за внуците — можеше да пропусне.

— Ето какво се опитва да каже майка ти.

Хю Бекли безцеремонно взе думата от жена си. *Баща ми обаче, с благодарност си помисли Пен, не е човек на скритите послания.* Щом искаше да възрази за нещо, той винаги го правеше ясно, така че да бъде правилно разбран.

— Мястото на тези деца е при нас.

Посланието разшифровано, сър — отчете мрачно Бекли младши.

— И защо? — опита се да го каже с неутрален тон, но му беше трудно, защото усети надигащо се възмущение.

— Та те са наши внуци, по дяволите — внезапното избухване на Хю беше заменено тутакси от учтива усмивка, когато келнерката постави пред него огромна чиния с печено говеждо.

Разговорът замря, докато сервират и на останалите.

На Пен поднесе пържола алангле, а на майка му — филето от бяла риба. Веднага щом сервитьорката се отдалечи, баща му продължи темата.

— Достатъчно ми е, че собствените ми родители ме прецакаха. Но проклет да съм, ако се оставя и дъщеря ми да го стори — докато говореше, той все повече се ядосваше и лицето му започна да се зачервява, като накрая доби цвета на пържолата в чинията до него.

Пен беше отвратен. Цял живот беше слушал как баща му се оплаква от собствените си родители. И какво толкова му бяха сторили? Бяха му осигурили добре платената длъжност на вицепрезидент на фирма за производство на хартия, която правеше по няколко милиона долара годишно и винаги бе в добро финансово положение, дори по време на Голямата Депресия. Това, което не бяха му осигурили, беше президентския стол. До деветдесетата си година бащата на господин Бекли беше в цветущо здраве, но когато мястото се оваканти, Хю се оказа твърде стар, за да го заеме.

И така, бедният Хю беше принуден да живее с половин милион лихва от парите, които наследи след смъртта на баща си. Това, че не можеше да понася жена си и нямаше с какво да запълва времето си, той считаше без съмнение също за вина на баща си.

Пен не се впечатли особено от речта му. Позната песен, но думите за Фаръл го вбесиха.

— А какво трябваше да направи сестра ми според теб?

Той рядко влизаше в открит спор с родителите си. Но преди пиенето му помагаше да се дистанцира по-лесно от тях. Баща му обикновено се настървяваше, а майка му просто не обръщаше внимание на това, което не искаше да чуе.

— Фаръл и Джон трябваше да осигурят най-доброто за децата си, точно както майка ти и аз направихме за теб и сестра ти — този път Хю погледна към жена си и каза. — На Тим и Райли мястото им е при нас. И край на тази история.

Пен не можа да сдържи гнева в гласа си.

— На коя история по-точно?

Баща му рязко го погледна.

— На внуците мястото им е при баба им и дядо им — повтори той с тон, нетърпящ възражение.

— Значи трябва да стоят в оная голяма, празна къща и да гледат как вие двамата не си говорите?

Дорис и Хю се втренчиха в него — майка му изненадана, а баща му вбесен.

— А да не би да искаш племенниците ти да бъдат отгледани от абсолютно непознат човек? — очите на баща му святкаха. — При това неомъжена жена над тридесетте.

Пен не можеше да повярва на ушите си.

— Имаш предвид непознатата, която е прекарала едва ли не цялото си детство във вашата къща и е била най-добрата приятелка на дъщеря ви? — той опря длан на масата, сякаш се канеше да стане.

Майка му сложи ръка върху неговата.

— Баща ти не искаше да каже нищо лошо за Лейни. Просто искаме най-доброто за децата. Та тя дори не е от нашата вяра.

Стига толкова — реши Пен, като метна салфетката си върху масата.

— Радвам се, че двамата най-сетне сте намерили за нужно да си поприказвате, но да съм проклет, ако този внезапен съюз изпрати племенниците ми в онзи мавзолей — той се изправи и бутна стола навътре. След това се наведе над масата, така че само родителите му да го чуят.

— Понеже не можем да върнем родителите им от онзи свят, мисля, че появата на Лейни Улф в живота на Тим и Райли е най-хубавото нещо, което можеше да им се случи. И ако двамата смятате да оспорите правата ѝ на настойник, първо ще трябва да се оправяте с мен.

Излезе от ресторанта, без да се обръща. Никой не се опита да го извика или да го спре.

Навън го лъхна студения нощен въздух и той закрачи замислен над това, което беше казал. То беше самата истина. За негова изненада, Лейни се оказа страхотна. Наблюдаваше я ден след ден, седмици подред. Колкото и шантава да беше като момиче, като зрял човек тя беше просто чудесна.

Повече от чудесна — призна пред себе си, когато отвори колата и седна зад кормилото.

Представи си я живо, докато завиваше към Норт авеню. Толкова различна от Сарита. Различна от всяка жена, с която е бил. Тайно винаги се беше възхищавал на нейната топлина, даже по времето, когато беше по-големият брат и единственото му занимание беше да тормози най-добрата приятелка на сестра си. Но през изминалите няколко месеца, когато я виждаше как помага на Райли с училището или пък как се опитва да извади Тим от враждебната му унилост, тя му се струваше просто красива.

Пен нито за миг не ѝ показва какво изпитва. Понякога я отменяше и гледаше децата, но през повечето вечери щом се върнеше от работа, отиваше направо в караваната и се усамотяваше с някоя книга. Последните две нощи прекара в „Станхоуп“, в Манхатън, където телевизионната компания имаше запазена стая, защото работеше от сутрин до късно през нощта върху едно историческо предаване. С дни не можеше да се види с Лейни, камо ли да говори с нея.

Осъзна мрачно, че тази вечер се налага да се прибере в Медоувю. Най-добре беше да каже на Лейни за какво е говорил с родителите си на вечерята. Ако те вече изпитваха непреодолима нужда да разговарят, както очевидно беше станало след смъртта на Джон и Фаръл, значи със сигурност се канеха да предприемат и някакви действия.

Пен беше длъжен да предпази племенниците си от техните намерения, каквито и да бяха. Това означаваше, че трябва да предупреди Лейни.

Когато спря пред къщата беше едва девет и половина. Видя я през прозореца на дневната да седи на канапето и да чете. Почувства странно вълнение при тази спокойна гледка и при мисълта, че Тим и Райли са вече дълбоко заспали в леглата си и че това всъщност е неговия дом.

Облечена в сини дънки и черен кашмирен пуловер, Лейни изглеждаше красива в приглушената игра на светлини и сенки, които хвърляха запалените лампи. Обстановката беше много успокояваща, но Пен забеляза позата ѝ необичайно напрежение.

Чудеше се какво от разговора да ѝ разкаже, въпреки че повече му се искаше да си легне с нея и да не ѝ казва нищо. Но нямаше как. Почука, преди да влезе в стаята.

— Ти чукаш? Не сме ли много официални? — каза Лейни саркастично, когато вдигна глава към него и остави настрана писмото със служебен печат на плика.

Той се отпусна на стола срещу нея.

— Слушай — каза ѝ със сериозен тон. — Имах много интересен разговор с родителите си тази вечер.

Тя го погледна с любопитство, въпреки че мислите ѝ бяха другаде.

— И за какво ставаше дума?

— Не искам да те плаша, но моите скъпи родители смятат, че децата трябва да бъдат при тях.

— Нима? — отвърна му иронично. Очите ѝ се разшириха в пресилено учудване, сякаш беше казал нещо, което вече ѝ е известно. Но противно на заядливия ѝ тон, в очите ѝ блестяха сълзи.

— Доколкото разбирам, това не е новост за теб — продължи Пен с престорено безразличие, но когато сълзите започнаха да се стичат по страните ѝ, изпита силно желание да я приласкае и успокои.

Лейни избърса очите си почти несъзнателно и му подаде писмото. Докато го четеше, той разбра, че разговорът в ресторанта тази вечер е бил само подготовка за главното събитие. Писмото не беше от родителите му, а от техния адвокат, които уведомяваше Лейни, че Дорис и Хю Бекли имат законно право да предявят претенции за отнемане на настояните ѝ права и тези права да им бъдат поверени. Казваше се също така, че ако до един месец тя не се съгласи доброволно, срещу нея ще започне съдебно дело.

Когато дочете листа до края, Пен видя как Лейни наведе глава и обгърна с ръце тялото си, сякаш да спре риданията си.

Повече не можа да се сдържи. След миг се озова на кушетката до нея, прегърна я и започна да я утешава като малко дете.

— Лейни, скъпа — гальовно каза той, ръцете му пригладиха падналите върху лицето ѝ кичури, а устните му внезапно докосна шията ѝ, докато се редяха успокоителните думи. Не разбра как, може би заради меденото ухание на парфюма върху атлазената ѝ кожа, но целувките му станаха по-страстни, устните му зашариха нагоре по шията ѝ. Езикът му нежно вкусваше мекотата на устните ѝ, преди да ги разтвори и те да се слоят с неговите.

Усети как езикът ѝ се движи в силно желание, а ръцете ѝ се обвиват около врата му. Страстта ги облада, сякаш това беше внезапно продължение на първата им нощ. Заоблеността на гърдите ѝ, тайнствените трапчинки в основата на шията ѝ — всичко му беше толкова познато, толкова невероятно естествено, сякаш цял живот са били заедно. Дълго стояха така, притиснати един о друг, като вкусваха, изучаваха и се наслаждаваха на всяка споделена ласка.

— Лейни, всичко ще бъде наред. Не могат да ти отнемат децата. Не могат да те накарат да направиш нещо против волята си. Обещавам ти, че ще направим всичко, което е нужно. Ти, Тим и Райли... — той замълча. Опитваше се да намери подходящите думи. — Ти си законния настойник и моите родители не могат да направят нищо, поне доколкото това зависи от мен.

Лейни го погледна като замаяна. Тя свали ръце от врата му и се отдръпна.

— Ти не разбираш — каза тя почти неистово.

Очите му я гледаха с упорство, когато ръката му отново погали бузата ѝ.

— О, напротив.

— Пен — тя го погледна и се изправи. Отдалечи се от кушетката и застана зад стола. — Не плача, защото се страхувам, че ще изгубя Тим и Райли. Просто си мисля, че може би родителите ти са прави.

— Какво? — пръстите му несъзнателно се свиха в юмрук.

— Може би трябва да приема работата в Калифорния — очите ѝ зашариха по лицето му, сякаш се опитваха да изтрият презрението, което се изписа върху него. — Искам да кажа, че мога да взема децата

със себе си, докато работя върху „Мариса“ — тя започна да говори побързо.

— Лос Анджелис ще им хареса... там е слънчево, ще бъде добре да се отдалечат от спомените, които ги свързват с това място.

Той видя познатото изражение на ранена сърна, толкова характерно за десетките години, когато Фаръл насила я караше да направят нещо, което тя не искаше. Но вместо съчувствие, усети как в него се надига гняв. Май си е загубил ума? Тази жена въобще не я беше грижа за него, а още по-малко за племенниците му.

— Условията на настойничеството бяха пределно ясни — каза той студено и също се изправи. — Ти се съ согласи да се преместиш тук, да се грижиш за децата в обстановка, която им е позната. Да ги обичаш като истинска майка — той я погледна с ярост. — Но доколкото разбирам, ти съвсем не можеш да схванеш това.

Гласът на Лейни затрепери, когато се опита да му отговори.

— Аз наистина ги обичам. Просто не съм сигурна, че това е достатъчно — очите ѝ го умоляваха. — Не съм убедена, че родителите ти грешат.

— По дяволите, не мога да повярвам — Пен поклати глава. — Ти никога няма да се промениш, нали? — очите му святкаха. — Е, мисля, че този път шегата е за моя сметка, защото ти успя да ме преметнеш.

— Млъкни — извика Лейни, като притисна с длани ушите си.

Пен я изгледа с отвращение.

— Мислех си, че вече си пораснала, но уви — гласът му премина в тънък фалцет, жалко подобие на нейния глас. — Не мога да се омъжа за теб, Джулиан, не мога да отговоря на очакванията ти, о, Фаръл, моя най-добра приятелко...

Пен осъзнаваше, че ужасно я наранява, но не можеше да се спре. Не знаеше на кого е сърдит повече. На нея, защото демонстрираше обичайната си нерешителност или на себе си, защото се беше подвел. Най-вече, защото беше хлътнал по нея, осъзна с горчивина.

Но от този момент нататък всичко между тях беше приключено.

— Не знам как те е понасяла Фаръл през всичките тези години! — той отиде в другия край на стаята.

Лейни потръпна, когато чу името на приятелката си. Дори и в гнева си той можа да види болката, която последните му думи ѝ причиниха. Но това не пролича в отговора ѝ.

Тя седеше уверено облегната на стола и вече беше спокойна.

— И кой си ти, за да съдиш? — тонът ѝ беше леден. — Май се сещаш за това си право, само когато нивото на алкохола в кръвта ти стигне хиляда — тя сгъна писмото и се изправи. След това тръгна към вратата. Гласът на Пен я застигна точно преди да излезе.

— Ако обръщаше повече внимание на околните, може би щеше да забележиш, че откакто се върнах от Англия въобще не пия.

Лейни го погледна, сякаш се канеше да му възрази, но след това размисли.

— Много съжалявам, че бях толкова глупав и казах на родителите си, че е по-добре за децата да останат при теб — извика той. — Трябва да съм си изгубил ума.

Без да каже нещо повече, той мина покрай нея и излезе от стаята.

Пен чу воя на полицейската сирена, преди да забележи мигащите червени светлини в огледалото си. Погледна спидометъра, удари спирачки и спря на банкета. Сто и осемдесет километра в час. Това сигурно ще му струва поне двеста долара глоба или ноц в ареста, размишляваше той, без да има нещо против последното. Щеше да бъде подходящ завършек на една отвратителна вечер.

— За къде сте се разбързали? — младият полицаи огледа вътрешността на колата, когато Пен свали прозореца.

Пен го погледна. На значката пишеше: Макдъно. Не беше на повече от двадесет и две години.

— Истината е, че не бързам за никъде — усмихна се той мрачно, когато бръкна в джоба и извади портфейла си. След това подаде през прозореца шофьорската си книжка и регистрационния талон.

— Пили ли сте алкохол? — попита полицаият, като се наведе към него и го подуши, сякаш за да отговори на собствения си въпрос.

— От месеци не съм — отвърна журналистът.

Очевидно удовлетворен, Макдъно написа глобата за превишена скорост и му подаде формуляра заедно с документите.

— Ограничението в този щат е сто и двадесет километра. Препоръчвам ви да го спазвате в бъдеще — той строго кимна още веднъж, преди да се върне в колата си и да потегли.

Пен постоя на банкета. Не му се ходеше никъде. Не му се искаше нищо, освен едно голямо питие.

Какъв е най-добрият лек срещу глоба за превишена скорост? — запита се той, като обхвана кормилото с ръце и затвори очи. Уиски, може би. Не, може би водка с тоник, реши и си представи удоволствието да седнеш в някой тих бар и да се наслаждаваш на всяка глътка. Да чувстваш как напрежението бавно изтича от тялото ти, а тревогите — от ума ти.

Вече дори усещаше вкуса на студената течност, която се разлива по гърлото, затопля гърдите и накрая стомаха. Изведнъж образът на високата стъклена чаша беше изместен от лика на Лейни Улф. Още усещаше как устните му докосват шията ѝ докато вдъхваше аромата ѝ и се отдаваше на удоволствието да я докосва.

Внимавай, приятел — помисли си той. Отвори очи и откряна вратата, за да влезе свеж въздух. Когато видя фаровете на приближаваща се кола, затвори и се изправи на седалката.

Край на тези мисли — реши той. Едно питие ще му навреди много по-малко, отколкото фантазиите за проклетата Лейни Улф. Запаля колата и излезе на платното. „*О’Хенри*“ сигурно все още е отворен, помисли си и си представи дървения бар със задоволство. След пет минути беше пред входа му, а след още две паркира колата.

Докато вървеше забързано към заведението, замаян от нетърпение усещаше почти физически усещаше как алкохолът преминава през тялото му. Оглуша от грохота на оркестъра още преди да е стигнал до вратата. Когато я отвори, го посрещна познатия мирис на бира и пот.

— Ей, внимавай! — извика му млад мъж в карирана риза и дънки, с когото едва не се сблъска.

Гласът на мъжа го сепна. За миг остана неподвижен, втрещен в ядосания поглед на другия.

Какво правя? — изведнъж се сепна той, когато влезе в тъмния претъпкан бар. Не знаеше как се е озовал тук. Внимателно огледа помещението и забеляза израза на отчаяние и самота по лицата на повечето мъже, наредени около бара. Обърна се и се отдалечи доволен, че не е останал.

Приблужи се до колата, но не седна вътре, а се облегна на капака. Започна да диша бавно и се опита да проясни съзнанието си.

Не биваше да прави това. В този живот имаше много по-важни неща от глобите за превишена скорост, досадните родители и красивите жени. Не биваше в никакъв случай да позволява гневът му към Лейни да го повлече отново към пиенето. За нищо на света.

С мъка се опита да изтрие образа ѝ от съзнанието си и си представи Тим и Райли. Когато тя ги остави, те ще станат негова отговорност и той ще трябва да я поеме.

Можеше да успее, само ако е трезвен. Замисли се, какво точно означава това. До този момент не му беше толкова трудно. Но ако нощ като тази може да го доведе пред вратата на „О’Хенри“, значи е време да потърси помощ. Огледа се из паркинга и видя телефонната кабина, на отсрещната страна на улицата. Потърси в джоба си монета от двадесет и пет цента, отиде до телефона и вдигна слушалката.

Набра информационната служба и с облекчение чу собствения си глас, който поиска номера на организацията „Анонимни алкохолици“.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Докато слизаше по стълбите и закопчаваше колана си, Лейни чуваше гласа на Пен, който идваше от дневната.

— ... ставаше въпрос за счетоводни фирми, които отклоняват средства от клиентите си. Ще го излъчим след един-два месеца.

Тънкото гласче на Райли го прекъсна.

— Какво значи „отклоняване на средства“?

— Мамя, скъпа — отговори Пен. — И така, срещнах я докато работех върху това предаване.

Чарли Коул се обади развеселен.

— Да не би тя да е някоя от счетоводителките измамници?

Пен се разсмя.

— Не, тя е приятелка на Тамара Бърн, една от нашите репортерки. Тамара и аз още работехме над материала, когато Нанси дойде в офиса. Двете щяха да обядват някъде.

— И накрая и ти отиде с тях... — добави Чарли вещо.

— Точно така — усмихна се Пен.

— И тя ли е репортер, вуйчо Пен? — попита Райли.

— Не, миличка, тя всъщност е певица. Дори има издадена плоча.

— Наистина ли? Има и плоча? — каза Райли с възхищение.

Дори има издадена плоча. Лейни подигравателно повтори думите на Пен под носа си. Прибра маншетите на блузата си под тъмносиния си блейзър, спря пред кабинета на Джон и надникна в стаята. Тим беше вътре. Седеше на бюрото на баща си и си играеше на компютъра.

— Излизам, миличък — каза му тя.

— Добре — той й махна, без да се обръща, понеже цялото му внимание беше привлечено от екрана.

— Приятно прекарване с чичо ти, но се постарай да си легнеш преди изгрев-слънце.

Момчето кимна механично. Тя затвори вратата. За съжаление, не беше убедена, че децата ще прекарат чак толкова добре с чичо си Чарлз. Очевидно, когато се съгласи да остане с децата, в него беше

надделяло чувството му за отговорност. Предпочиташе обаче, да стои настрана от всичко, свързано с Тим и Райли. *Всъщност трябва да съм му благодарна, че се обади* — помисли си Лейни.

Тя влезе във всекидневната. Райли седеше на дивана по турски, а двамата мъже бяха близо до телевизора, увлечени в разговора. Пен беше облечен ежедневно, но спретнато в синя риза и спортно вълнено сако и току-що обръснат. Той погледна Лейни като човек, който предвкузва приятна любовна среща. *„В очакване“* беше изразът, който му *подхожда* — отбеляза тя.

Пен я погледна и се усмихна. Откакто се скараха миналата седмица помежду им цареше неловко примирие.

— Ей, Райли, погледни колко е хубава тази вечер Лейни.

Лейни не му обърна внимание и заговори на Чарлз:

— Благодаря ти, че се съгласи да останеш тук тази вечер. Напомни на Райли да си измие зъбите преди лягане. Иначе двамата знаят как да се оправят. Оставих на кухненската маса номера на ресторанта, в който отивам, ако ти потрябвам.

— И аз ще оставя служебния си номер, ако искаш — предложи Пен. — Мога да се обадя и да проверя дали не си ми оставил някакво съобщение.

Лейни го погледна с раздражение.

— Не е нужно. Няма никакъв смисъл от това, когато аз ще съм на двадесет минути оттук.

На Чарлз му беше безразлично.

— Все едно. Както кажете.

Лейни се приближи и коленичи до момиченцето. Прегърна го и го целуна.

— Лека нощ, сладурчето ми. Обичам те и като се върна, ще дойда да те целуна отново.

Райли се притисна към нея.

— Лека нощ.

Всички се обърнаха, когато чуха клаксона на кола.

— Това е Мегън — Лейни се усмихна на детето и излезе от стаята.

— Приятно прекарване — извика Пен след нея.

Отговорът ѝ беше хаплив.

— Ще се постарая, а не се съмнявам, че и твоето ще е приятно.

Отвори външната врата и когато излезе, се спря. *Защо, за Бога се държа с него толкова лошо тази вечер?* Не може да си отговори. Беше се подразнила безпричинно, още когато той ѝ каза, че има среща и не може да остане при децата.

Глупаво беше да смята, че Пен ще се съгласи да стои при тях в събота вечер и то като му каза за това едва миналата седмица. Напоследък Лейни непрекъснато убеждаваше Мегън колко много ще ѝ допадне Карла Мирски. Най-накрая физичката предложи да идат на ресторант и днес беше единствената вечер, в която и трите бяха свободни. Пен се извини, че съжالياва, но той и момичето, с което имаше среща, щели да ходят на купон и не можел нищо да промени за толкова кратко време. Мегън пък беше повикала жена да гледа децата, а Карла беше отложила друга среща, за да успее да ги придружи. Лейни наистина не можеше да провали уговорката си с тях. За щастие, Чарли се бе обадил да пита как са децата — нещо, което рядко му се случваше, въпреки че Лейни беше доволна и на толкова. Използва случая и му предложи да остане при тях тази вечер.

Заради всичко това, тя се разсърди на Пен. Но дали беше само защото, той не можеше да остане при децата?

Тръгна към колата на Мегън, паркирана в края на алеята, усмихна се и ѝ помахаша. *Господи — хвана се изведнъж тя, — не мога да повярвам! Аз ревнувам! Пен има среща, а на мен ми е неприятно. Искам да остане тук с мен. Искам да бъде само мой.*

Посегна към дръжката на вратата. *Боже мой, май наистина я загазих.*

— Точно така. Умри, глупако!

Докато въртеше джойстика напред-назад и наблюдаваше резултата върху екрана на компютъра, Тим непрекъснато коментираше и произвеждаше звукови ефекти. Вече цял час играеше и усещаше, че е огладнял, въпреки че вечеря преди Лейни да излезе. Май ще трябва да прекъсне и да си вземе нещо за хапване, а след това, преди да си легне, отново ще си поиграе.

Райли, която обикновено седеше пред компютъра в събота вечер, беше в другата стая с чичо си Чарлз. Беше ѝ ужасно приятно да е с него. Тим с отвращение поклати глава. Тя още не разбираше, че на

чичо им Чарлз въобще не му пука за тях. И Тим не беше го осъзнавал досега, но то беше просто очевидно. *Само защото е брат на татко, не означава, че трябва да ни обича* — обърна се мислено към сестра си.

Излезе от играта и разсеяно започна да шари по диска, като викаше различни директории. *По дяволите, какво значение има това? Нека Райли си мисли, че чичо Чарлз много ги обича, щом така ѝ се иска. Но то не...*

Тим спря и се вгледа в екрана. На него беше изписана директория, в която имената на файловете бяха всъщност дати. Той ги прегледа. 93 юни. 9 септ. Най-старата дата беше 92 ян. Той ги проследи с пръст по монитора. Имаше също така 92 фев, 92 март. Не липсваше нито един месец до настоящата година.

Беше открил дневника на баща си.

Знаеше, че баща му си води дневник в компютъра. Той и Райли често го чуваха да споменава за това, но никога не си бяха помисляли да прочетат неговите файлове. Когато Джон за първи път им разреши да използват компютъра му, дълго им говори за чувството за отговорност. Спомни си плътния глас на баща си, който им каза, че те са достатъчно големи и че трябва да внимават да не изтрият нещо. Разбира се, баща им беше архивирал всички по-важни файлове, но не това беше същественото, напомни им той. Те не трябваше да си играят безцелно, да не си пъхат носа, където не трябва и да се съобразяват с това, че компютърът е негов. Ако не спазваха тези правила — край на правото да го ползват. И двамата знаеха, че говори сериозно и много внимаваха, когато работеха на компютъра. Освен това, неговите файлове не ги интересуваха. Имаха си свои неща, с които се занимаваха.

Тим винаги си беше мислил, че дневникът е свързан с работата на баща му или нещо подобно. Придвижи курсора нагоре-надолу и произволно избра файла 94 юли.

Търси се.

„7/1 делото на Фармър се проточва, както и предполагах и дори делото Палмър не върви така, както се надявах.“

Бизнес, точно както си помислих. Скучно. Момчето излезе от този файл. 04 ноември.

Търси се.

„11 Да се върна вкъщи и да видя децата е подобно на малко вълшебство. Битките, които водят, за да побеждават в своя си свят са красиви и едновременно с това тъжни. Когато Тим ми показва новите си кънки, беше толкова развълнуван, че ми се прииска да го прегърна, но знаех, че няма да му хареса, ако го направя.“

Тим се облегна назад като се опитваше да не се разплаче. *Татко.* Преглътна с мъка и излезе от този файл. Може би друг път ще го дочете.

Февруари. Намери го, но се поколеба за миг. Това беше последният месец от дневника. Месецът, когато умряха. Сигурно в този файл има нещо... Сърцето му започна да бие по-бързо. Може би беше грешка да го чете. Може би беше по-добре да не знае нищо. Да, определено беше по-добре да не знае. Но не можа да се сдържи.

Търси се.

Веднага скочи на последната страница, след това придвижи курсора нагоре, докато откри къде започва написаното за този ден. Беше кратко.

„2/16. Толкова много ме боли. Дори не мога да седна и да го напиша. Сякаш Фаръл нарочно е решила да ни унищожи. Предаде мен и децата, а дори нямам представа защо. Гади ми се като си помисля, така че отчаяно се опитвам да не го правя. Иска ми се да вярвам, че ще го преодолеея, че някак си двамата ще го преживеем и ще се справим. Но истината е, че съм бесен, мога да я убия с голи ръце.“

Тим се втренчи в екрана и прочете отново написаното, а стомахът му се сви от страх. *Мога да я убия.* Значи беше истина. За каквото и да се бяха карали онази сутрин, баща му беше толкова вбесен, че наистина го е направил. Той всъщност я е убил. А след това се е самоубил.

От самото начало Тим знаеше, че е така.

— Не, татко, не — прошепна той настойчиво като че ли думите му, можеха да променят всичко. — Моля те. Тя не е искала да го направи. Сигурен съм.

Нищо не се случи. Чуваше се само шумът на компютъра, в тихата стая.

Тим беше като вцепенен. Изведнаж му хрумна друга ужасяваща мисъл. Ами ако някой друг разбере какво е направил баща му... Затвори очи смазан от тази възможност. Не, не можеше да го позволи.

Отвори чекмеджето, където знаеше, че баща му държи дискетите. Избра една, бързо я мушна в компютъра и натисна няколко копчета. Не му отне много време. Записа файла за месец февруари върху дискетата и го изтри от паметта на компютъра. Ако някой влезеше в тази директория, щеше да види, че всички файлове до миналия януари включително са непокътнати. Само файла от последния месец липсваше и тъй като това беше последната записана информация, последователността не беше нарушена. Никой нямаше и да разбере, че някога е била записана, след това изтрита.

Мушна дискетата под ризата си и изключи компютъра. Изтича до стаята си и я скри в гардероба, на дъното на кутията с човечетата от Пауър Рейнджърс^[1]. Така. Тайната беше на сигурно място.

Чу, че Райли говори в коридора с чичо Чарлз, който я чакаше да си измие зъбите. Тим се беше притаил и мислеше как да постъпи. Може би чичо Чарлз все пак можеше да му е от полза.

Когато сестра му си легна, той слезе във всекидневната. Седна на дивана и изчака чичо си.

— Ей, Тим — каза той разсеяно и се настани в креслото.

— Чичо, може ли да поговорим? — попита момчето.

— Разбира се — с поглед, насочен към екрана Чарли посегна към консервната кутия бира на близката маса.

За миг се поколеба. Не беше сигурен какво точно искаше да попита.

— Родителите ми караха ли се?

Чарлз го погледна.

— Не съм много наясно по този въпрос. Със сигурност винаги изглеждаха щастливи. Но, за Бога, не съм чул за семейство, в което не се карат, така че предполагам, да, карали са се.

Детето обмисляше казаното. Не му беше от голяма полза. Май ще трябва да зададе по-конкретен въпрос. Ще трябва да попита за онзи скандал, който според него беше ключът към всичко станало. Пое въздух и каза:

— Баща ми обичаше ли вашата къща?

— Нашата къща ли? — Чарли го погледна много озадачено, след това отново се обърна към телевизора. — Да, разбира се.

Изглежда продължи да размишлява над въпроса му, защото след кратка пауза, но все още с поглед вперен в екрана добави:

— Като бяхме малки аз повече обичах да скиторя, а той предпочиташе да си стои у дома. Все гледаше да се усамоти в някой ъгъл. Много често го будалках за това, но той не ми обръщаше внимание — Чарли се изсмя. — Смятах, че не се държи мъжки.

— Не знаеш ли защо е било така? Каква е била причината? Дали не е обичал много вашата къща?

— Какво? — Чарли най-сетне съсредоточи цялото си внимание върху него. — Защо питаш?

— Ами, просто... — Тим разбра, че няма друг избор и трябва да разкаже всичко. — Денят, преди да умрат мама и татко се караха за някакъв апартамент. Баща ми беше много ядосан. Никога не съм го виждал толкова сърдит. Не мога да разбера, защо се е разстроил толкова от един апартамент.

Чарли го гледаше с широко отворени очи.

— Денят, преди да умрат, така ли? — Чарлз очевидно обмисляше чутото, но не направи никакви коментари. — Не знам — каза той тихо, сякаш говореше на себе си. — Да се карат за някакъв си апартамент. Просто няма логика.

— Ставаше дума за някакъв конкретен апартамент — отвърна Тим. — Баща ми каза „апартаментът“, но не уточни нищо повече.

— Не знам за какво точно е ставало дума — Чарли погледна племенника си внимателно. — Да не искаш да кажеш, че това има нещо общо със смъртта им?

— Не, не — каза той бързо. — Беше злополука. Просто се питах... — в желанието си да отклони мислите на чичо си в друга посока намираще думите трудно. — Просто беше ужасно, нали разбираш, двамата да се карат в последния ден от живота си.

Чарли отпусна глава на облегалката на креслото и въздъхна. След това се обърна към детето и примирено сви рамене.

— Кой знае за какво са се карали. Хората се карат за какви ли не щуротии. Мисля, че майка ти и баща ти не са били изключение. Кой знае?

Никой — помисли си Тим мрачно. — *Никой, освен мама и татко. Единственото, което знам, е, че нещо толкова много ядоса татко, та той е решил да постъпи така и с двамата.*

Момчето се изправи.

— Аз си лягам.

Чарли отпи от бирата си.

— Лека нощ, приятел.

Тим излезе от стаята. *Моля те, Боже* — започна да се моли момчето, докато бавно се качваше по стълбите — *ще направя всичко, което поискаш, само никой да не разбере какво всъщност се е случило. Татко не беше лош човек, нали? Нещо го е принудило да го направи. Нещо. И мама не беше лоша. Тя ни обичаше. Ако е сгрешила, за това сигурно също има причина.*

Когато влезе в стаята си той взе бейзболната си ръкавица и топката, които лежаха върху бюрото му. Нахлузи ръкавицата и седна на един стол до прозореца. Взря се в тъмнината и започна да подмята топката в ръката си.

[1] Пауър Рейнджърс — детски анимационен филм, чиито герои се продават като отделни фигурки или цели комплекти за игра. — Б.пр.

↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Но, Тим, това е любимия ти герой.

Разочарованието на Дорис Бекли беше почти осезаемо, когато внукът ѝ взе фигурката от Пауър Рейнджърс, която му подаде и вяло я мушна в пъстрата кутия. Всички подаръци, които беше получил за рождения си ден, лежаха подредени неразопаковани в голям кръг върху ливадата.

Дърветата обграждащи двора, бяха разцъфтели, а червените и розови балони и гирляндите от разтегателна хартия допълваха празничната обстановка. Азалиите и ирисите се бяха разлистили грациозно — сякаш в чест на празника. Но всички подаръци на този свят и всички цветове на дъгата не можеха да накарат Тим Коул да се усмихне. Той почти не обърна внимание на новите летни кьнки, които Лейни му подари, а дори и обещаният от Пен риболов в северен Мейн предизвика само бегла усмивка.

Лейни внимателно наблюдаваше разговора между детето и баба му. Стана ѝ мъчно за Дорис Бекли. Тя би трябвало да предположи, че Тим отдавна вече е минал времето на Пауър Рейнджърс, но жената очевидно се бе старала да му достави удоволствие. Впрочем, тази задача се оказа невъзможна за когото и да било през изминалите два дни. От известно време Лейни смяташе, че забелязва у него някакви признаци на емоционално възстановяване, но изведнъж Тим клюмна и изглеждаше още по-нещастен от преди, сякаш тъгата му беше бездънна.

Никой не беше пощаден от враждебното му отчуждение. Нито Лейни, нито Райли, нито дори великият вуйчо Пен. Все пак, Лейни реши да омекоти удара за Дорис Бекли, въпреки че тя трябваше да се досети, че играчка, подходяща за петгодишно дете, два чифта трикотажни пижами и вълнен пуловер, няма да накарат сърцето на един десетгодишен хлапак да затупти от радост.

Никоя баба, обаче, не заслужаваше пълно безразличие вместо благодарност.

Лейни се приближи до възрастната жена.

— Тези раирани пижами ще го радват всеки път, когато си ляга — каза тя като се засмя непринудено.

Дорис я погледна студено.

— Знам много добре какво харесва моя внук — каза тя, обърна се и я остави сама.

Защо ли ми трябваше? — съжали Лейни, докато прекосяваше поляната, за да помогне на Райли да си отреже второ парче торта.

— Страхотна е, но когато дойде моят рожден ден, може ли вместо шоколад да сложат глазура от ягодов крем? — момиченцето ѝ подаде чинията си, после я грабна от ръцете на Лейни и отхапа от парчето. — Благодаря ти — каза то с пълна уста. След това тръгна към приятелите на Тим, които започваха игра на американски футбол.

Пен мина покрай Лейни и взе ножа от ръцете ѝ.

— Когато дойде нейния рожден ден, ти ще си на хиляди мили отгук, нали? — той си отрязва огромно парче от кафявата, богато сиропирана вътрешност на тортата, вперил ожесточен поглед в нея, сякаш под ножа не беше сладкиша, а самата тя.

Лейни нямаше никакво намерение да се кара с него. От няколко дни подготвяше това празненство, покани всички, за които се сети, включително и целия клас на Тим, баба му и дядо му, дори и собствените си родители, така че той да се почувства в центъра на вниманието. Беше приготвила две големи купи с чили и тава с лазаня. Домъкна няколко пакета газирани напитки от супермаркета и стана в пет и половина сутринта, за да подреди празнично задния двор.

Като възнаграждение за усилията си, проведе два отвратителни телефонни разговора с Ал Смайли. Той ѝ напомни за работата, която тя не намери време да свърши в петък, защото бързаше да подготви тържеството. Освен това, трябваше да се примири с празния поглед на Тим, с който той я даряваше целия ден — от момента, в който си отвори очите досега. А ето че имаше и удоволствието да чуе сърдечните думи на Пен Бекли. Наистина се оказа щастливка.

Лейни се огледа из двора. Децата се разделиха на отбори и едно дребничко момче, което играеше куотърбек, се наведе над топката и извика *Старт!* Тя наблюдаваше как играчите се придвижват от единия край на „игрището“, отбелязан със зелен градински стол, към караваната, която беше контролната линия. Накъдето и да погледнеше,

виждаше празни кутии от газирани напитки, пластмасови чаши, картонени чинии с останки от тортата, разкъсана опаковъчна хартия от подаръците и огромно количество смачкани книжни салфетки.

Мегън Бърк се приближи, за да прецени обстановката.

— Хайде — каза тя — да започваме да прибираме боклука. Вечерта ще ти се стори много по-приятна, ако сега изчистим задния двор.

Лейни ѝ се усмихна с благодарност. Чудесно беше, че поне един от гостите, нямаше претенции към нея. Двете жени започнаха да събират разхвърляните боклуци в голяма найлонова торба. Натоварени с бутилки и хартиени чинии, те тръгнаха към кухнята.

— И правиш това всяка година? — попита Лейни като отвори вратата и я задържа, за да мине Мегън.

— Две деца, две празненства — каза Мегън бодро. — Нещо като един човек, един глас.

— А на организатора на тържеството полага ли се почивка за кафе по време на събитието? — попита Лейни, като остави товара си, преди да се отпусне на един стол.

Мегън вдигна вежди въпросително.

— Всъщност водката е предпочитаната напитка по време на тези почивки. Не можеш да си представиш каква енергия и наслада изпитваш, когато настъпи края на тържеството, защото ти вече си заредена с подходящия ободрител.

Лейни погледна към шкафа, където бяха подредени няколко бутилки с алкохол.

— Знаеш ли, май няма да мога да стигна до там. Просто ще си постоя така — тя положи глава на масата и се усмихна на приятелката си. — След четиридесет или петдесет години ще ме намерят тук вкочанена. *Тя даде всичко от себе си, но то не беше достатъчно* — ето какво ще напишат на гроба ми.

Мегън се разсмя с разбиране.

— Преди да се омъжа смятах, че всичко свързано с децата, е просто песен. Ха!

— Никога не съм си представяла, че е песен — отвърна ѝ Лейни. — Всъщност, от всички неща, които виждах да прави Фаръл, тържествата за рождените дни винаги са ми се стрували най-трудните. Всичките тия подробности, тези малки муцунки, които разчитат на теб

да им осигуриш весело прекарване — тя вдигна глава и шумно се прозя. — Честно казано, в сравнение с рождените дни, всичко друго може да мине за песен.

Мегън присви очи, сякаш сериозно обмисляше казаното.

— Не знам — каза тя накрая. — Аз слагам тържествата на първо място, след това идва ред на повръщането по време на път — тя наклони глава на една страна — а пък удоволствието от воденето и взимането на децата от училище бих класирала на трето място.

Лейни се смееше неудържимо. Рязко спря, когато Дорис и Хю Бекли влязоха в кухнята.

Бащата на Фаръл кимна на Мегън, преди да погледне строго Лейни.

— Моят внук се движи като робот на тържеството по случай собствения му десети рожден ден. Радвам се, че неговото страдание не ти пречи да се забавляваш.

Мегън го погледна изненадано го погледна, след това обърна глава към Лейни. В погледа ѝ се четеше готовност за подкрепа, но Лейни поклати глава почти незабележимо и жената ѝ кимна в отговор.

— Извинете — каза тя рязко и бързо излезе на двора. Лейни се изправи и започна да разчиства нещата, които двете бяха внесли отвън. Не знаеше как да отговори на родителите на Фаръл. Реши нищо да не казва.

Докато прибираше мръсните чаши и чинии в голям найлонов плик, усети, че Дорис Бекли я хвана за ръката.

— Лейни, извинявай, че съпругът ми се държи така. Знаем, и двамата знаем, че даваш най-доброто от себе си.

Тя изненадано вдигна поглед, за да види изражението зад такава щедра похвала. Очите на Дорис бяха студени като лед, но тя се опитваше да се усмихне окуражително.

— Благодаря — каза Лейни простичко.

Хю Бекли дори и не се постара да бъде малко по-любезен.

— Най-доброто, обаче, не е достатъчно и всички знаем това — тъмните, кафяви очи на Хю я пронизваха. — Предполагам, че дори и ти го знаеш.

Лейни усети как в гърдите ѝ започва да бушува гняв.

— Нямам ни най-малка представа — каза тя възможно най-учтиво.

Хю почервеня.

— Да престанем с тази игра — изръмжа той, а едната му ръка разряза въздуха като с меч. Беше толкова ядосан, че дори не забеляза, Пен и родителите на Лейни, които влязоха зад гърба му. — Защо по дяволите, ти трябва да играеш ролята на майка в къщата на дъщеря ми, когато Дорис и аз с радост бихме заели твоето място. Тим и Райли трябва да бъдат при нас. За Бога, та ние сме им баба и дядо.

Дълбоко засегната, младата жена се опита да запази хладнокръвие.

— Вашата дъщеря и зет ви пожелаха децата да останат тук в тази къща, и аз да се грижа за тях.

Хю вече се развика.

— Дъщеря ми никога не е знаела какво иска и очевидно съпругът ѝ не прави изключение. Искрено казано, мисля, че и двамата са били напълно откачени, когато са взели това решение и адвокатът ми е на същото мнение — той погледна Лейни с презрение. — Точно ти да отглеждаш внуците ми... — думите му прозвучаха като ругатня.

Сам Улф пристъпи напред и застана пред Лейни, за да я защити.

— Кой си ти, че да крещиш на дъщеря ми?

Хелън Улф се присъедини към съпруга си, като също увеличи дистанцията между дъщеря си и старите Бекли. Междувременно Пен седна на един от кухненските плотове и започна да наблюдава участниците в сцената все едно, че е на театър.

— Не обвинявам Лейни за нищо — каза Хю, като се опитваше безуспешно да говори с по-спокоен глас. — Просто искам да знае какво възнамеряваме да правим с Дорис — той погледна жена си, която кимна в знак на съгласие. — Знаем как трябва да се погрижим за внуците си и вече сме направили необходимите постъпки.

Той се отдръпна от семейство Улф и тръгна към задната врата. Хвърли кратък, гневен поглед към Пен и изведе жена си от стаята.

— Какъв глупак — каза гневно Сам Улф, когато вратата се затвори. Той пристъпи към Лейни и я прегърна силно.

Лейни изпита истинско облекчение, преди да чуе думите, които последваха.

— Разбира се, той е напълно прав.

Тя се отскубна от ръцете му.

— А, не започвай и ти.

— Мила моя — сега се намеси майка ѝ, — ти се справяш страхотно. Но това не е твоя работа.

Баща ѝ живо закима в подкрепа.

— Ако имаше собствени деца и, не дай си Боже, нещо се случеше с тебе, разбира се, че аз и майка ти щяхме да се погрижим за тях. Та ти си ни дете.

Лейни ги гледаше, зяпнала от изненада.

— Аз съм вашата пораснала дъщеря, която е на тридесет и шест години, за Бога.

В гласа на майка ѝ се доловиха нотки на извинение.

— Ти си възрастен човек, неомъжена жена, която би трябвало да живее собствения си живот, със свой съпруг и свои деца.

Лейни имаше чувството, че всеки момент ще избухне.

— Мамо, татко, нямам никакво време да водим този разговор. Навън има над тридесет души и те са мои гости, затова бъдете така добри и ме оставете да си довърша работата. Наистина ще ви бъда много благодарна.

— Тя винаги е правата — каза майка ѝ остро, преди да хване съпруга си за ръката и да го придружи навън.

Не съм винаги правата — помисли си Лейни отчаяно и се отпусна се на един стол докато родителите ѝ излизаха. — *Нищо не знам.* Искаше ѝ се да заличи случилото се — гневът на Хю Бекли, самодоволството на родителите ѝ. Но трябваше да бъде искрена пред себе си. Не биваше да пренебрегва това, което те ѝ казаха.

Колко прекрасно, ако можеше да избяга от всичко, което я тревожеше — от напрежението, от грижите по две смазани от мъка деца, от затруднението да се справя успешно със служебните си задължения за два пъти по-малко време. *Колко прекрасно би било* — повтори си тя, като неволно потръпна, — *ако не трябваше да мисля дали съпругът на най-добрата ми приятелка е хладнокръвен убиец.*

— Е, надявам се, че когато се оттеглиш, много ще зарадваш по-възрастното поколение.

Чак когато чу гласа му, Лейни си спомни, че Пен беше в стаята.

— Нямаш ли някаква по-важна работа? — попита тя с горчивина. — Не е ли убита някоя важна политическа клечка днес или може би някой супермодел с ненадмината проникателност се е изказал за външната ни политика?

— Радвам се, че въображението ти работи толкова добре. Това винаги е било силата ти, нали така. Вечните ти „ако“ — той я погледна с презрение. — Май действителността ти създава проблеми — като например този, какво ще стане с двете деца, които твърдиш, че толкова много обичаш, ако отидат при техни величества Хю и Дорис.

— Слушай, Пен — Лейни беше бясна, — ти въобще не ме познаваш, нито пък съм взела някакво окончателно решение за Тим и Райли.

Пен слезе от плота и се приближи до нея. Очите му блестяха опасно. Постави ръце на облегалката на стола ѝ, наведе го назад и я задържа във въздуха. Мълчалив, заплашителен, той беше толкова близко, че усещаше дъха му.

За част от секундата ѝ хрумна налудничавата идея, че той ще я целуне и тази мисъл я замая. Но той рязко пусна стола обратно и излезе от стаята.

— Не можеш да ме засегнеш — извика тя подире му, като се запита дали наистина е така.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лейни погледна списъка, който държеше, докато петнадесет момчета, облечени в зеленикавосини тениски с надписи и бейзболни шапки, се бутаха и шумяха около нея.

— Добре, слушайте сега — примижала от силното слънце, тя повиши глас, за да могат всички да я чуят. — Джордан го няма, така че Дан ще бие след Матю. Ясно ли е? Всички си знаят местата, нали? — изчака, но никой не зададе въпрос. — Брайън, ти ли отговаряш за базите?

Червенокосото момче с трапчинки на бузите, кимна. Доволна, тя ги прати да се разгриват и тръгна към скамейките. Седна и започна да наблюдава как Мартин Кроули — старши треньор и баща на питчъра на отбора — дава последни указания на няколко момчета, докато другите си подаваха пасове. Тим играеше в обичайната си позиция на първа база и без усилие хващаше всяка подадена топка. Тя го наблюдаваше горда и доволна. Слава Богу, тъгата му не надви желанието да спортува и което беше по-важното — момчето изпитваше истинско удоволствие, когато го правеше.

Тя намести бейзболната си шапка и приглади косата си под нея. Ако миналата пролет някой ѝ беше казал, че ще бъде помощник-треньор на бейзболен отбор на десетгодишни хлапаци... Никак не ѝ беше лесно да посещава ежеседмичните тренировки, а сега — и съботните сутрешни мачове, но с изненада откри, че всъщност всичко това си е много приятно. Когато бащата, който първоначално трябваше да бъде помощник-треньор, се отказа в последния момент, Лейни се съгласи да го замести. Тим ѝ беше казал, че никой друг от бащите не иска да участва и тя ядосано го попита дали някоя майка може да свърши тази работа.

— Ами, мисля, че може — каза Тим колебливо, — макар че никога не съм виждала майка-треньор.

За Лейни това беше достатъчно. Невероятното беше, че това занимание се оказа много приятно. Като малка беше сравнително

добър играч и възстановяването на забравените умения ѝ доставяше истинско удоволствие. Тя сама се учудваше на новото си увлечение, когато се впускаше в игра с момчетата по време на тренировките, а на мачове беше една от най-запалените сред родителите.

Днешната среща беше важна. „Тигрите“ играеха срещу „Орлите“ — отбор, който ги беше бил в последните два пъти. Лейни крачеше нервно, докато вписваше резултата.

— Марк, Ричи, махнете си пръстите от мрежата, за да не ви ги ударят — извика тя на две момчета, които висяха на оградата зад нея и наблюдаваха как подадоха на един от съотборниците им, а той не можа да удари топката. Бухалката му се размина и със следващата.

— По дяволите — каза тя ядосано.

Тим застана на позиция и се приготви да удари.

— Давай — извика тя окуражително.

Тим удари и двете подадени топки и това предизвика буйни възгласи от страна на играчите и родителите.

— Точно така, моето момче — радостно отбеляза Лейни точката.

„Тигрите“ играеха страхотно, докато „Орлите“ удряха слабо и правеха грешка след грешка. Крайният резултат от 7:1 накара домакините да крещят от радост в чест на победата си. Лейни удари длани за поздрав с всички щастливо подскачащи деца.

— Хайде сега — извика Мартин Кроули, когато децата се събраха в кръг около него, за да поздравят другия отбор. — Да ви чуя.

Всичките петнадесет момчета се хванаха за ръце и извикаха не особено въодушевено: *Ура, орли!* Ответното *Ура, тигри!* от губещия отбор беше съвсем унило. След това двата тима се изправиха един срещу друг, подредени в редица ѝ удариха дланите си в израз на добра воля и спортменски чувства. Докато ги гледаше как се разотиват заедно с родителите и приятелите си, Лейни се запита колко ли от тях чува, когато треньорът извика, че следващата тренировка ще бъде не в шест, а в шест и половина в четвъртък. Започна да събира екипировката на отбора в голям черен плик, който щеше да закара вкъщи и да го донесе следващия път.

— Ей, Лейни, добър мач, а? — Тим, който малко преди това говореше с няколко момчета, дотича, за да ѝ помогне да отнесе чувала до колата. Сияеше от победата на отбора си.

Тя праметна ръка през рамото му, докато вървяха.

— Ти беше страхотен.

Тим се отдръпна, защото не искаше другите момчета да видят, че тя го приласкава.

— Нали, и аз така мисля — той се усмихна широко.

И двамата се разсмяха. Сложиха торбата в багажника, влязоха в колата и подкараха към къщи. Докато пътуваха момчето продължаваше да ликува и Лейни му отговаряше, доволна, че той е щастлив. Наистина имаше нещо много привлекателно в семейния живот.

Нещо ми става — каза си тя с усмивка. — *Е, може би, това не е чак толкова лошо.*

Тим се беше умълчал вече и гледаше през прозореца, потънал в собствените си мисли. Изведнъж Лейни си спомни какво я чака в къщи. Това помрачи доброто ѝ настроение.

Беше решила този следобед да разчисти писалището на Фаръл в спалнята. *О, Боже* — изстена тя на ум. Това щеше да бъде дълга, пипкава работа и накрая със сигурност пак щеше да плаче, заради загубата на приятелката си.

Но трябваше да свърши и това. Опитваше се постепенно да прегледа всички вещи на Джон и Фаръл. Отново си помисли каква ирония бе точно тя да се рови в купищата документи. Преди, когато живееше сама, правеше всичко възможно да не се занимава със собствената си документация. Не че ѝ бяха безразлични последствията от просрочени сметки и неплатени данъци. Просто не обръщаше внимание на тези неща навреме и никога не можа да запомни, кога какво трябва да плати.

Но сега, с всеки чек, който пишеше, свързан с домакинските разходи, осъзнаваше отговорността, която носи като настойник и изпълнител на завещанието. Щом ще се грижи за децата, ще трябва да е осведомена и за тези неща.

Когато зави по улицата към къщата на Коул видя едно русокосо момче да прави кръгчета с колелото си пред нея.

— Това е Шейни — каза Тим, отвори прозореца си и подвикна нещо на приятеля си.

— Кой е Шейни? — попита тя, когато стигнаха до алеята пред къщата.

— Живее зад ъгъла. Спри да сляза.

Лейни спря. Детето изскочи от колата и се затича към гаража, където собственият му велосипед стоеше опрян до стената.

— Ще ям у тях — извика той през рамо.

Доволна, Лейни го наблюдаваше как се отдалечава с колелото, след това вкара колата в гаража и влезе в къщата. Тим прекарваше твърде много време сам в стаята си и единственото му излизане беше ходенето на училище и на тренировките. Всеки път, когато проявяваше желание да играе с други деца, беше едно малко чудо.

От друга страна — помисли си тя с усмивка — *вече нямам никакво извинение, за да отложа това, което трябва да свърша.* Райли беше на гости у приятелката си Ема и Лейни щеше да я вземе чак в три часа. *В момента съм сама с хилядите документи* — каза си тя като свали бейзболната шапка и я сложи на кухненската маса заедно с якето ѝ чантата си. — *Но най-напред ще се изкъпя.* Взе една кутия кока-кола от хладилника и тъкмо щеше да излезе от стаята, когато иззвъня телефона.

Отвори кутията, обърна се, отпи една голяма глътка и посегна към слушалката.

— Ало.

— Не можеш да си представиш колко хубаво ми става, когато чуя гласа ти.

Нещо трепна под лъжичката ѝ. Остави кутията върху плота.

— Джулиан.

— Здравсти, мила. Как си?

— Откъде се обаждаш?

Старите навици трудно се забравят — помисли си тя като се хвана, че веднага се притесни дали жена му чува обаждането. Но вече нямаше причина да се безпокои за това. Всичко беше приключило.

— Просто излязох да се разходя и ми се прииска да чуя гласа ти — каза той. След това замълча. — Всъщност не е вярно. Излязох, за да ти се обадя.

— Аха — Лейни се чудеше какво да му каже. Много рядко се сецаше за него, откакто бяха сложили край на връзката си и разговорите им в службата вече нямаха еротичен подтекст. Но когато чу гласа му, толкова близък и познат, тя си спомни за други такива тайни разговори и нещо в нея трепна.

— Липсваш ми, бебчо — прошумоля тихо гласът му.

— Джулиан, недей — тя затвори очи. *Не се размеквай* — заповяда си строго. Не искаше да се омъжи за него и единственото, което им оставаше, беше да продължат постарому.

— Защо не, скъпа? — каза той с прелъстителен тон.

За части от секундата изпита силен копнеж по него. Искаше й се да се хвърли в прегръдката му, да го целува, да чувства ласките му. Жадуваше за докосването му. Никой друг мъж не искаше да я люби. По дяволите, никой друг човек не й обръщаше внимание.

Ето голата истина — внезапно прозрение я изненада. — Толкова време дялах този мъж с друга жена, а сега, когато той пожела да бъде само мой, аз избягах от него. Мога да се върна към старата ни, удобна връзка, но вече няма да мога да се преструвам, че тя е нормална. По-скоро е ненормална, нездрава, мазохистична. Ето за какво всъщност става дума. Да не говорим колко непочтено би било това спрямо него.

— Не можем ли да се видим, нали разбираш, да си поговорим? — прекъсна Джулиан мислите й. — В момента съм свободен. Можем да се срещнем за няколко часа.

Лейни прекрасно си представи сцената. Романтично сдобряване с отбиване до най-близкия хотел. Звучеше чудесно. И беше много, много погрешна стъпка.

— Аз наистина не мога — каза тя. — Не е...

Чу се силно почукване и Шугър Таплингер отвори кухненската врата. Като видя, че Лейни говори по телефона, тя седна до масата и само с устни й каза:

— Говори си спокойно.

Лейни инстинктивно сниши гласа си, въпреки че Шугър я чуваше.

— В момента не е удобно да говорим — тя се пребори със себе си и накрая добави — всъщност, въобще не трябва да разговаряме, не и за това. Ще бъде грешка.

— Не, Лейни, няма — отвърна Джулиан натъртено.

— Извинявай, но в момента просто ми е невъзможно — ставаше все по-неспокойна като се опитваше да се противопостави на Джулиан и в същото време усещаше любопитния поглед на Шугър. — Трябва да затварям, Джулиан. Ще говорим за това друг път.

— Добре — процеди той с нежелание и затвори.

Лейни седна на масата и шумно въздъхна, ядосана на себе си и на това, че толкова много се разстрои.

— Какво става, скъпа? — загрижено попита съседката.

Лейни поклати глава.

— О, този мъж...

— Джулиан ли? — попита Шугър. — Кой е той?

Тя се поколеба.

— Старо гадже.

Шугър се усмихна.

— Да, наистина могат да те съсипят тия стари гаджета. Особено когато се появят изневиделица. Откога не си го виждала?

Лейни се разсмя.

— От няколко дни — не ѝ се искаше да говори за Джулиан, но не знаеше как да се измъкне по-елегантно. — Няма как да не се виждаме — каза тя с решителен тон, който искаше да сложи край на разговора.

— Аха... — кимна Шугър. — Значи работите заедно — не изчака да получи потвърждение на предположението си, нито пък се канеше да смени темата. — Тогавата е по-трудно да скъсаш. Той не иска да се разделяте, така ли?

Лейни се усмихна гузно.

— Точно така. Но да бъдем заедно не означава това, което ти имаш предвид. Той е женен — тя отпи от кока-колата си. — Хайде да си говорим за по-приятни неща! — добави весело.

Сега Шугър се разсмя.

— Както кажеш.

Лейни продължи с оправдателен тон.

— Извинявай, но ми е неловко, когато си мисля за времето, прекарано с Джулиан. То разкрива черти от характера ми, с които никак не се гордея.

Шугър закима с разбиране.

— Е — каза тя като се изправи, — всеки с кусурите си, но е друго, когато си имаш някого.

Лейни я погледна изненадано.

— Мислиш, че трябва да продължа да се срещам с него?

— Не казвам това, но доколкото разбирам, не ти е лесно да го оставиш — тя се усмихна съчувствено и тръгна към вратата. — Да си сам понякога е по-трудно отколкото изглежда.

— Благодаря ти за думите и за това че не си шокирана — каза ѝ Лейни.

— Аз не се шокирам толкова лесно — Шугър махна с ръка. — Дойдох да те питам дали не ти трябва нещо от супермаркета. Хелмут искаше да взема някои неща за колата и понеже така или иначе ще ходя...

— Не, много ти благодаря — Лейни се приближи и ѝ отвори вратата.

Помаха на Шугър, когато тя тръгна.

Застанала на стълбите към мазето, Лейни подпря с коляно панера с прането, който държеше, а със свободната си ръка напипа ключа за лампата. Натисна го и освети просторното помещение под нея.

Фаръл и Джон смятаха да превърнат мазето в стая за игра на децата. Но всички бяха доволни от пространството, с което разполагаха горе, и така и не осъществиха намерението си. Все пак Фаръл твърдеше, че ще го направят, когато децата поотраснат. Сега Лейни си спомни думите ѝ, когато един ден обсъждаха този въпрос.

— *Искаме долу децата да могат да играят пинг-понг, да пият кола и да въртят обръчи, ако им харесва* — беше казала на смях майка им. — *Ще възстановим атмосферата на петдесетте и ще ги затворим там. Целта е да ги накараме да забравят, че сексът и наркотиците съществуват.*

— *Сигурна съм, че ще е много ефикасно* — шеговито се бе съгласила Лейни.

Усмихна се като си припомни, но изведнъж си помисли, че ако продължи да се грижи за децата, именно тя ще трябва да бъде до тях, когато открият, че сексът и наркотиците съществуват.

— Не особено приятна перспектива — промърмори, когато заслиза по стълбите.

Обикновено госпожа Майлс пускаше пералнята в средата на седмицата, но снощи децата организираха истински маратон по правене на курабийки и кекс и Лейни реши да изличи петната от шоколадовата глазура, преди да са втвърдили съвсем. Към дрехите им от снощи, тя добави и други от коша за пране, за да напълни пералнята.

Остави панера върху сушилнята, след това отвори барабана и започна да го пълни. В едната част на мазето имаше малка работилница и през отворената ѝ врата се виждаха инструментите на Джон, закачени прегледно по стените над голям дървен тезгях. Докато гледаше, пред очите ѝ изплува фигурата на Джон, наведен над плота с отвертка или бормашина в ръка. Обърна се и тъжно довърши започнатото.

Прегледа дрехите, обърна ги налице, оправи ръкавите. Изцяло погълната от работата си, тя не мислеше за нищо друго. Беше тихо и спокойно.

Посегна към кутията с праха за пране и едва не я изпусна, когато тишината беше нарушена от силен шум.

— Господи — Лейни рязко се обърна и видя, че Райли виси от прозореца на работилницата точно над тезгяха. Явно беше влязла през двора, защото този прозорец гледаше нататък.

Лейни се хвана за сърцето.

— Райли, изкара ми ангелите!

— Извинявай — хлапето клекна на тезгяха, след това се спусна на пода.

— Защо влизаш през прозореца? Вече не ти ли харесва вратата?
— Лейни се обърна, за да вземе отново праха.

— Не знам — то сви рамене и се приближи до нея. — Понякога оттук е по-интересно. Знаеш ли, преди въобще не можеше да се влезе през този прозорец.

Лейни изсипа праха в дозатора.

— Какво искаш да кажеш?

— Той винаги беше заключен — Райли надникна в пералнята. — Отключен е откакто... от... нали се сещаш?... — изведнъж тя се притесни, че си навлича неприятности. — Лейни, аз не съм го отключила, кълна ти се. Така го намерих. Просто не го заключих отново.

Като изсипа препаратата в пералнята, Лейни се замисли върху това, което Райли ѝ казваше. Джон Коул беше маниак на тема сигурност на дома му. Фаръл често го занасяше за това, че всяка нощ обикаля къщата да проверява дали всички врати и прозорци са добре затворени.

Остави дозатора и се обърна към Райли.

— Няма нищо, миличка. Не си направила нищо лошо. Кога точно видя, че е отворен?

— Ами... — момиченцето наведе глава. — Знам, че не биваше да правя така, но повече не можех да понасям всичките тия хора. Спомням си, че баба много се ядоса.

— На какво, скъпа? — попита Лейни търпеливо. Райли я погледна тъжно.

— Беше в деня, когато умряха. Когато Тим и аз се върнахме в къщи от Джизонди. Ти още не беше дошла, но тук беше пълно с хора. Не можех повече да издържам и се скрих тук, долу.

Лейни клекна и я прегърна.

— И аз сигурно щях да се скрия като теб.

Райли също я прегърна.

— Тогава беше. Седях си ей така на тезгяха и гледах през прозореца, когато видях, че заключалката е отворена. Татко никога не даваше да я пипаме.

Двете за миг се умълчаха.

— Знаеш ли какво? — попита Райли.

— Какво?

— Ами просто — не знам. За тези неща татко беше много строг. Но той си отиде и ето ти прозореца отворен, изведнъж всичките му изисквания си отидоха заедно с него.

Лейни тъжно се усмихна и я целуна по бузата.

— Разбирам те.

— Все едно — каза малката този път с по-ведър глас, сякаш искаше да смени темата — оттогава си стои все отворен и понякога си играя като влизам и излизам през него. Много е забавно.

Райли се отдръпна и тръгна към стълбите.

— Мога ли да си взема малко от тортата?

— Чак след като обядваш — отвърна ѝ Лейни, но мисълта ѝ бе далеч от това, което казваше.

Уф — само изпухтя Райли докато се изкачваше бавно, не е и очаквала друг отговор.

Лейни пусна пералнята, след това застана пред нея и се замисли. Същия ден след като Джон и Фаръл умират Райли открива отключен прозорец в къщата, в която всички приземни прозорци се заключваха здраво през нощта. Опита се да си представи какво се е случило този

ден — денят, в който са открили телата на Джон и Фаръл в спалнята. Къщата е била пълна с въглероден окис, така че най-вероятно полицаите или пожарникарите са отворили прозореца, за да се проветри. Те са отворили всички здраво затворени прозорци. Най-вероятно точно така е станало.

Но вместо да се качи горе, тя остана на мястото си, а в ума си прехвърляше възможните варианти като си представяше какво точно може да е станало. Най-сетне разбра какво я гложди. Кому ще хрумне да слиза и да отворя това малко крило в работилницата, когато в самото мазе имаше четири много по-големи прозорци? При онези обстоятелства, тя самата надали щеше да го направи. Просто нямаше смисъл.

Приблужи се до прага на работилницата и разгледа отблизо прозореца. Беше достатъчно голям, та през него спокойно да можеше да мине дори едър човек и водеше направо от двора в мазето. Точно към газовата пещ на парното, която се беше повредила и започнала да изпуска отровния газ, който умъртви Джон и Фаръл.

Лейни рязко се обърна и погледна към пещта. Страх задави гърлото ѝ. Може би беше попаднала на вярната следа и случилото се не е било злополука.

И може би, Джон не беше виновен за станалото. Може би някой друг се беше промъкнал оттук и нарочно бе повредил пещта. Но кой?

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Лейни имаше чувството, че всички видяха как тя влезе в полицейското управление на Медоувю. *Може би идването ми тук е нелепо* — сепна се тя. — *Ще стана за смях.* Застанала в ярко осветеното фоайе, с усилие превъзмогна желанието си да се обърне и да излезе.

Не можеше да го направи. Това означаваше да остане отново сама с мислите си и да се опитва безуспешното да си отговори на едни и същи въпроси, откакто откри, че прозорецът в мазето е отворен. Сигурно от това нямаше да излезе нищо, но тя беше длъжна да разбере. Трябваше да разсее съмненията, които я разяждаха. Дойде тук, защото това беше единственият начин, който ѝ хрумна да изясни подозрението си.

— С какво мога да ви помогна? — каза полицаят зад дългото гише вляво от нея и вдигна глава от листа, по който пишеше.

Тя се приближи до него и се усмихна.

— Здравейте. Надявах се, че ще мога да говоря с някого за семейство Коул. Нали се сещате, живеят на Филдинг Драйв.

Той я погледна въпросително.

— Те умряха при злополука с въглероден окис.

Полицаят веднага се сети.

— Да разбира се. Седнете, ако обичате, ей там.

— Благодаря ви — Лейни се отправи, накъдето ѝ беше посочил и седна до едно голямо бюро. Останалите бюра бяха заети. Някои от полицаите говореха по телефона, други бяха надвесени над книгата си. Вниманието ѝ привлече добре облечена жена на средна възраст, която говореше с някакъв мъж, вероятно инспектор. Жената изглеждаше много притеснена.

В това време висок, слаб мъж, на около четиридесет години, с тъмна коса, се приближи до Лейни.

— Аз съм инспектор Иейтс — каза той, ръкува се и седна на един въртящ се стол срещу нея, — и се занимавах със случая Коул. С

какво мога да ви помогна?

Лейни усети, че се върти на стола си, защото това, което ще каже ѝ е неприятно. Но от друга страна съзнаваше, че няма избор. *Спри да се държиш като двегодишна!* — заповяда си тя.

— Аз съм Лейни Улф. Бях приятелка на Джон и Фаръл Коул и сега съм настойник на децата им. Знам, че това, което ще ви кажа може да прозвучи доста невероятно, но просто искам да съм сигурна... — тя млъкна, не знаеше как да продължи. — Исках да се убедя дали вие имате достатъчно доказателства, че тяхната смърт е нещастен случай.

Инспектор Йейтс учудено вдигна вежди.

— Извинете?

Тя мрачно продължи:

— Напоследък някои неща ме накараха да се замисля дали няма и нещо друго. Но най-вероятно аз просто си внушавам.

— Какво например? — попита я той, като се наведе напред.

— Знам, че няма никаква връзка, но разбрах, че семейство Коул са имали някакви проблеми точно преди да умрат. Скарали са се или нещо подобно. Освен това, напоследък моята приятелка се държеше малко странно. Може би за вас това няма значение, но ние се познаваме от деца, затова нямаше как да не забележа — тя замълча и се запита дали мъжът срещу нея разбира за какво говори. — Сега научих, че в мазето е имало отворен прозорец. Джон Коул никога не отключваше тези прозорци. И така започнах да си мисля...

Инспекторът взе една химикалка и започна да почуква с нея по бюрото.

— Аз също бях в мазето, госпожице Улф и прозорците там, естествено бяха отворени. Всичките бяха отворени, за да се проветри добре от отровния газ.

— Да — каза Лейни, — но този прозорец е встрани от другите. Той се намира в едно малко помещение, което Джон използваше като работилница. Останалите прозорци са големи, така че не виждам смисъл да се отваря прозореца и в тази малка стая.

Инспектор Йейтс наклони назад стола си и се вторачи в тавана, припомняйки си мястото. След това отново я погледна.

— Добре, сещам се за какво говорите. Ние се занимавахме най-вече с основната част от мазето, но си спомням, че имаше и една странична стая. С инструменти, нали така? — той затвори очи, за да си

възстанови картината. — Не, сигурен съм, че никой от моите хора не влезе там.

Лейни се опита да не издаде изненадата си, че теорията ѝ се потвърждава.

Инспекторът забеляза изписаното на лицето ѝ напрежение и отново каза:

— Ако имате някаква причина да смятате, че не се касае за злополука, надявам се да ми кажете защо. Споменахте, че двамата са се карали преди това, което ме навежда на мисълта, че според вас единият от тях по някакъв начин е виновен за станалото.

Лейни поклати глава.

— Не, в началото го допуснах, но вече не смятам така. Вие не познавахте Джон Коул. Това просто е немислимо.

Той се засмя горчиво.

— Госпожице, ще ви кажа, че при подобни случаи почти винаги мъжът е виновен. Не можете да си представите на какво са способни съпрузите.

Лейни се намръщи.

— Идването ми тук беше грешка. Предполагам, че въображението ми ме е подвело. Вие сте убеден, че това е нещастен случай.

Той кимна.

— Знаете ли, такива злополуки наистина се случват понякога. Действително е много трагично, но и преди сме имали подобни случаи. Регулаторът за пещта не се е отворил и изгорелите газове не са могли да излязат през комина. Но в къщата на Коул нямаше никакви следи от умишлено повреждане на жиците. Нашето предположение е, че системата не е била инсталирана правилно, защото няколко от винтовете бяха разхлабени. А много малка част от хората проверяват редовно отоплителните си системи. За нещастие, една от жиците се е откачила и това е прекъснало връзката с комина.

Той посочи с пръст към Лейни.

— Но ако се съмнявате, че някой е искал да навреди на тези хора, или пък откриете доказателство, че се е навъртал около къщата им, искам веднага да ми съобщите.

Лейни се изправи.

— Така и ще направя. Благодаря ви, че ми отделихте от времето си.

Инспектор Иейтс отвори едно чекмедже, извади визитна картичка и ѝ я подаде.

— За мен беше удоволствие. Обадете ми се, ако се сетите нещо друго.

Лейни мушна визитката в чантата си и бързо напусна сградата. Фактът, че полицаите не бяха отваряли прозореца беше доста обезпокояващ. Това означаваше, че както винаги, той е бил затворен, а не обратното. От друга страна, те не бяха открили нищо, което да доказва, че някой се е опитал да отрови Джон и Фаръл. Това беше достатъчно за полицията да приключи случая. Значи трябва и за нея да е достатъчно.

Да, но защо не беше?

Лейни влетя вкъщи, изтича до стълбите и остави на първото стъпало дамската си чанта и дипломатическото си куфарче.

— Госпожо Майлс — извика тя, — върнах се.

Прислужницата се появи на горната площадка и почти тичешком слезе при нея.

— Извинявайте, че закъснях — бързо продължи Лейни. Знам, че трябва да ходите при дъщеря си. Но влакът за... — тя се спря по средата на изречението, когато се вгледа в изражението на г-жа Майлс. Тя очевидно беше разстроена. — Какво има? Да не се е случило нещо?

— О, горкото дете — каза по-възрастната жена, когато стигна до долу. — Слава Богу, че се върнахте.

Лейни се хвана за парапета, готова да се втурне нагоре по стълбите.

— За кого говорите? Какво е станало?

— Райли е в стаята си, но е ужасно разстроена.

— От какво? — прииска ѝ се да разтърси жената, за да ѝ каже по-бързо за какво става дума.

Госпожа Майлс я погледна, изненадана, че все още не знае.

— От вестника, разбира се. Всички деца в училище говорели само за това и ѝ се подигравали. Можете да си представите колко жестоко...

Лейни се опита да бъде строга.

— Моля ви, кажете ми за какво говорите. За кой вестник и какво е имало в него.

— Местният вестник. Дойде вчера по пощата — тя тръгна към кухнята, а Лейни я последва. — Аз самата не съм го виждала.

До микровълновата печка беше сложена пощата от онзи ден. Лейни не беше успяла да я прегледа. Измъкна местния вестник от дъното на купа, разгъна го и зашари с поглед по първата страница.

— Какво съм... — започна тя, но спря, когато стигна долния ъгъл на страницата. „СМЪРТТА НА МЕСТНО СЕМЕЙСТВО МОЖЕ БИ Е УБИЙСТВО/САМОУБИЙСТВО“.

Тя бързо прегледа статията, която намекуваше, че квалифицирането на смъртта на Джон и Фаръл като злополука може би ще трябва да се преразгледа. По нататък се казваше, че няма убедителни доказателства за умишлено убийство, но непотвърдена информация за сериозни проблеми в брака на Коул налагат понататъшно разследване, за да се отстранят съмненията за пряко участие на Джон Коул в станалото.

— Боже Господи — Лейни захвърли вестника и тръгна по стълбите, като извика след себе си:

— И децата са видели това?

Госпожа Майлс кимна.

Изкачвайки по две стъпала наведнъж тя стигна до стаята на Райли и рязко отвори вратата. Момиченцето беше легнало по лице направо на леглото и плачеше. Лейни седна до нея и безмълвно я прегърна. Погали я по косата и я залюля, а риданията на детето късаха сърцето ѝ.

— Няма нищо, бебчо, няма нищо — прошепна тя настойчиво. — Това не е вярно.

Райли изплака в отговор и Лейни зърна измъченото ѝ лице — зачервено и мокро от сълзи. Тялото ѝ потреперваше от силните хлипания. Лейни усети, че и нейните очи се пълнят със сълзи и се опита да се успокои. Прегърна Райли още по-силно.

— Те к-к-казват, че татко... — успя да пророни малката с мъка, но не можа да продължи и отново изплака силно.

— Мама и татко много се обичаха — каза Лейни. — Знаеш, че онова не е истина.

Тя притисна устни до топлото чело на Райли. *Моля те, Боже — помоли се тя, — дано това, което ѝ казвам не е лъжа. Дано това ужасно съмнение наистина не е вярно. Знам, че не е, сигурна съм, че не е, но моля те, дано се окаже права.*

Тя продължи да успокоява детето.

— Скъпа, вестниците пишат разни неща, но това не значи, че те винаги са верни или правилни. Те само казват, че това е слух, глупав слух, което нищо не означава. Това е смешно. То е невъзможно.

Райли се отскубна от ръцете ѝ и зарови лице във възглавницата си.

— Остави ме — извика тя.

Лейни чу, че вратата на Тим се затръшна. Беше се прибрал рано. Ако сестричката му беше обект на всеобщо дразнене и клюки, значи същото се отнасяше и за него. Но как така, разговорът ѝ с полицейския инспектор беше във вестниците?

— Ей сега се връщам, миличка. Ако искаш, ще остана при теб — каза тя успокояващо на Райли, преди да излезе забързано от стаята.

Взе си чантата и изрови визитната картичка на инспектора. Набра номера.

— Инспектор Йейтс, моля — тя нервно потропваше с крак, докато я свържат.

— Йейтс на телефона.

— Обажда се Лейни Улф — каза тя строго. — Можете ли да ми кажете, как нашият разговор е попаднал във вестника? Имате ли представа какво ще причини това на децата на семейство Коул?

Той очевидно не разбираше за какво говори тя.

— Извинявайте, но аз не съм...

Лейни го прекъсна.

— Виждали ли сте последния брой на местния вестник?

— Не, нямаше ме целия ден. Изчакайте — тя го чу да вика на някого. — Ей, имаш ли новият брой на „Леджър“?

Последва кратка пауза. След това го чу да ругае.

— Госпожице Улф?

— Тук съм.

— За пръв път виждам написаното.

— Как е станало? — настояваше тя. — Вие бяхте единствения човек, с когото говорих за тези неща и след като с месеци нищо не се

спомена за този случай, изведнъж се появи тази статия и то след нашия разговор.

— Бихте ли изчакали?

Той покри слушалката с ръка, но тя дочуваше приглушени викове от другия край. Най-накрая инспекторът отново заговори:

— Много съжалявам, но изглежда, е имало някаква жена, точно когато и вие бяхте тук. Тя идвала за откраднатото радио на колата си. Очевидно е дочула нещо от нашия разговор.

— Каква жена?

— Оказва се, че тя е омъжена за човек, който работи във вестника.

Стомахът на Лейни се сви. *Жената на другото бюро* — припомни си тя — *която изглеждаше толкова разстроена.*

— Не ви вярвам.

Тонът му беше съчувствен:

— Съжалявам за станалото.

Лейни се ядоса.

— И заради някаква си подслушвачка целият град ще може да прави най-отвратителни предположения.

— Не можем да се месим на вестниците. Бих искал да не е така. Но в статията изрично се казва, че няма факти, които да доказват нещо определено.

— И с какво помага това? — отвърна тя вбесена. Затръшна телефона. *Знаех си, че трябва да си трая* — укори се тя, ядосана на себе си и на ситуацията. Изтича по стълбите. Надникна в стаята на Райли и видя, че е заспала. Лицето ѝ още беше мокро от сълзите, дишаше затруднено. Плачът я беше изтощил. *Нека си почива* — каза си Лейни. — *Нека забрави този кошмар.*

Отиде до стаята на Тим, почука на вратата и я отвори, преди да дочака отговор.

Тим седеше на един стол и гледаше в стената. Обърна се към нея. Не плачеше, но Лейни прочете непосилното страдание в очите му. Изненада се, когато видя, че дясната половина на лицето му и горната му устна са подути и ожулени.

— Тим, скъпи — тя се приближи и клекна до него.

— Знаеш ли, мислят си, че е много забавно? — каза той с безразличие. — Все едно, че е някакво телевизионно шоу. Някои от

децата ме питаха разни неща: как го е направил и след колко време са умрели. По-голямата част от тях дори и не искаха да ме погледнат.

— О, скъпи, не — Лейни пое дълбоко въздух, потресена от ужаса, който е преживял.

Тя посегна да приглади косата му назад, но той се отдръпна стреснат, сякаш се страхуваше да не го докосне по раните.

— Тим, какво се е случило? — попита тя и сложи ръка на рамото му.

— Паднах.

Лейни се изненада на нескопосаната му лъжа.

— Не, не си — каза му тя нежно.

Момчето я погледна в очите. Лейни усети как сърцето ѝ се разкъсва от болката, стаена в тях.

— Набиха ме — каза той простичко.

Лейни остана покрусена.

— Днес ли? Заради това?

Той поклати глава и горчиво се усмихна.

— Просто съвпадение. Нали се сецаш за ония момчета, дето ми взимат парите?

О, Господи. Съвсем беше забравила за това. Тим дълго време не беше ѝ споменавал нищо и тя прие, че нещата са се решили от само себе си. Виновно осъзна, че неговото мълчание ѝ даде възможност да отбегне един от многото проблеми, които ѝ висяха на главата.

— И това продължава и досега?

— Да — той извърна глава смутен. — Взеха ми парите и тази сутрин. Естествено, знаеха за статията, затова използваха възможността да ми кажат какво мислят по въпроса. Аз така разбрах за вестника. Гарт Хоубър искаше да знае, защо татко просто не е застрелял мама или не ѝ е прерязал гърлото.

Лейни не усети как изстена.

— Бяхме с Пол Ръсел — Тим отново се обърна към нея. — И на него му взеха парите. Мисля, че това беше единственото хубаво нещо. Разбрах, че не съм единствения, когото тормозят.

— Значи взимат пари и от други деца?

— Поне от него, да — той наведе поглед и тихо продължи. — Побеснях, когато казаха това за татко. Опитах се да се бия с тях.

Лейни видя, че в очите му блеснаха сълзи, когато посочи бузата си.

— Ето резултата — гласът му се превърна в шепот. — Май не ме бива много.

— Тим, скъпи — изпълнена с мъка, тя прегърна слабите му раменца и той се отпусна в ръцете ѝ.

За пръв път след смъртта на родителите си той се разплака пред нея. Риданията му идваха на силни, разтърсващи конвулсии. Лейни плака заедно с него, заровила лице в косата му, разкъсвана от страданието на двете деца, които ѝ бяха толкова скъпи и които се бяха оказали толкова беззащитни. *Защо не мога да ги защита?* — питаше се тя безпомощно.

Когато успя да дойде на себе си му зашепна успокоително и го остави да се наплаче. Най-накрая той утихна. Тя обхвана лицето му с две ръце и го погледна в очите.

— Съжалявам, че не ти помогнах за тези идиоти. Чувствам се ужасно. Не бива да се оправяш сам с този проблем.

Той се отдръпна и сви рамене.

— Никой не може да ми помогне.

Тя кръстоса крака и седна на петите си.

— Чакай малко. Не съм казала това. Всъщност, трябва добре да го обмислим.

Лейни се изправи, взе стола от бюрото и седна срещу Тим. Наведе се напред и сложи ръце на коленете му.

— От такива ситуации има изход винаги, Тим. Не бива да се примиряваш, когато някой те тормози — тя се облегна назад. — Знаеш ли какво? Обещавам, че няма да ти се налага.

Той въздъхна.

— Аз не мога да ги набия, а както изглежда, няма шансове да ги разубедея, да не го правят вече.

— Нали каза, че не си единственият. Може би има и други, освен ти и Пол?

— И какво? Искаш да ги нападнем ли?

Лейни мислеше.

— Не, това не е решение. Но когато си сам, нищо не можеш да докажеш. Докато сте повече, имаш свидетели.

Тим направи кисела гримаса.

— Не мога да накарам никого от момчетата да се жалва като някое бебе.

— Не, разбира се — тя сви вежди, обмисляйки. След това се усмихна. — Но какво ще кажеш за това?

Погледът му остана вперен в нея, докато тя му му излагаше плана си.

Тим и Пол Ръсел се опитваха да изглеждат равнодушни и се бореха с желанието си да ускорят крачката. Пол нервно намести раницата си.

— Какво мислиш за домашното по естествознание? — думите му звучаха изкуствено, гласът му беше неестествено висок.

Тим не отговори. Наближаваха мястото, където обикновено ги пресрещаха Гарт и Джей. Той се вгледа в далечината и се опита да види края на улицата. От тях нямаше и следа. Но изведнъж те изскочиха иззад ъгъла. Момчето се стегна.

— Върви напред — промърмори той на Пол.

Смутен, Пол спря и се втренчи в дъното на улицата.

— Продължавай да вървиш — процеди през зъби Тим.

Пол тръгна мълчаливо след него. Гарт и Джей вървяха нехайно и разглеждаха комикса, който Гарт държеше. Когато наближиха малчуганите и двамата вдигнаха поглед и се ухилиха, сякаш, това беше случайна среща.

— Каква изненада — каза Джей с усмивка.

— Представи си, да ви срещнем тук — добави Гарт.

Тим се опита да ги заобиколи.

— Почакай малко, Тими — каза Гарт обидено. — Няма ли да говориш с нас?

— Бързам за училище — каза твърдо. — Хайде, Пол.

Пол погледна приятеля си, след това по-големите момчета и не помръдна.

Джей прегърна Пол.

— Нашият приятел иска да поостане малко с нас. Той няма да нарани чувствата ни, нали моето момче?

Пол наведе поглед към земята.

— И ти оставаш, приятел — Гарт посегна и хвана Тим за ръкава, но той веднага измъкна ръката си.

Ядосан, Гарт хвана здраво Тим с едната ръка. С другата го удари през лицето.

— Ей, нещастник. Сега като размислих, май не ми се приказва много с теб. Може би просто ще ни дадеш парите и ще се махнеш от очите ни.

Тим се сдържа да не разтърка челото си. Стегна се и каза високо:

— Писна ми да ти давам парите си. Достатъчно дълго го правех и вече приключих.

Гарт и Джей се спогледаха изненадани.

— Чу ли това? — попита Джей.

— Чух го, но не мога да повярвам — отвърна му Гарт, като поклати глава театрално.

Пол пристъпи напред, окуражен от съпротивата на Тим.

— И аз приключих. Вече много време ми крадете парите и ме биете. Не искам да го правите повече.

Гарт присви очи.

— Слушай, тъпако, ще продължиш да ни даваш мангизите, докато ние ти кажем да спреш. И ако искаме, ще те бием, схвана ли?

— Схванах. Много ви благодаря.

Гласът дойде откъм оградата на съседната къща. Гарт и Джей се обърнаха и видяха Хенри Уайът, четвъртокласник, да се надига с видеокамера в ръка.

— И аз също — Роби Леви, друг съученик на Тим, се появи иззад храстите от отсрещната страна на улицата, също с видеокамера. — Аз съм подкреплението — обясни той учтиво на двете по-големи момчета. — Нали знаете, за всеки случай.

Лицата на Гарт и Джей ясно показваха неприятната им изненада, когато още двама съученика на Тим излязоха от прикритията си.

Тим се приближи до големите момчета и им каза с висок, твърд глас:

— Записали сме всичко на видео. Ако още веднъж пипнете някой от нас или се опитате да ни вземете парите, или разберем, че сте закачали други, ще занесем касетата в полицията. Ясно ли е?

В нахакания тон на Гарт се появиха нотки на недоверие.

— В полицията ли? Нали няма да го направите? — сега вече гласът му беше умоляващ.

Тим го изгледа с леден поглед.

— Боже — промърмори ядосано Джей, — какви скапаняци.

— Да — каза Тими, който вече се забавляваше, — но скапаняци с видео.

— О, хайде да се махаме оттук — каза Гарт с отвращение на приятеля си и се обърна да си върви. Тим видя страха в очите му, въпреки нехайните му думи.

Шестте момчета наблюдаваха как двамата се оттеглят безмълвно. Когато завиха зад ъгъла, четвъртокласниците се спогледаха и започнаха да скачат и викат от радост. Удряха си дланите, поздравяваха се и се тупаха по гърбовете.

Все още развълнувани, те тръгнаха заедно по улицата за училище. Тим сияеше. *Получи се* — ликуваше той. — *Наистина се получи*. Имаше чувството, че лети. Отдавна не се беше чувствал толкова щастлив. Опита се да не мисли откога. Успяха — той и неговите приятели. Той и Лейни.

Нямаше търпение да й каже.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Вашата спирка, госпожице.

Лейни беше толкова потънала в работата, която трябваше да свърши, че не забеляза, кога са пристигнали, докато кондукторът не я докосна по рамото. Тя се усмихна с благодарност на едрия, прошарен мъж, чието лице ѝ беше вече познато, откакто живееше в Медоувю и бързо прибра нещата си. Щом слезе на перона остави всичко на една пейка и едва тогава си облече палтото и подреди вещите в дипломатическото си куфарче.

Докато вървеше към паркинга, където беше оставила колата си откри, че денят беше хубав — малко студен за късна пролет, но яркото слънце караше всичко да искри. *Изумително* — помисли си тя. — *Вече е три следобед, а едва сега забелязвам какво е времето.* Това не беше толкова важно, разбира се, успокои се, когато влезе в колата.

Въпреки, че този четвъртък „Карпатия“ освободи по-рано служителите си заради Деня на ветераните^[1], Лейни имаше да свърши толкова много работа, че не знаеше как ще успее с всичко до следващия вторник, когато започваше новата работна седмица. Четири месеца като жонгльор се опитваше да се справи със задълженията си и в службата, и вкъщи. И досега нямаше усещането, че се представя блестящо нито в едното, нито в другото, но в момента беше затънала до шия.

Поне децата нямаше да са вкъщи през следващите няколко дни. Дорис Бекли се беше обадила преди седмица и тържествено настоя те да идат при нея през този уикенд. В обичайната ѝ сдържаност се долавяха царствени нотки, откакто стана известно, че ще се борят за настояническите права над Тим и Райли. На Лейни ѝ се прииска да се противопостави на ултиматума ѝ от някакво детинско желание, но реши да не изостря отношенията си с родителите на Фаръл. Смяташе да се държи с тях така, сякаш те никога не са я заплашвали.

Дори понякога да не изпитваше към тях особено мили чувства, важно бе внуците да имат нормални отношения с дядо си и баба си.

Освен това, Лейни се надяваше, че ако се държи разумно, това щеше да накара Дорис и Хю да постъпват по същия начин.

Или Пен беше прав и тя беше най-голямата мръсница на света? Може би беше великодушна към старите Бекли, защото искаше те да вземат децата.

Сега точно не можеше да обмисля този въпрос и пак усети тъпата болка в главата си, която се появяваше винаги при тази мисъл. Имаше да свърши ужасно много неща докато децата се върнат. Сети се за рисунките, които трябваше да предаде на Ал Смайли. Щяха да ѝ отнемат поне три-четири часа.

Но много по-интересно ѝ беше проучването, което Патрик Фушард ѝ беше пратил от Чикаго. Стенограмата беше повече от стотина страници и той я молеше да я прегледа и да направи анализ за стратегията на „Карпатия“ по отношение на „Мариса“.

Сякаш след 10 юни, крайния срок, който Фушард ѝ беше определил, за да отговори дали ще иде в Калифорния, това щеше да има някакво значение. Това решение висеше над главата ѝ като Дамоклев меч, който щеше да я разсече на две, независимо от избора ѝ. Ако приемеше, това означаваше цял живот да изпитва вина. Вече сънуваше кошмари, в които се появяваше Фаръл — понякога бясна, понякога сломена. Лейни се събуждаше треперееща и обляна в пот, потънала от срам.

Знаеше, че ужасно ще съжалява ако откаже на Фушард. В живота всичко е на цикли — казваше майка ѝ. Но Лейни знаеше, че това не е вярно, поне в този случай. Фушард ѝ беше предоставил възможност, която се случва буквално веднъж в живота. Когато, или ако откажеше „Мариса“, щеше да си остане впримчена в сивото ежедневиe.

Единствената ѝ творческа изява напоследък бяха карикатурите, които се печатаха в местния вестник. Усмихна се като си спомни последните, които изпрати. Въпреки че децата ги получаваха първи в кутиите си за закуска, напоследък сюжетите им бяха свързани с нейните служебни отношения. В новата серия главният герой подозрително много приличаше на Ал Смайли, а заглавието ѝ беше „Ей, ти“.

В първата картинка един деспотичен мъж на средна възраст мачкаше с крака няколко служителки, докато влизаше в някаква сграда.

Отдолу имаше само едно изречение „Колко е важно да идваш навреме“.

В следващата рисунка същият мъж беше на голямо събрание. Докато другите присъстващи гледаха настрани, той отрязваше главата на седналия до него с голямо мачето. Надписът гласеше „Начин да се издигнеш“.

Добре, че беше местният вестник, помисли си тя, когато спря при светофарите на Поуст Роуд. Погледна към рисунките, които беше започнала да прави по поръка на Ал Смайли. Някои от тях се подаваха от куфарчето. На една от тях Патси Пони, в целия си блясък, отиваше в зоопарка. Последното мото, което избраха, беше много скучно, точно както всичко, свързано с ежедневната ѝ работа в „Карпатия“. Досадно ѝ беше безкрайното прекопиране на идеите на други хора, ужасните белезникави цветове и калните бои, които трябваше да използват, за да изрисува с тях едни и същи чаши, едни и същи поздравителни картички. Единствено създаването и развитието на образа на Мариса беше истинско творческо предизвикателство.

Толкова се беше умислила, че едва когато чу клаксона на колата зад нея, разбра, че е светнало зелено. Пресече оживеното кръстовище и си представи колко досадни часове ѝ предстоят докато довърши рисунките. Искаше ѝ се да прави нещо друго, но нямаше как да ги отложи. В противен случай трябваше да ги прави по-късно и да се притеснява, че изпуска срока.

Сети се, че преди да се заеме с неприятното си задължение може да си позволи едно-единствено нещо. Бързо погледна в огледалото, след това обърна колата и тръгна отново по Поуст Роуд. Пазаруването беше един от най-добросъвестните начини за губене на време. Намираще се много близо до супермаркета и това ѝ даде оправдание да отложи работата си с още половин час.

Влезе в паркинга пред магазина и бързо намери празно място близо до изхода. Когато излезе от колата, видя, че Каръл Ан паркира своята малко по-надолу. Лейни ѝ помахаша и я настигна при входа.

— Какво става? — попита я нехайно, когато влязоха.

Каръл Ан ѝ се усмихна и бързо тръгна към щандовете дъното. *Наистина е много мила* — помисли си Лейни саркастично, като се опитваше да си спомни какво трябва да купи. Докато обмисляше накъде да тръгне, погледът ѝ се спря върху стенда с вестниците,

разположен точно до касите. Заглавието се наби веднага в очите ѝ „СМЪРТТА НА СЕМЕЙСТВО МОЖЕ БИ Е УБИЙСТВО“.

Изведнъж всякакви намерения за пазаруване и работа се изпариха.

Заглавието ѝ звучеше като лична обида. *Не бива да стоя просто така и нищо да не правя* — каза си тя. Усети, че я обхваща познатото объркване и безпомощност. Почти чуваше как Джон и Фаръл ѝ казват: *Ако беше истински приятел, нямаше да позволиш това да се случи.* Изведнъж се сети, че веднага би могла да направи нещо.

Отиде до щанда за месо, поогледа се за Каръл Ан и я видя да говори с продавача. Изчака нетърпеливо докато обсъди предимствата на мляното телешко пред мляното свинско, когато се прибавят към лазанята, но когато разговорът свърши, се приближи до нея.

Без излишни увъртания Лейни направо започна да говори за това, което я безпокоеше от седмица.

— Защо Тим и Райли са дошли във вашата къща в нощта на злополуката?

Каръл Ан остана неподвижна, хванала количката и я погледна с празен поглед.

Лейни се опита да говори по-меко.

— Извинявай, че те питам, но напоследък се случиха някои странни неща — тя се усмихна окуражително. — Нали си спомняш, че в нощта, когато Джон и Фаръл умряха, децата бяха у вас. Имаше ли някакъв повод те да дойдат при теб тогава?

Каръл Ан се поколеба.

— Честно казано, не си спомням — каза тя най-накрая, обърна количката и се насочи към щанда с консервите.

Лейни бързо я настигна.

— Мислех, че те често остават да спят у вас, но Райли ми каза, че не е така.

Каръл Ан отново спря и я погледна.

— За какво намекваш, всъщност?

Лейни се засмя.

— За нищо конкретно. Но заради слуховете, които плъзнаха напоследък, искам да знам повече — тя бавно започна да бута количката си до тази на Каръл Ан. — Тим и Райли го преживяват толкова тежко.

— О, сигурно е ужасно за тях — каза Каръл Ан с искрено съчувствие.

Лейни тъжно поклати глава.

— Не можеш да си го представиш, но всъщност и ти самата имаш две деца, така че разбираш.

— О, да — потвърди госпожа Джизонди с готовност.

Двете жени продължиха да вървят заедно между щандовете. Спряха се за малко Лейни да вземе две консерви доматиен сок.

— Как ти се стори Фаръл, когато ти се обади онази нощ? — попита тя, когато остави консервите в количката.

Каръл Ан отново я погледна с празен поглед.

— Искам да кажа, беше ли тъжна или пък ядосана? Имаше ли нещо необичайно в това, което ти каза? — Лейни се вгледа с очакване в лицето на Каръл Ан.

Тя сякаш се опитваше да си спомни, но накрая отново сви рамене.

— Беше толкова отдавна. Единственото, което помня, е, че тя ми се обади и попита дали децата могат да преспят у нас!

— Значи онази вечер не забеляза нищо особено у Фаръл? Ами когато доведе децата?

Каръл Ан рязко ѝ отговори.

— Лейни, задаваш ми много странни въпроси — пръстите ѝ нервно започнаха да барабанят по металната дръжка на количката. — Нека си помисля и ще видя дали мога да се сетя нещо? — тя погледна часовника си. — О, Боже — каза тя живо, — толкова закъснях.

Заряза Лейни и подкара полупразната си количка към касите.

— Обещавам, че ще ти кажа, ако се сетя за нещо — тя обърна пътем глава и хукна към предната част на супера. Бързо плати покупките си и излезе на паркинга.

Тя се държи все по-странно — помисли си Лейни като я проследи през големите витрини, докато я изгуби от поглед. Обиколи напосоки магазина, бързо избра това, което ѝ е необходимо и се спря пред щанда с месото. Гледаше агнешките котлети и си представи колко доволна ще бъде Райли, ако им ги поднесе за вечеря, розови и сочни, покрити с ментово желе. След това си спомни, че децата вече са заминали при старите Бекли, които искаха да ги задържат и утре вечер. Неочаквано тази мисъл я накара да се почувства самотна.

Когато се прибра у дома, госпожа Майлс си беше вече тръгнала и голямата къща беше празна и тиха. Лейни извади продуктите, след това се качи горе, за да се преоблече. Погледна към телефонния секретар, но нямаше никакво съобщение. *Добре* — каза си тя и изпита лека тъга — *значи ще седна да работя*. Взе дипломатическото куфарче и го занесе в трапезарията, а след това разчисти голямата, лъскава маса.

Реши да започне с това, което ѝ е най-безинтересно. Извади рисунките с Патси. Ръцете ѝ се движеха по листа механично. Работата беше толкова рутинна, че съзнанието ѝ беше свободно, „даже прекалено свободно“ — поправи се тя, докато мислеше за 10 юни — крайния срок, който ѝ беше дал Фушард. *Как ще остана тук? Как да замина?* — това беше безмилостният рефрен на мислите ѝ, който не ѝ даваше мира. Преследвана от въпроси, тя не забеляза капчицата черен туш, която се появи върху рисунката ѝ.

— По дяволите — изруга високо, когато видя, че петното се разлива. Смачка листа с една ръка и го захвърли.

Опита се да продължи на друг лист, но ръката ѝ отказваше да се помести. Чувстваше се потисната от тишината, която я обграждаше. Освен случайните скърцащи шумове, типични за старите къщи и тихото бръмчене на електрическият часовник върху скрина, Лейни не чуваше абсолютно нищо. Може би малко музика щеше да ѝ помогне. Стана и отиде в дневната да включи радиото.

Превъртя няколко станции докато стигна до държавната програма. Веднага разпозна звуците от Незавършената симфония на Шуберт. Затвори очи и слуша с удоволствие няколко минути, преди музиката да заглъхне. Гласът на говорителя я подразни и тя отново започна да превърта станциите, като се опитваше да намери някоя, която да ѝ допадне. Но нищо не помогна. Кънтри станциите бяха много сладникави, а рок станциите — твърде шумни.

Накрая се отказа и си повтори, че трябва да работи. Но когато се върна в трапезарията и отново седна, нямаше никакво желание да рисува. *Добре* — каза си тя, когато захвърли писалката и се отдаде на летаргията си — *вместо това ще почета книга*. Отиде в дневната и разгледа заглавията на книгите в библиотеката. Откри много интересни заглавия, но нямаше желание да вземе никое.

Още по-силно усети самотата, която изпита преди малко, този път придружена от непоносимата леност, след както по време на дългите летни уикенди. *Харесва ми да съм сама* — настоятелно си внушаваше тя и се опита да си спомни раздразнението, което изпитваше след някой спор с Тим или острите забележки на Пен. *Всичко това е напразно* — осъзна накрая.

Извънмяването на телефона беше добре дошло. Лейни се втурна да го вдигне.

— Ало — каза тя бодро, добре прикрила потиснатото си настроение.

Веднага разпозна гласа на Райли, въпреки че беше много тих.

— Здравсти.

— Здравей и на теб. Какво става?

— Нищо.

Нещо жегна Лейни, когато усети тъгата в гласа ѝ.

— Хей бебче, какво ще правите с баба и дядо тази вечер?

— Нищо особено — беше приглушеният отговор. — Можеш ли и ти да дойдеш?

Лейни се изненада, че толкова много я заболя.

— О, скъпа — каза тя като ѝ се искаше да я прегърне, — но вие сте специално поканени у тях. Ще видиш как бързо ще мине времето.

— Да — тонът на Райли не беше особено убедителен.

— Обещавам ти — подчерта Лейни. — Сега се сещам за нещо, което може би ще хареса на теб и баба ти. Защо не разгледате някои от албумите със снимки от времето, когато майка ти и аз бяхме деца. Някои много ще ти харесат.

Чу как детето възкликна.

— О, това е страхотно. Сега ще помоля баба.

Лейни тъкмо щеше да затвори, когато дочу гласа на Тим.

— Дай да се обадя — чу го тя да казва.

— Лейни...

Опитваше се да говори като голям и обикновено правеше така, когато криеше нещо.

— Да, Тим.

— Тъ, знаеш ли къде ми е баскетболната топка?

— Да, знам. В мазето върху масата за пинг-понг — тя тихо се засмя: топката винаги си стоеше там. Просто момчето искаше да чуе

гласа ѝ, точно както сестра му.

Тим се изкашля.

— Ами, добре, до утре.

— До утре, скъпи — Лейни затвори и с изненада установи, че плаче.

Какво е това? — недоумяваше тя като извади една носна кърпа от джоба си. Не беше тъжна. Всъщност, сега се чувстваше много по-добре, отколкото през деня. Върна се в трапезарията и седна. Извади стенограмата за Мариса и бързо прелисти дебелия ръкопис. Стори ѝ се толкова банален, също като белезникавите рисунки, с които се опитваше да се справи.

Изведнъж всичко стана пределно ясно. Нямахше да замине за Калифорния. Нямахше никъде да заминава. Нямахше да остави тези деца, дори и президентът да ѝ предложи правителствен пост.

Без никакво колебание тя се качи в спалнята си и прелисти бележника си с телефонните номера. Сега, когато вече беше взела решението, се изненада колко правилно е то. Спокойно набра служебния номер на Патрик Фушард. Нямахше смисъл да чака до 10 юни, реши с чувство на голямо облекчение, докато чакаше да се обадят. Помисли си дали и той не си е тръгнал по-рано, но след третото позвъняване някой вдигна.

— Патрик Фушард — гласът му звучеше авторитетно.

— Обажда се Лейни Улф — каза тя, — с отговора си.

Фушард се оживи.

— Като чувам колко ентусиазиран е гласът ви, предполагам, че отговорът е „да“.

— Всъщност, страхувам се, че е „не“ — каза Лейни учтиво. — И този път той е окончателен.

От другата страна настана зловеща тишина. Когато Фушард отново се обади в гласа му се прокраднаха хладни нотки.

— Много съжалявам, че чувам това. Искрено казано, смятам, че щом не искате да се възползвате от такава възможност, може би вие наистина не сте човекът, който ни трябва.

— Сигурна съм, че ще намерите някой много по-подготвен — каза Лейни тактично.

Отново настъпи дълго мълчание преди той да продължи.

— Е, госпожице Улф — каза той, — страхувам се, че не ме разбрахте добре. Мисля, че при тези обстоятелства е най-добре да прекъснете напълно отношенията си с „Карпатия“.

Лейни не можеше да повярва на ушите си.

— Искате да кажете, че съм уволнена? — попита тя невярващо.

— Вашето решение да се откажете от такава възможност е голямо разочарование за мен. На този етап смятам, че може би ще намерите по-подходящо място за вашия талант — Фушард затвори телефона.

Потресена, Лейни остави слушалката. В първия момент не усети нищо, което пък я изненада. Очакваше, че ще се ядоса или ще ѝ стане мъчно или нещо подобно. Но вместо това започна да я обзема едно напълно непознато чувство. С изумление осъзна, че изпитва въодушевление.

Замисли се за всички неща, които ще има време направи, за местата, на които ще може да заведе Тим и Райли, за вниманието, което ще може да отдели на собствените си рисунки.

Какво всъщност губя? — мислеше си тя. Сети се за Карла и Гейл. Нямаше причина да прекъсне дружбата си с тях. За нищо друго не можа да се сети. Дори и за Джулиан. Мисълта, че няма да го среща всеки ден, я изпълни с облекчение.

Неочаквано се почувства пълна с енергия. Изпита истинско удоволствие, когато си представи децата — как ще се втурнат към нея, когато се върнат. *Май трябва да им направя нещо по-специално за ядене* — каза си тя и си представи огромна чиния спагети с кюфтета и голяма тава с печено — две ястия, които децата обичаха.

Но най-напред трябваше да поработи върху карикатурите за местния вестник. В главата ѝ се въртяха нови идеи. Развеселена, тя слезе долу. Отиде в кухнята, за да си вземе листове и маркер. След малко съсредоточено рисуваше карикатура, над която бяха написани думите: *Хей, ти!*

[1] Денят на ветераните — последния понеделник на май. Официален празник в САЩ, на който се чества паметта на загиналите във войните. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Когато Чарли Коул отвори външната врата на жилището си, отвътре го лъхна топъл спарен въздух. Стъпи върху дебелия куп писма и вестници, насъбрали се през десетината дни, докато отсъстваше. Бързо остави куфара си и отиде до климатика като го включи докрай. Едва тогава си свали сакото и запали лампата.

Огледа дневната и изведнаж тя му се стори мрачна и малка. Всички апартаменти, които видя в Маями, бяха просторни и светли. Представи си къщата в Брикел и красивата млада собственичка. Нищо не можеше да замени усещането, че се събуждаш под топлия, огрян от слънцето повей на океана. Усмихна се като си представи и други моменти от времето, прекарано във Флорида.

Апартаментът, който си нае там, беше много по-малък. Щеше да му трябва известно време, за да се установи на новото място и стабилизира финансово, за да живее така, както иска. Но сделката, която бившият му състудент му предложи, беше много добра и твърде скоро щеше да се чувства чудесно.

Никога преди не беше обръщал внимание на ресторантския бизнес, но когато отиде и видя „Южното сомбреро“, разбра, че той е много по-стабилен и интересен, отколкото беше предполагал. Наистина, Чарли нямаше ума и целеустремеността на брат си, но чар и енергия притежаваше в изобилие. А тези качества, необременени от желанието за саморазрушение, което беше решил да забрави, щяха добре да му послужат. Тед щеше да отговаря за хотела, а Чарли — да се грижи за ресторанта.

Когато през седемдесетте и осемдесетте години бащата на Тед ръководеше това място, то привличаше по-възрастни клиенти. Чарли си спомняше, че ходеше там през семестриалните ваканции, докато беше студент. Дватамата с Тед обикаляха по цели нощи и сваляха мацките, а когато се връщаха към осем или девет сутринта, виждаха как групи от беловласи мъже и жени, разположили се на шезлонги гледат океана.

Но това беше някога. Сега Саут Бийч беше едно от най-модерните, лъскави места в страната и разрастващ се център, който привличаше много млади хора с енергия и изобретателност като него. Вече го нямаше бавният ритъм, възрастните летовници. Населението беше предимно от амбициозни пришълци и кубински емигранти, всичките готови да разгърнат своята предприемчивост.

Намръщи се, когато отиде до хладилника и извади изстудена бутилка Хайнекен. *Честен живот в най-трудолюбивата му форма* — помисли си той и отпи голяма глътка. Отиде до кафявия плюшен диван и с наслада се протегна. Тази нощ ще си почине. Утре ще започне да урежда преместването си и ще осъществи намеренията си.

Досега винаги беше живял на ръба на закона. Време беше да започне да се съобразява с правилата, на които преди не обръщаше внимание. Нарушаването им се оказа твърде опасно. Никакво пране на пари повече, никакви измами. Отсега нататък беше гражданин с главно Г.

Положението му и без това стана опасно, когато убиха Марина Полсен. Първоначално много се уплаши, защото беше замесен във финансовите ѝ машинации — особено, когато брат му дойде да говори с него. Но когато Джон и Фаръл се оказаха мъртви, нещата коренно се промениха. Не вярваше, че някой ще го обвини за прането на пари, след като досега не бяха успели да го хванат, но трима мъртви и всеки един от тях свързан с него, бяха твърде сложна ситуация.

Като малък, майка му често го упрекуваше, че взима дребни суми от чантата ѝ или че задига тениски и мокасини от търговския център. После, когато го арестуваха за наркотици, баща му се наежи срещу него. Но всъщност никога не взимаше на сериозно думите на родителите си. За него това бяха младежки щуротии. Дори и историята с Марина започна като шега. Правеше го не само заради парите, които щеше да получи, а и за да изпробва късмета си, да види дали ще му се размине.

Но след убийствата всичко се промени. А това наистина бяха убийства. Знаеше го много добре, въпреки, че никой друг още не се беше досетил. Джон беше адвокат на Марина и някой го премахна, точно както и нея. Нямаше друго обяснение за случилото се. И това караше Чарли да се чувства отвратително.

Не предполагаше, че брат му толкова ще му липсва. Последният път, в който разговаряха, се скараха и то точно преди да го убият. Още по-зле се чувстваше от факта, че не можеше да открие кой е убиецът. *Кой по дяволите е той* — помисли си Чарли за стотен път. Седна изправен на дивана и остави бирата на малката масичка. Кой познаваше тримата — Марина, Фаръл и Джон? Размишляваше върху това всеки ден, откакто умряха, но с течение на времето нищо не се изясни.

С изключение на едно, осъзна, че трябва да промени живота си. Може би той не беше гения, който щеше да разкрие убийството на брат си, но поне животът му нямаше да води направо в затвора, или още по-лошо — към собственото му убийство някой ден.

Обезпокоен от мислите си, той се изправи, взе писмата и ги остави на кухненския плот. След това се върна и прибра вестниците. Нямаше как да навакса с новините за близо двуседмичното си отсъствие, а освен това трябваше да си разопакова багажа. Можеше спокойно да ги изхвърли. Тед искаше той да пристигне и да се настани най-много след една седмица.

Едва когато започна да подрежда пресата откри заглавието „СМЪРТТА НА СЕМЕЙСТВОТО МОЖЕ БИ Е УБИЙСТВО“.

Веднага седна и очите му зашариха из статията.

— Боже Господи — каза той на глас, когато стигна до пасажа, който брат му се обвиняваше в убийство и самоубийство. Ужасен хвърли вестника на пода. Да нарекат Джон Коул убиец — това беше нелепо. Невъзможно.

Вероятно имаше много хора, които искаха да отстранят адвоката на Марина. Хора, които са се страхували от информацията, която документите ѝ съдържат. Но Чарли нямаше как да подскаже това на полицията, без да издаде участието си. Той погледна още веднъж заглавието и се изненада, когато буквите се размазаха от сълзите в очите му.

Брат му беше страхотен човек, независимо, че при последната им среща Чарли се държа много лошо с него. Не можеше да позволи на пресата да го обвинява в убийство. Помисли си за Тим и Райли. Как можеше да допусне племенниците му да мислят, че баща им е способен на толкова ужасно нещо?

Изправи се и започна да крачи из дневната. Въпреки всичко, което беше извършил досега и колко често си беше играл с огъня, той никога не беше се самозалъгвал. Познаваше най-ниските си инстинкти, най-слабите си места, но никога не беше се чувствал толкова отвратен от себе си. Не можеше да остави нещата така. Трябваше да намери някакъв изход от това положение, но такъв, че той самият да не се окаже в затвора. Трябваше да има някой, който ще настоява разследването да продължи, докато се разкрие истината, независимо каква е тя.

Продължи да крачи из стаята около час, временно забравил мислите за Флорида. Най-сетне му хрумна какво може да направи, независимо колко несигурно можеше да се окаже.

Решението, което взе, го успокои. Отиде до телефона и докато набираше познатия номер заглуши слушалката с носна кърпа. След третото позвъняване, чу как Лейни Улф вдигна и каза „ало“.

Тя надали щеше да разпознае гласа му, но за да е сигурен, го снижи до почти неразбираемо ръмжене.

— Твоите приятели, Коул — прошепна той дрезгаво, — и двамата са били убити. Мъжът няма нищо общо с това — без да каже нищо повече, той затвори телефона. Ръцете му трепереха, докато избърсваше капчиците пот, избили по лицето му.

Изведнъж изпита дълбок срам. Знаеше колко тъпо, колко малодушно беше обаяването му. Но поне направи нещо, успокои се гузно. Направи първата крачка, наистина малка, но поне не остана със скръстени ръце.

Усети известно облекчение, отиде в кухнята и си взе от хладилника още една бира. *Ако започна да опаковам тази нощ — съобразяваше Чарли, докато отпиваше от бутилката, може би ще мога да се кача на самолета за Маями утре вечер.*

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Този, който ѝ се обаждаше, затвори. Лейни остави слушалката и отстъпи крачка назад уплашено.

Кой, по дяволите, беше това? Който и да беше, беше убеден, че Джон и Фаръл са били убити. Може би знаеше и кой го е направил или защо. Може би самият той беше убиеца.

Отпусна се на леглото и се опита да подреди мислите си. Слава Богу, че телефонът иззвъня точно когато тя минаваше покрай него и не попадна на някое от децата. Дали този, който се обаждаше, щеше да каже същото на Тим или Райли? Тя леко потрепери. И защо се обаждаше тук, вместо в полицията?

Защото искаше да говори именно с нея. Точно тя трябваше да узнае, че станалото не е злополука. Мъжът нямаше нищо общо. Само се опитваше да ѝ съобщи, че Джон не е замесен. Значи, трябва да е видял статията във вестника.

Тя се изправи, странно отмаляла и още по-изплашена. Ето, че имаше някой, който знаеше какво се е случило. Внезапно Лейни осъзна, че няма никакво време за губене. Ужасният глас беше разбил тайната ѝ надежда, че страда от развинуто въображение. Обаждането му беше предупреждение, че трябва да намери отговор на въпросите си, вместо да се рови в тайни догадки. Трябваше да открие истината преди...

Преди, какво?

Лейни тръгна надолу по стълбата. Хиляди мисли се въртяха в главата ѝ, но едно беше безспорно — не можеше повече да си позволи лукса да оставя нещата неизяснени. Трябваше сериозно да се заеме с този въпрос. Дали да се обади в полицията? — чудеше се тя. Но веднага разбра, че няма смисъл. Не знаеше нищо ново от предишния път, когато посети инспектор Иейтс. Вместо полза — можеше да нанесе нова вреда на децата.

Лейни видя, че Райли минава през площадката към всекидневната с малко пакетче пуканки в ръка. Момиченцето ѝ се

усмихна, а тя му отвърна разсеяно. Сети се, че именно то я насочи към отворения прозорец в мазето. Може би децата знаеха и нещо друго, което беше важно, без да предполагат, че има значение. Колкото ѝ да не ѝ се искаше да ги въвличай това, трябваше да разбере истината.

— Мила, мога ли да поговоря за малко с теб? — попита тя, бързо слезе при Райли и я прегърна през рамо.

— Разбира се.

Детето мушна ръка в плика и хвърли в устата си шепа пуканки.

— Става дума за мама и татко.

Райли спря да дъвче и погледна. Гласът ѝ вече не беше така бодър.

— Какво?

Лейни я въведе в дневната, като не спираше да ѝ говори и двете се разположиха на дивана.

— За мен ще бъде от голяма полза, ако ми кажеш как се държаха помежду си твоите родители. Искам да кажа дали ти се струваха весели, или тъжни.

— Моля? — Райли я погледна много смутено.

Подходих много нескъпо — уплаши се Лейни. — Дори не знам какво точно се опитвам да разбера. Търсеше думите, които да накарат детето да се сети за нещо свързано със случилото се.

— Преди злополуката всичко в къщи ли беше нормално, или имаше нещо по-особено? Идваха ли тук някакви хора, които вие двамата с Тим не познавате?

Малката очевидно беше все още объркана.

— През цялото време идваха разни хора. Не ги познавахме всичките.

Лейни въздъхна. Това нямаше да я доведе до никъде.

— Съжалявам. Знаем, че въпросите ми звучат странно. Просто искам да разбера как са живеели родителите ви преди злополуката.

— Аха — Райли лапна още пуканки и задъвка замислено. — На мен винаги са ми изглеждали щастливи.

— Права си, миличка — Лейни бързо я прегърна. — Те наистина бяха щастливи.

Стана и точно преди да излезе от стаята, гласът на Райли я спря.

— Май е най-добре да прочетеш дневника на татко. Може би там е написал дали тогава е бил тъжен или весел.

Лейни се обърна и изненадано я погледна.

— Баща ти е имал дневник?

Райли кимна.

— В компютъра — тя смутено наведе поглед. — Веднъж, много отдавна четох малко от него. Не ни беше разрешено, но аз го направих — тя отново вдигна очи. — Повечето неща не ги разбирах, защото се отнасяха за работата му и други такива неща. Някъде пишеше за мама, Тим и мен.

Когато спомена името на брат си, изведнъж се уплаши.

— Моля ти се не казвай на Тим, че съм го отваряла. Това не ни беше позволено и знам, че той не го е чел.

— Мила — каза Лейни бавно, — можеш ли да ми покажеш дневника?

— Разбира се — отговори Райли, успокоена, че признанието ѝ не прозвуча скандално. — Сега ли?

Тя стана и заведе Лейни в кабинета на баща си. Остави пликчето с пуканките на бюрото и седна на стола.

— Първо да го намеря.

Лейни я наблюдаваше, удивена от скоростта и сигурността, с която това седемгодишно дете избираше необходимите команди по клавиатурата. Думи и списъци на файлове и директории се появяваха и изчезваха от екрана, докато пръстите ѝ пробягваха уверено по клавишите.

— Ето — тя бутна стола си назад, така че да направи място, за да се види директорията на монитора.

Лейни се приближи. Видя дълъг списък компютърни файлове, подредени по години и месеци. *Разбира се* — помисли си тя — *всичко е ясно и логично, какъвто беше самият Джон*. Прегледа бързо имената като търсеше месеца, в който приятелите ѝ починаха.

— Виждаш ли файла за февруари тази година? — попита тя. — Може би е под друго име, въпреки че не знам защо този месец трябва да е записан различно от останалите.

Двете още веднъж провериха списъка от началото до края.

— Мисля, че не.

— Нека тогава погледнем януари.

Райли ѝ отвори файла и зачетеха ежедневните вписвания. Джон беше писал за взаимоотношенията в кантората, за някакво дело, върху

което работи, за възможността цялото семейство да замине през юли в Южна Франция. Освен това, беше си отбелязвал кой какви ангажименти има през седмицата — вечери, спортни събития, посещения на театър. В темата нямаше нищо необичайно. Просто Джон беше писал педантично всеки Божи ден, Лейни реши, че е малко вероятно той внезапно да е спрял да води дневника след този януари. По-скоро е продължил да пише и през месеца, в който умряха. Къде тогава беше този файл?

— Благодаря ти, Райли — каза ѝ нежно и я целуна по главата. — Добра работа, компютърна магьосница.

— Свърши ли?

Кимна в отговор и детето натисна няколко клавиша, преди да изключи компютъра.

— Надявам се това да ти е помогнало — изчурулика то като си взимаше пуканките. — Имаш ли нужда от още нещо?

— Не, сладурче.

Райли излезе, а Лейни седна на стола на Джон. Тя се взря в тъмния компютърен екран. Джон си беше водил дневник редовно, като по часовник, години наред. Но месеца, завършващ с нощта, в която умря — с нощта, в която го убиха — не можеше да се открие.

Дали наистина беше възможно някой да се е промъкнал и да е изтрил точно този файл?

Лейни преглътна с усилие. Беше ужасно изплашена. Някой е влизал в къщата. Някой е свършил работата незабелязано. Побиваха я тръпки само като си го представи, но най-неприятното беше, че не е плод на фантазията ѝ. Беше напълно реално.

— Лейни, къде си?

Гласът на Тим вероятно идваше от кухнята.

— Тук съм, скъпи — извика тя и се опита бързо да дойде на себе си. — В кабинета на баща ти.

Той застана на вратата и като я видя седнала пред компютъра попита:

— Работиш ли нещо? Искаш ли да ти помогна?

— Не, благодаря. Просто си стоях така и мислех.

Той се приближи до нея.

— Така ли?

Мислите ѝ пробягнаха като пътни знаци. Райли ѝ показа дневника. Кой знае какво пък щеше да ѝ разкрие Тим. Колкото и болезнено да беше, нямаше друг избор.

— Тим — започна Лейни, — чудех се как вървяха нещата между майка ти и баща ти преди злополуката?

— Злополука ли? — повтори той с горчивина. — Никой не мисли, че това е злополука, Лейни. Всички знаят, че татко е убил и двамата.

— О, Тим!

Бяха изтърпели толкова много клюки след появата на статията, но все пак за Лейни се оказа голям удар да чуе същите думи от момчето.

— Ти не вярваш, че е така, нали?

— Разбира се, че вярвам — каза той. — Татко го е направил. Това е.

— Миличък, не бива да се влияеш от вестниците.

Той сви рамене.

— В този случай са прави.

Въпреки че изрече тежките думи твърдо, Лейни забеляза как очите му се пълнят със сълзи.

— Скъпи — приближи се тя, за да го прегърне, — защо говориш така? Баща ти обичаше майка ти. Обичаше и вас с Райли. Той никога не би сторил това. Тим извърна лицето си.

— Греша.

Тонът ѝ стана по строг.

— Не греша. Не познавам друг мъж, който да е обичал семейството си повече от баща ти.

Лейни се стресна, когато детето захлипа. Наведе се и нежно допря лицето си до неговото.

— Той не ни обичаше — Тим повиши глас. — Нея поне не обичаше. Мразеше я — след това избъбри: — Толкова се беше ядосал, че искаше да я убие. И го направи.

Лейни се отдръпна поразена.

— Това не е вярно — повтори тя настойчиво.

Тим продължи да плаче.

— Вярно е. Чух ги същия ден, в който той го направи. Сутринта се върнах в къщи, но те не ме видяха. Караха се. Той беше бесен —

никога не съм го виждал толкова вбесен.

Тя го изчака да се успокои и каза.

— Чу ли за какво се карат.

Той пое дълбоко въздух, целият разтреперан.

— Не разбрах. Спомням си единствено, че говореха за някакъв апартамент.

— Апартамент? Смяташ, че са спорили за някакво жилище? — Лейни се замисли и се опита да направи връзка между чутото и догадките си.

— Не знам — отговори Тим унило. — И аз се опитвам да разбера. Той крещеше и споменаваше някакъв апартамент. *Поне е апартамент* — каза той тогава.

— Апартамент ли? — продължаваше да недоумява тя. — Чакай малко. Да не би да е апартамент в хотел?

Изненадан, Тим се втренчи в нея.

— Въобще не съм се сещал за хотел — поклати глава изненадан. — Какво значение има това? Знам само, че беше толкова ядосан, че сам е предизвикал изтичането на газта. Искал е да го направи.

Когато напълно осъзна какво й казва Тим, започна да шепне ужасено:

— Значи през цялото време си смятал, че баща ти го е направил? От самото начало.

— Да, разбира се — той се обърна настрана, сякаш беше смутен и засрамен.

В съзнанието на Лейни изплува денят на погребението. Тим седеше с каменно лице, докато се прибираха с колата в къщи. Мили Боже, даде си сметка едва сега — той е вярвал, че баща му е убил майка му, още преди някой дори да е предположил такова нещо. И го е пазил в тайна. Не искаше и да мисли, какви терзания преживява момчето.

Клекна до него и го прегърна. Той не се противопостави.

— Миличък — каза тя с уверен глас. — Заклевам ти се, ще докажа, че баща ти е невинен. Знам, че е така, точно както знам, че двамата с теб сега сме тук и аз те обичам.

Замълча и след кратка пауза добави:

— Вярваш ли ми?

Той тъжно я погледна.

— Много би ми се искало.

Лейни го целуна по бузата.

— В момента нямам отговор, какво точно е станало. Но ще имам.
Кълна ти се.

Тя го притисна към себе си, като се питаше, как, за Бога, ще спази обещанието си.

Беше посред нощ, когато Лейни се събуди и отвори широко очи. Постепенно в съзнанието ѝ изплува картината на разговора ѝ с Каръл Ан Джизонди пред хотел „Сен Тропе“. Апартамент. Фаръл е имала ключ от стая в този хотел. Нейната приятелка Каръл Ан също е идвала в хотела или поне беше там онзи ден.

Лейни отметна завивките си, запали лампата и отиде до скрина. Отвори рязко най-горното чекмедже, за да провери. Какво направи с ключа? Опита се да си припомни къде го беше сложила същия ден, когато го откри и разбра, че не го е вадил от джоба на дънките, с които беше облечена тогава. Но те бяха прани, вече няколко пъти, а госпожа Майлс не ѝ беше дала никакъв ключ, както обикновено правеше с нещата, които Лейни забравяше да извади от джобовете на дрехите си преди пране.

Тя отиде до гардероба и видя въпросните дънки окачени. Бързо провери предните и задните джобове. Празни. Ключът вероятно е паднал, когато ги е носила към пералнята, а може би дори и в самата пералня. *Освен ако* — подсказа ѝ отново вътрешният глас — *някой не се е промъкнал тук и го е взел. Господи, не.*

Тя потрепери.

— Няма да си мисля такива неща — прошепна яростно. После отново се съсредоточи върху ключа.

Беше голям бял ключ — спомни си тя. От едната му страна бяха инициалите „С. Т.“, но от другата имаше номер. Номерът на стаята. Тя затвори очи и се опита да го възстанови. 1012. Този беше.

Изгаси лампата и отново си легна. Не можеше да си представи защо Фаръл имаше ключ от местен хотел. Кой пазеше ключ от хотел? И защо в деня на смъртта, нейният — обикновено спокоен и уравновесен съпруг ѝ е крещял, (а според Тим е бил дори вбесен) заради някакъв апартамент.

— Фаръл — прошепна тя в тъмнината, — какво си направила?

Вратите на асансьора се отвориха и Лейни слезе на десетия етаж. Зави надясно и тръгна по коридора като се взираше в номерата на стаите. Най-накрая спря. Стая 1012 „Ла плаж“. Това беше последният номер в коридора. Забеляза, че между вратата и края на коридора оставаше доста място, което може би подсказваше, че 1012 е апартамент. Но Лейни нямаше как да разбере със сигурност.

Огледа се, за да реши къде да застане. Въпреки, че нямаше представа какво точно чака, не ѝ се искаше да стои пред вратата или на такова видно място като креслото до прозореца в края на коридора. Когато се върна и мина покрай асансьора, видя до него малка ниша, в която стояха машините за кока-кола и лед. Идеално. Мушна се там.

В коридора не се чуваше нищо. Може би в късния следобед в хотела нямаше много движение. Ще трябва да изчака, колкото и дълго да е и независимо какво ще излезе, помисли си тя и въздъхна. Отвори голямата си чанта, извади списание „Тайм“, което си беше донесла и зачете.

Няколко минути по-късно шумът от отваряща се врата я стресна. Мушна списанието обратно в чантата си, поколеба се, след това надникна. Някаква жена излезе от една стая в противоположния край на коридора. Лейни се престори, че си сипва кола от машината, докато жената отmine. Отдъхна си, когато отново седна и се върна към списанието.

Когато прочете и последната статия, го затвори и погледна часовника си. Почти половин час, откакто беше дошла. Може би всичко щеше да се окаже само губене на време. Но не можа да измисли друг начин, за да разбере какво е станало.

В този момент някаква врата се отвори и я накара да надзърне *О, Боже* — сепна се тя, а сърцето ѝ затупа силно. Беше вратата на стая 1012. От нея излезе мъж в тъмен костюм. Лейни отново се скри. Чу, че мъжът се смее, след това каза нещо, което тя не можа да разбере. Женски глас му отговори. После вратата се затвори и мъжът тръгна към асансьора. Лейни се изправи, замръзнала на място и затаила дъх. Мъжът мълчаливо изчака асансьора. Едва, когато влезе в кабината и се чу мекия шум на затварящи се врати, тя се отпусна и си пое въздух.

В стаята явно имаше мъж и жена. *И какво от това* — възрази си веднага, *това нищо не доказва*. Тя все пак остана на мястото си и след

пет минути отново чу, че се отваря врата. Надникна. 1012. Оттам излезе привлекателна руса жена, затвори вратата и с бързи крачки тръгна към асансьора. Лицето ѝ беше наведено, защото ровеше в чантата си.

Все още нищо не знам — помисли си Лейни, докато слушаше как вратите на асансьора се затварят след блондинката. Сега какво? Отвратена, извади от портмонето си дребни пари, за да си вземе кола от машината. Отвори консервната кутия и отпи голяма глътка. *Заклевам се никога да не участвам като доброволец в хайки, организирани от полицията* — отбеляза саркастично тя. — *Човек може да умре от скука и при това нищо да не разбере.*

Асансьорът отново спря на етаж. Лейни внимателно надзърна. Една висока, тъмнокоса жена вървеше по коридора с гръб към нея. Тя я проследи с поглед, докато стигна до стая 1012. Извади ключ от джоба на самото си, отвори и влезе вътре.

Лейни се облегна на стената. Мъж и жена напуснаха стаята, а десет-петнадесет минути по-късно, друга жена си отвари с ключ. Тя се разминава с другата двойка за много малко, но удобно, без притеснения. Случайно или нарочно бе това?

Реши още да изчака. Накрая чу, че асансьорът се отваря. Този път по коридора мина нисък, набит мъж. Наблюдаваше го със свито сърце и не можеше да повярва на очите си. Това не беше възможно. *Влез в някоя друга стая* — мълчаливо го умоляваше тя. — *Моля те, не там.*

Той спря пред 1012 и почука три пъти кратко. Лейни успя да различи веселия глас на жена, която се провикна от стаята *Кой е* и чу грубоватия отговор на мъжа *Аз съм*. Вратата се отвори и Лейни зърна голата ръка на жената, която го докосна и нежно го издърпа вътре.

Лейни усети, че ѝ се повръща. *Моля те, Боже, дано има някакво друго обяснение. Убеди ме, че това не са проститутки и техните клиенти. Кажу ми, че Фаръл не е замесена в такова нещо* — повтаряше молитвите си полугласно, разтърквайки чело. Не беше възможно. Фаръл обичаше Джон и децата. Нямаше абсолютно никаква причина да се забърква в такова нещо. Поне не за пари. Може би за удоволствие?

Изведнъж в съзнанието ѝ нахлуха спомени от коледното тържество у семейство Коул. Нервността на Фаръл през цялата вечер, репликите към Джон, че я държи изкъсо. Лейни започваше да се сеца

и за други разговори. Когато двете бяха в спалнята и Фаръл ѝ оправяше косата, ѝ каза, че май е избързала с брака си. *Понякога поглеждам някой мъж и си мисля за всички неща, за които не ми е позволено дори да мисля* — бе казала приятелката ѝ.

Лейни затвори очи. Въпреки спорадичните шеги, винаги беше смятала, че Фаръл е щастлива в избора си, и че доброволно се е отказала от независимостта си, без да съжالياва за това. Дали не е ѝ е загатвала, че има нужда от едно последно приключение, а може би и повече?

Лейни бързо отиде до асансьора и нетърпеливо започна да натиска копчето. Искаше час по-скоро да се махне от този хотел. Когато кабината спря във фойето, тя бързо излезе и се втурна към изхода. Изведнъж спря вцепенена. Срещу нея се задаваше Шугър Таплингер.

За части от секундата Лейни видя пробягналото в очите на Шугър неодобрение. Но почти веднага на лицето ѝ грейна широка усмивка.

— Здравей, мила — каза тя въодушевено и я хвана за ръката, — каква изненада. За събранието ли си дошла?

Лейни я погледна втренчено.

— Какво събрание? — успя да каже накрая.

— Ами, събрание на Организацията за доброволно подпомагане на възрастните — отговори ѝ Шугър бодро.

— Не, не съм тук за това — Лейни поклати глава докато отчаяно се опитваше да измисли някакво подходящо обяснение за присъствието си.

Но Шугър не я попита нищо повече.

— Това е годишното събрание на Организацията — каза тя — и със сигурност ще закъснея, ако не се размърдам — тя мина покрай Лейни усмихвайки се. — До скоро.

Лейни остана на място, и наблюдаваше Шугър, докато се отдалечи. Фаръл, Каръл Ан Джизонди и Шугър Таплингер по някакво странно съвпадение посещаваха този хотел, който се намирал на няколко километра извън Медоувю. Лейни се обърна и тръгна към главния вход. Веднага видя, това, което очакваше. Като повечето хотели, „Сен Тропе“ имаше табло за съобщения, на което се обявяваха мероприятията за деня. Откри търсеното под номер три.

„Събрание на Организацията за подпомагане на възрастните, Син салон.“

Значи наистина имаше такова събрание.

А може би Шугър знаеше за него само от таблото. Дали ако беше останала горе, Лейни нямаше да види как и тя отключва вратата на стая 1012?

Шугър се престори, че се оглежда в позлатеното огледало до асансьора. Оправяше косата си, сякаш това беше най-голямата ѝ грижа. Всъщност се опитваше да потисне гнева си, за да не проличи в изражението ѝ.

Имаше една-единствена причина да срещне Лейни Улф в този проклет хотел. Онази идиотка Каръл Ан се оказа права. Най-близката приятелка на Фаръл, очевидно знаеше истината. И без съмнение щеше да направи нещо.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Пен остави куфара си в караваната, преди да влезе в голямата къща. Пътем свали бежовото си сако и го преметна през рамо. Намръщи се, защото се надяваше да види Тим и Райли, без да се среща с Лейни. След рождения ден на племенника си разговорите им бяха кратки и хладни, а след това той замина в командировка в Санта Фе. Оттогава не виждаше причина да променя отношението си към нея. Тя беше тази, която се канеше да изчезне безследно. Може би куфарите ѝ бяха вече стегнати и чакат, сложени до входната врата.

Той разтърка очи, уморен от пътуването. Предварително беше ясно, че отново ще се скарат за нещо, но точно сега нямаше никакво настроение за скандали. Мина през кухнята и с разочарование установи, че голямата къща е тиха, а децата ги няма наблизко.

Видя Лейни в дневната, седнала на едно кресло, облечена с изтъркани дънки и бяла тениска. Беше се замислила с химикалка в ръка. Канеше се да пише нещо върху големия жълт скицник, лежащ в скута ѝ. Пен се подразни, съзерцавайки я: колко невинна и красива изглеждаше дори когато се канеше да направи нещо толкова отвратително, като това да ги изостави.

Вдигна глава, когато той влезе и щом го позна изражението ѝ стана сдържано.

— Къде са децата? — попита той рязко.

На лицето ѝ се изписа гняв.

— Добре дошъл — отговори му тя. — Отидоха с Мегън Бърк и нейните деца на кино. Благодаря ти, че питаш. Всички се чувствахме добре, докато те нямаше.

— Искаш да си разменяме любезности, така ли? — сарказмът му беше примесен със студена официалност. — Извинете, не ви разбрах. Времето тук е прекрасно, нали? Но, предполагам, не е толкова хубаво както това в Лос Анджелис.

— Аз пък нищо не предполагам — тросна му се тя, защото не можеше да схване какво цели той. Тонът ѝ отново стана рязък. — Да

не би да намекваш, че сега пък смяташ да заминеш за там? Наистина много ще ни липсваш, но ще се справим някак си.

— Напротив — каза той и сложи сакото си върху облегалката на дивана. — Уредих си да остана тук през следващите няколко месеца. Никакви пътувания. Сигурен съм, не ти е хрумвало даже, че за децата е добре да бъдат с някого, с когото се чувстват спокойни, а не само с дядо си и баба си.

Тя въздъхна уморено.

— Пен, съжалявам, но в момента не съм в настроение за обидните ти намеци. Трябва да мисля за други неща.

— О, сигурен съм в това — той видя как тя изпита лек смут, когато усети гнева в гласа му. По дяволите! Точно сега не искаше да започват отново, но някак си не можеше да се овладее. — Без съмнение трябва да направиш много списъци и предполагам, че точно на това си се посветила. Важни списъци, като например кои дрехи да си вземеш и кои нови ресторанти да посетиш, когато идеш там.

— Когато ида, къде?

Той мушна ръце в джобовете си и започна да се разхожда. Беше твърде неспокоен, за да седи на едно място.

— Стига си се измъквала, Лейни. Всички знаем, че се каниш да започнеш новата си кариера на преуспяваща холивудска звезда. Вече ти остават пет-шест дни до заминаването, нали? Великият творчески гений ще създаде нов герой, ще премести планини и ще промени хода на историята. Не бихме искали две малки деца да попречат на това, нали?

Тя го последва изненадано.

— Откъде знаеш всичко това?

Той млъкна и сви рамене.

— Имаш много бърбиви колеги.

Тя присви очи.

— Какво искаш да кажеш? Да не би да си се обаждал в службата ми, за да провериш какво смятам да правя. Бог да ти е на помощ ако е така.

Той махна пренебрежително с ръка.

— Успокой се, никой не те проверява. Една вечер приех съобщение за теб, не си ли спомняш, от една жена, с която работите заедно. Фран Морган или Мейърс — тя спомена, че сте в една стая.

Много искаше да си говори с мен и ми каза колко се радва за теб, че ти се е открила такава възможност.

Лейни каза с отвращение:

— Представям си как горката Фран не е могла да устои на чарата ти.

Той се усмихна.

— О, благодаря — отвърна ѝ иронично. — Все едно, но от нея разбрах, че всички, цитирам: „стоят със затаен дъх“ — край на цитата — и чакат да разберат какво ще бъде твоето решение на 10 юни — той сниши глас в престорен театрален шепот. — Тя се питаше дали аз не зная нещо повече за хода на твоите мисли. Но аз ѝ казах, че ние също стоим със затаен дъх.

Той спря точно пред Лейни. Погледът му я пронизваше.

— Аз, разбира се, не ѝ казах, че ние няма защо да се чудим за отговора. Ние знаем, че за теб това е едно добре дошло извинение да се измъкнеш отгук. Вината не е твоя, естествено. Кой би пренебрегнал такъв шанс? Никой дори и не очаква, че ти ще откажеш. Освен това, бабата и дядото и без това искат да те изместят. Така че всичко се подрежда чудесно. Нали така?

Той се изненада, когато Лейни се разсмя.

— Ето защо си толкова мил тази вечер — каза тя с усмивка. — Но както винаги, нямаш и най-малката представа какво става всъщност.

Пен се ядоса.

— Какво, по дяволите, означава това? Не ти ли предложиха работа в Лос Анджелис?

Тя се надигна, взе химикалката и скицника в една ръка и преди да мине покрай него, промърмори нехайно:

— Да, предложиха ми.

Ужасно ядосан, той я хвана за китката. Спря я и я накара да го погледне в очите. Гневът му се стопи като сняг и отстъпи място на учудването, когато усети силно еротично привличане, толкова силно, че едва се сдържа да не я хвърли на дивана. Боже как я желаше!

Бързо пусна ръката ѝ, като че ли го изгаряше.

Сякаш в отговор в очите ѝ проблеснаха искри, но тя бързо извърна лицето си. Когато се овладя, заговори тихо:

— Отказах проекта „Мариса“. Няма да замина за Лос Анджелис. И вече не работя в „Карпатия“. Тук съм и смятам да остана завинаги. Никога няма да изоставя тези деца — нито заради някаква работа, нито заради твоите родители, независимо какви високоплатени адвокати ще изправят срещу мен.

Пен отстъпи назад. Не успяваше да се владее толкова близо до нея. Все още не можеше да проумее думите ѝ.

— Ти оставаш?

Тя кимна.

— Най-сетне схвана ситуацията.

Очите им се срещнаха.

— Е — каза той, — да ме вземат мътните. Наистина — спонтанно протегна ръка и нежно я погали по рамото. — Ти отново ме изненада.

Тя се изчерви и бързо се отдръпна.

— Няма защо да се изненадваш — каза отбранително.

Този път беше негов ред да се разсмее.

— Не, разбира се. Ти никога не си смятала да оставиш всичко, да заминеш и да позволиш на родителите ми да постигнат целта си. Никога.

Тя трепна.

— Добре, надявам се, че ще разбереш това рано или късно. Дотук се позабавлява достатъчно. Стига вече. Или сега сигурно ще започнеш да ме обвиняваш, че съм попречила на любимите ти пътувания из целия свят, на възможността ти да впечатляваш местните жители и да спиш с екзотични красавици. Вече не е нужно да стоиш тук и да чакаш кога ще си замина.

Той не можа да се сдържи. Приблужи се и отново протегна ръка, за да докосне косата ѝ.

— Може просто да искам да съм тук.

Гледаха се един в друг, без да помръдват. Неусетно химикалката се изплъзна от пръстите ѝ и падна върху килима. Тя бързо се наведе да я вдигне и я сложи върху скицника.

Когато погледна какво е написала на първата страница, лицето и помръкна.

— Мисля, че е време да ти кажа нещо. Обещах си да не споменавам на никого, но понеже и децата са замесени, не мога да

чакам, докато открия отговора. Трябва ми помощ.

Пен беше озадачен.

— Да?

— Седни — каза му Лейни с мек глас и го отведе до дивана. Тя седна и се обърна към него.

— Какво е това, което се отнася до децата? — той отпусна едната си ръка на облегалката на дивана.

Тя търсеше най-подходящите думи.

— Нали видя статията във вестника? Онази, в която се намеква, че Джон е виновен за смъртта на двамата?

— Лейни — каза той раздразнено, — не можеш да вярваш на тези писания. Някой си надраскал нещо във вестника — и хоп, то било истина. По никакъв начин. И ти, и аз знаем, че всеки друг би могъл да извърши такова нещо, но не и Джон Коул.

Тя кимна.

— Така е. Но децата страдат от „тези писания“.

В очите на Пен се появи тъга.

— Да, разбира се. Другите деца. По дяволите!

— Тогава не ни оставя нищо друго, освен да докажем, че Джон няма нищо общо. Заради децата.

— Няма какво да доказваш. Полицията смята, че е злополука и няма никаква причина да мислим, че Джон...

— Пен, слушай — рязко го прекъсна тя, — не става дума само за Джон. Мисля, че и двамата са били убити.

Настъпи дълго и напрегнато мълчание, докато Пен преодолее изненадата си. Накрая поклати глава.

— Нещо не разбирам.

Лейни разтърка очи, сякаш отлагаше следващата си реплика. Заговори толкова тихо, че той трябваше да се напруга, за да я чуе.

— Не всичко ми е ясно, но Фаръл... била е замесена в нещо нередно и се страхувам, че за това има доказателства.

— Нещо нередно ли? — Гласът му прозвуча остро. — Какво имаш предвид, под „нередно“?

— О, Пен — каза тя отчаяно, — открих ключ от хотелска стая сред вещите на сестра ти. Отидох в хотела и наблюдавах. Влизаха мъже и жени. Беше очевидно.

— Какво беше очевидно? — говореше бавно, сякаш още не разбираше.

Лейни продължи:

— Имало е някакъв проблем между Фаръл и Джон. Тим каза, че ги е чул да се карат в деня, преди да умрат и ставало дума за някакъв апартамент. Предполагам, че е същият хотелски апартамент.

Очите му я фиксираха.

— Какво, по дяволите, говориш?

Тя наведе поглед към скута си.

— Става дума за добре организирана проституция. И Фаръл е била замесена по някакъв начин.

Пен стисна юмруци.

— Да не си полудяла? Каква причина би могла да има тя да се набърка в такова нещо? — гласът му стана още по-настоятелен. — Сестра ми беше щастливо омъжена жена.

Лейни прехапа устни.

— Не го е направила щастливо омъжената жена — гласът ѝ секна, — а предишната Фаръл, нашата предишна Фаръл, която обичаше да е непокорна.

Пен преглътна мъчително като разбра напълно какво имаше предвид Лейни. Почувства страх при мисълта, че може да е права.

— И какво? — едва успя да пророни той.

— Не знам как да свържа фактите, но съм сигурна, че между тях има връзка. Пен, не мисля, че е било злополука. Убедена съм, че някой се е промъкнал в къщата и е повредил пещта, защото е искал да убие Фаръл. Или Джон. Или и двамата.

Пен затвори очи. Ужасът му нарастваше. Спомни си дните около погребението на сестра си, добили друг смисъл сега, при съмнението за убийство.

— Ето какво правя — продължи тя и му подаде жълтия скицник да види бележките ѝ. — Пиша всичко, което знам и се опитвам да намеря смисъл. Като например, защо в компютърния дневник на Джон липсва месец февруари? Ти не беше тук, но един ден някой ми се обади по телефона, че става дума за убийство и че Джон няма нищо общо с него.

— Какво? — избухна Пен. — Сериозно ли говориш?

Тя тъжно кимна.

— Вече наистина вярвам, че някой ги е убил.

— Имаш ли някаква представа кой може да го е направил? — каза той дрезгаво.

— Не, действително нямам.

— Ами полицията? Те знаят ли за това?

— Ходих при тях. Но то беше преди да разбере за хотела. Отидох да ги питам дали имат някакви съмнения, че станалото не е злополука — тя говореше трудно, като че ли думите я нараняваха. — Единственият резултат беше, че местният вестник обвини Джон в убийство.

Той кимна и направи опит да се успокои. Пое дълбоко въздух и бавно издиша.

— Щом е така, тогава ще намерим убиец. Заедно.

Лейни едва беше успяла да разкаже на Пен всички подробности около разкритията си, когато Тим и Райли се върнаха от киното. Мегън само си подаде главата, за да ги поздрави и замина. Едва щом децата си легнаха, двамата отново отидоха в дневната, за да обсъдят какво да правят по-нататък.

— Нали не мислиш, че съм луда? — попита Лейни и се отпусна на дивана. — Много ми се иска наистина да можеше да ми го кажеш. Може би всичко това — случайните ми срещи с Каръл Ан и Шугър, и другите неща, които ти казах, нямат връзка със станалото.

Той поклати глава.

— Би било чудесно ако всичко се окаже поредица от ужасни съвпадения. Но, по дяволите, нали така си изкарвам хляба — като разследвам. Затова ще проучваме въпроса, докато не разберем веднъж завинаги какво е станало тук.

Тя въздъхна.

— Може би ще се чувстваме по-зле, ако научим.

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Вече имам няколко идеи откъде да започнем. Най-напред трябва да решим кого точно са искали да убият. Фаръл или Джон?

— Или и двамата — предположи Лейни.

— Точно така.

Пен седна до нея и сложи ръка на рамото ѝ, което трепна от допира му. *Престани* — каза си тя строго. Сега не беше време за нежности, макар че в същото време желанието ѝ Пен да продължи да я гали, беше неудържимо.

— Най-напред трябва да проверим всичките им вещи — той каза почти на себе си. Обърна се и дръпна ръката си, очевидно, без да усети, че я е докоснал.

Съсредоточи се — каза си тя строго още веднъж — *той си играе с теб, точно както и първия път*. Пен Бекли най-много обичаше да оплете с чара си някоя нещастна жена. Цялата се изчерви от смущение, когато се сети как се бяха любили преди няколко месеца, точно тук, на същия диван. Любовни ласки и нежни думи. Те не значеха нищо.

Поне за него — реши тя, защото дълбоко в себе си усещаше, че онази нощ означаваше твърде много за нея. Дори с изненада осъзна — беше се запечатала в съзнанието ѝ много по-дълбоко, отколкото която и да е нощ, прекарана с Джулиан Крол или с всеки друг.

И така — мислеше тя, докато наблюдаваше Пен, който стана и започна да се разхожда из стаята — *Аз отново се намирам там, където бях преди. Абсолютно сама. Както винаги и може би винаги. Не, не е вярно* — възпротиви се, като се сети за двете деца, на които се бе посветила. — *Точно така* — поправи се с гордост — *посветих се*.

Лейни тръсна глава, за да се избави от мислите си. В този момент трябваше да изяснят смъртта на Фаръл и Джон. Стана и се изправи пред Пен.

— Аз прегледах повечето от нещата им — каза тя. — Джон държи тук някакви служебни документи, но в тях не забелязах нищо особено. Разбира се, само ги прелистих. На лесно място са, ако искаш да ги разгледаш по-подробно.

— Хайде да видим.

Отидоха в кабинета на Джон и извадиха от чекмеджетата и шкафовете папки и кутии. Разстлаха документите на пода и започнаха внимателно да търсят нещо необичайно.

Работеха мълчаливо, само от време на време някой от тях коментираше накратко прочетеното. Опитваха се да намерят някаква връзка. Вече два часа Пен търпеливо преглеждаше дебелия куп с папки от най-долното дясно чекмедже на бюрото. Изведнъж спря и подсвирна от учудване. Държеше в ръце бял лист с напечатан текст.

— Какво е това? — попита Лейни.

— Списък на хора — подаде ѝ го да го разгледа. — Беше в папката с надпис „Марина Полсен“.

— Това е някаква полицайка, която Джон е представлявал. Не знам какво значи, но го погледни.

Лейни прегледа страницата. Не знаеше никое от имената, подредени както изглеждаше произволно. Не може да открие по какъв принцип са подбрани. Това беше...

Тя изненадано спря и се вгледа в четвъртото име отдолу нагоре. „Шугър Таплингер“.

Когато вдигна поглед към Пен усети, че ѝ се гади. Тя погледна Пен.

— Не е било случайност, че съм я видяла в хотела — каза тя, — сега всичко си идва на място.

Пен взе листа.

— Така изглежда, но каква е връзката?

Лейни се опитваше да си обясни.

— Предполагам, че има нещо общо с... бизнеса в хотела. Но какво прави нейното име в папките на Джон?

Той я погледна въпросително.

— И при това в папката на ченгето — Марина Полсен. Може пък всичко да е много по-невинно, отколкото изглежда.

— Може ли това да е списък на вероятни жертви? Може би всички момичета, които посещават хотела, са застрашени по някакъв начин — смутено предположи тя.

Пен се изправи и раздвижи изтръпналите си крака.

— Ето какво ще направим. Утре ще си взема свободен ден и всеки от нас ще проучи това, което е открил.

— Ще видя какво друго мога да открия за Шугър Таплингер — каза Лейни, стана и пое дълбоко въздух. — Тя беше с най-близката съседка на Фаръл. Приятна жена, която прави невероятни торти и сандвичи — продължи замислено сякаш говореше на себе си — и която винаги е готова да ми предложи помощта си. Много пъти ме е отменяла и е гледала децата... Господи, Пен, коя е тази жена, всъщност? Дали наистина е забъркана в някаква гнусна история или още по-лошо — има пръст в убийството на Джон и Фаръл?

Тя зарови лице в шепите си. Пен пристъпи към нея и я прегърна, за да я утеши. Усети как устните му докоснаха челото ѝ.

— Всичко ще се оправи, Лейни — прошепна той, — по-добре да разберем истината.

Искаше ѝ се да остане така, сгъшена в ръцете му, до края на живота си. Никога не беше се чувствала така сигурна в прегръдката на мъж.

Когато вдигна поглед, видя в очите му болка. Фаръл беше неговата малка сестра. Колкото и неприятни да бяха направените разкрития, Лейни все пак имаше време да ги осъзнае и да ги подреди в съзнанието си. Върху Пен те се стовариха изневиделица — шокът от подозрителните занимания на Фаръл и предположението, че е убита сигурно го смазваха.

Лейни се усмихна.

— Прав си. По-добре е да знаем истината.

Прибраха документите и оставиха стаята така, че децата да не забележат, че е пипано и нещо липсва. Лейни прочете мъката и решимостта в изражението на Пен, когато ѝ каза „лека нощ“. Не спираше да го гледа и когато той излезе, изпита сладостен копнеж по него.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

На другия ден Лейни имаше чувството, че ще се пръсне от нетърпение, докато чакаше Пен да се върне. Беше прекарала по-голямата част от деня в градската библиотека и шокирана от откритията си не можеше да мисли за нищо друго. През цялото време се чувстваше едновременно неспокойна и разсеяна.

Отдъхна си, когато разбра от госпожа Майлс, че Райли е отишла на сбирка на децата от компютърния клуб. Тим се беше обадил от училище, че ще остане да играе мач. *Слава Богу* — успокои се тя, когато изпрати прислужницата и двамата с Пен можеха вече да действат спокойно. — *Но къде, по дяволите, е той?*

Лейни грабна купчината сметки от панера върху един кухненски шкаф и реши да оползотвори времето си, докато чака. Взе химикалка и започна да преглежда сметката за тока. Пред очите ѝ обаче плуваше лицето на Фаръл — по-живо от всякога. Усети, че я обзема гняв.

Защо, защо? — питаше тя въображаемия образ и огорчението ѝ ставаше все по-голямо. Дали някога щеше да открие какво наистина е станало? Дали приятелката ѝ е ходила в този хотел само един или стотици пъти? Дали го е правила, защото ѝ е доставяло удоволствие?

— *Защо не можеш да ми кажеш?* — прошепна Лейни гласно и за пръв път разбра, колко ѝ е болно, че Фаръл не беше пожелала да сподели нищо с нея или пък е усещала, че не бива. Започна да гризе нокътя на палеца си като питаше какво ли би казала на приятелката си, ако знаеше.

Объркана, тя стана от масата. Една кола спря пред къщата. Най-сетне Пен се върна. Тя отиде да го посрещне на вратата.

— Няма да повярваш какво научих днес в библиотеката — каза тя припряно като протегна двете си ръце и хвана неговите. — Радвам се, че вече си тук.

Видя как погледът му проследи ръцете ѝ и усмивката грейна на лицето му. Смутена го пусна.

— *Откри ли нещо?* — попита го делово.

Той кимна, сложи ръка на гърба ѝ и я въведе във всекидневната.
— Но първо ти разкажи.

Двамата седнаха един срещу друг на дивана, Лейни веднага започна да докладва.

— Направих така като ми беше казал и прегледах цялото течение на местния вестник за изминалите шест месеца до този февруари. Нямаше нищо особено. И изведнъж открих — точно две седмици преди Фаръл и Джон да умрат. Снимката ѝ и всичко останало.

— Кое? — попита Пен.

— Съобщението за Марина Полсен, жената, чиято папка преглеждахме снощи. Пен, тя е умряла малко преди тях. Във вестника се казва, че колата ѝ се отклонила от пътя и се блъснала. Но тази жена е притежавала списък, в който фигурира името на Шугър. Разбирам, че е било катастрофа, но не мислиш ли, че съвпадението е странно?

— Боже Господи — Пен обмисляше казаното, — та нали и смъртта на Фаръл и Джон също изглеждаше случайна.

Лейни кимна.

— Освен това, проучих и Шугър. Моминското ѝ име е Лоутън, а истинското ѝ име е Беатрис.

— Беатрис ли? — попита рязко Пен.

— Да — Лейни изчака, но той не каза нищо повече. — Спомних си две неща, които тя беше споменавала и ми се сториха важни. Първо, на миналото коледно тържество тя се пошегува, че излизала с някакъв футболист в Пен Стейт. Аз се обадох в колежа и се оказа, че в архивите му няма студентка на име Беатрис Лоутън, нито пък Шугър или някой с подобно име и на нейните години, който да е учил в колежа по това време.

— Това се връзва с всичко останало — вметна Пен.

— Освен това — продължи Лейни, — веднъж тя разказваше, че е била секретарка в някаква адвокатска фирма в Ню Йорк, преди да се омъжи за Хелмут. Спомням си това, защото името ми направи впечатление. Тя каза, че фирмата се казва Гарднър, Бърнет... и още някой.

— И ти си запомнила — попита Пен скептично. — А защо?

Лейни се усмихна.

— Франсис Ходжсън Бърнет е авторката на „Тайната градина“ — моята любима детска книга. Гарднър — Гардън (градина). Бърнет като

стана на осемдесет мога и да не знам телефонния си номер, но тази книга ще помня цял живот. Стори ми се странно съвпадението, приличаше на игра на думи, въпреки че тогава не казах нищо на Шугър.

— Да, спомням си, че и Фаръл много харесваше тази книга, когато бяхме деца — припомни си Пен с усмивка.

— Проверих — каза Лейни — и се оказа, че в Ню Йорк няма такава фирма.

Пен я погледна с възхищение.

— Добра работа за една сутрин.

Лейни се засрами, когато усети, че поруменява от похвалата му. Тя се покашля, за да скрие неудобството си.

— А ти какво откри?

— Когато снощи ми обърна внимание, видях в нова светлина обстоятелството, че децата не са били в къщата по време на злополуката. Толкова се радвах на този факт, та въобще не ми хрумна, че е малко съмнителен — Пен се намръщи. — Говорих с един човек от телефонната компания, който бях интервюирал преди време. Познай какво открих?

Лейни затаи дъх.

— Фаръл не се е обаждала на Джизонди, за да моли да вземе децата у тях онази вечер. Обаждането е било от къщата на Джизонди. Каръл Ан е звъняла тук.

— Знаех си — отдъхна си Лейни. — По дяволите, знаех си, че тази Каръл Ан лъже. От самото начало усетих, че има нещо гнило с нейните деца.

Тя седна замислена и след това продължи:

— Това означава, че Каръл Ан е замесена и аз я видях в хотела, защото тя е една от жените...

— Точно така — потвърди Пен.

— Не мога да повярвам. Тази дребна, невротична жена, която прилича на мишка — раменете на Лейни увиснаха. — Никога няма да разбере хората...

— Това не е всичко. Отидох в „Сен Тропе“. Първоначално не открих нищо и трябваше да се срещна с някой от по-висшите в администрацията. Но с помощта на 500 долара и заплахата, че ще кажа

на полицията и ще злепоставя техния хотел, разбрах всичко за апартамента.

— Разкажи ми — изстреля Лейни.

— Стаята е регистрирана на името на Джанет Беатрис. Затова реагирах така, когато ти ми събщи, че истинското име на Шугър е Беатрис. Е, вече знаем, коя е тази Джанет.

— Значи стаята е на името на Шугър?

Пен кимна.

— Накрая администраторката изплю истинското ѝ име. Тя не се обаждала на никого, когато идвала в хотела, просто е минавала между капките, но аз го накарах да се поинтересува какъв е бизнесът ѝ. На практика хотелът е толерирал това с години. Прибирали са парите и са се правели, че нищо не знаят. Каза ми, че Шугър лично плащала сметките.

Лейни прокара ръка през косите си.

— С други думи, Шугър ръководи бизнеса. Тя самата не работи там. Тя е шефът.

Пен кимна. След това разтвори длан и свивайки пръсти започна да отбелязва фактите, които им бяха известни.

— Тя е в списъка на полицайката, която умира малко преди сестра ми и зет ми. Този списък е у Джон. Фаръл е едно от момичетата — той трепна при произнасянето на името ѝ, но след това продължи като отпусна ръката си в скута.

— Знаем връзките, въпреки, че за конкретното им развитие мога да ти предложа поне няколко възможни сценария.

Двамата се умълчаха. Най-накрая Лейни каза:

— Какво ще правим сега? Изяснихме ролите, но нямаме истинско доказателство, че Шугър е виновна.

— Точно така — кимна Пен. — Трябва да се доберем до сигурна улика. Докато идвах насам в главата ми се въртеше една идея.

— Да?

— Ще говоря с Хелмут Таплингер.

Лейни го погледна въпросително.

— Мислиш ли, че той ще ти даде информация за собствената си жена?

— Не знам — поклати глава Пен. — Съмнявам се, че знае нещо за извънкласните занимания на съпруга си — той погледна Лейни като

че ли тя знаеше отговора.

Тя сви рамене. Пен се усмихна.

— Едно нещо, обаче е сигурно: Хелмут е човек, който обича собствения си глас. Дори и да не знае нищо, може да науча нещо интересно. С Каръл Ан няма смисъл да говорим.

Лейни кимна в знак на съгласие. Изправи се и прекоси стаята. Когато се обърна да го погледне, Пен усети нейното безпокойство.

— Какво има? — попита той като се облегна назад и се опита да разгадае изражението ѝ.

— Нищо — отговори тя малко прибързано.

Той се изправи и се приближи до нея.

— Какво? — попита я по-настойтелно.

— Опитвам си да си представя, какво може да направи Шугър, ако Хелмут ѝ каже за твоите подозрения — страхът на Лейни беше очевиден. — Кой знае какво ѝ е казала вече Каръл Ан — гласът ѝ стана почти трескав.

Пен нежно обви раменете ѝ.

— Не се безпокой, Лейни — каза ѝ почти весело. — Аз ще те пазя.

— А кой ще пази теб? — попита тя като се отскубна от прегръдката му и се отдалечи на няколко крачки.

— Шугър няма да посмее да ни направи нищо, кълна ти се — добави той по-сериозно.

Искаше му се да я успокои, но с всяка изминала секунда Лейни ставаше все по-напрегната.

— Пен, моля те. Тази жена може да е опасна. Тя може би е човекът, който е убил Фаръл и Джон. Не искам да говориш с Хелмут. Все едно да я поканиш да убие и теб. Не можеш да постъпиш така!

Той стоеше пред нея уверено, с изражение, което досега ѝ беше непознато.

— Защо да не мога? Помисли си само, колко мирно и спокойно ще ти бъде тук, ако успея.

— Не се шегувай с тези неща — Лейни изпита невероятна паника, когато си представи какво можеше да се случи. Нямахше да понесе да изгуби и него.

Но защо се залъгваше? Така или иначе, тя пак щеше да го изгуби. Пен щеше да се върне в Лондон или на някое подобно място. Целият

му живот беше низ от пътувания и завръщания.

Всъщност, той живееше в къщата откакто и тя се настани в нея, но негласното им споразумение беше, че това е временно. Представи си как ще се почувства, когато той си замине, колко празен ще е домът и собствения ѝ живот. Тази мисъл я зашемети като удар.

— На кой му пука какво ще правиш? — тросна му се сърдито. — Ти така или иначе винаги си с единия крак навън — без да съзнава какво прави, ръцете ѝ се свиха в юмруци и тя ги вдигна към него. В мъката си изпитваше атавистична нужда да го нарани.

Но ръцете му я обгърнаха и той я придърпа към себе си. Устните му се притиснаха в нейните. Целувката им бе толкова страдна, че ѝ се стори, че някаква сила я помете и замъгли всичко наоколо. Чувстваше единствено него — вкуса на плътта му, нуждата да бъде с него.

Те се отпуснаха на мекия килим. Устните им все още се впиваха жадно, но телата им нежно се обвиха, сякаш не искаха да допуснат страстта да наруши крехкостта на мига. Тя усети как ръката му гали бузата ѝ, спуска се по рамото и надолу към бедрото. Изстена, притисна се към него, докато нежността на докосванията им отстъпи място на завладялото ги желание.

Слели устни, те се опитваха да съблекат дрехите си, възбудени от препятствията на циповете и копчетата.

— Лейни — каза Пен блажено бавно, когато тя хвърли и последната си дреха и допря голото си тяло до него.

Той прокара пръсти по извивката на гърба ѝ, нагоре към заобленостите на гърдите ѝ. Тя потръпна от удоволствие.

Обичам те — прошепна си тя и изведнъж разбра, че няма смисъл да се преструва, че не е така. Притисна се пак в него сякаш от това зависеше живота ѝ.

Той легна върху нея, а тя с цялото си тяло го насърчаваше да продължи. Но той спря, взе лицето ѝ в двете си ръце и се взря в очите ѝ. Желанието му беше очевидно, но все още овладяно.

— Не мога нищо да направя — каза ѝ нежно. — Обичам те.

Лейни би се заклела, че сърцето ѝ спря да бие. Не смееше да диша.

— Мисля, че винаги съм те обичал — каза той и пак я целуна. Този път нежно в подкрепа на думите си.

Двамата бяха едно. Погълната от чувствата и мислите си, ликуваща от думите му, тя потреперваше от това, което щеше да последва. Знаеше, че след всичко я очаква страха, познат като стар приятел. Този страх я накара да избяга, когато Джулиан ѝ предложи да се оженят, той я тормозеше и през първите седмици на съвместния ѝ живот с децата. При всяка нова стъпка пред нея се изпречваше страхът.

Но този път нямаше да му позволи да я владее. Докато чуваше как Пен шепти името ѝ, за пръв път изпитваше само чистата радост, че е там, където иска да бъде.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— И този сополанко седи в офиса ми и настоява, че трябва да получи работа в списанието — Хелмут посочи толкова силно с пръст, сякаш всеки момент щеше да пробие гърдите на Пен. — След това произнесе фамилията ми неправилно — продължи като клатеше глава с възмущение. „Таплинджър“ — този път домакинът прободеше въздуха три последователни пъти. — Е, — продължи той, а лицето му все повече се зачервяваше и белият му перчем щръкна право нагоре. — Щом това хлапе не може дори името ми да запомни, как да му поверя цяло научно списание.

В гнева си Хелмут приличаше на нещо средно между глава червено цвекло и кромид лук. Пен едва се сдържаше да не се разсмее. Накрая едва успя да вметне едно „Ами...“

Хелмут кимна сякаш беше получил абсолютна подкрепа. Вече двадесет минути Пен се оглеждаше из кухнята на семейство Таплингер и се чудеше как да насочи разговора към това, което го интересува. Той уж случайно видя съседа в двора и започна да го разпитва за списанието му. Така Хелмут го покани на кафе. Преди да заговорят Пен видя, че Шугър излиза и реши да си отиде докато още не се е върнала.

— Моят зет беше голям почитател на вашето списание — каза той сериозно.

Редакторът го погледна с интерес, а на лицето му се настани доволна усмивка.

— Не знаех това, но ме радва. Знаете ли, ние станахме много добри приятели.

— Той беше много умен човек — каза Пен тъжно. — Не че сестра ми му отстъпваше — додаде като посегна към бялата порцеланова чаша на масата.

Хелмут го погледна със съчувствие.

— Бяха чудесни хора — съгласи се той.

— Но понякога — каза журналистът и отпи от кафето си — се чудя дали са били щастливи.

Изненадата на Хелмут беше неподправена.

— На мен ми изглеждаха много щастливи.

Пен кимна.

— Просто се ожениха много млади и бяха заедно, доста дълго време и... да ви кажа открихме някои изненадващи неща, когато разчиствахме спалнята им. Ключ от стая в хотел „Сен Тропе“, например.

Пен не пропусна да забележи как очите на Хелмут се разшириха в още по-голямо изумление. Реши да продължи.

— Знаете ли, Лейни случайно срещнала жена ви там преди един-два дни. Какво толкова има в това място? — гласът на Пен беше учтив, но острият му поглед не изпускаше и най-малката промяна по лицето на събеседника му.

— Не разбирам за какво говорите — отговори Хелмут рязко, след това погледна часовника си и скочи от стола. — Моля да ме извините, но след няколко часа трябва да предам една статия.

Той тръгна към задната врата с явната цел да приключи срещата, отвори я и застана до нея.

Пен се изправи и пристъпи до него. Двамата си стиснаха ръцете и Хелмут затвори вратата зад гърба му.

Е — каза си Пен, докато прекосяваше двора — *едно нещо беше категорично потвърдено. Хелмут Таплингер, знае за заниманията на жена си в хотел „Сен Тропе“.* Но дали и той беше замесен в убийството. Това не беше толкова сигурно. Едно обаче трябваше да си признае — приятно му беше, когато видя колко се притесни домакина му. Не беше съвсем наясно какво е постигнал, когато раздруса гнезденцето на съседите, но от това все нещо щеше да излезе.

— Искам да ти кажа, че той знае всичко.

Хелмут беше изпаднал в истерия, докато чакаше Шугър да се върне от магазина. Гласът му ставаше все по-писклив, докато й говореше. Объркването му нарастваше още повече, защото Шугър не показваше да е притеснена.

— Скъпи — прекъсна го тя усмихнато, а изражението ѝ беше спокойно и сдържано. — Не знам какво знае той, но това няма значение.

— Повярвай ми, Пен знае за „Сен Тропе“, това поне е ясно — Хелмут я погледна умоляващо. — Какво друго знае той? Какво не си ми казала?

Шугър взе една кутия сирене и отиде до хладилника.

— Какво може да е толкова ужасно, че да не ти го кажа? — беше извърнала лицето си, но всъщност напрегнато чакаше отговора му.

— Не знам — гласът на мъжа ѝ беше почти изплашен.

Дали можеше да си представи каква е истината? Тя се поколеба за миг, защото долови несигурност в гласа му. Но щом се обърна, го погледна така, че той започна да се оправдава.

Приблужи до него и му зашепна на ухото с яростен глас:

— Каквото и да си помислиш, то само ще ти причини болка. Не съм направила нищо, абсолютно нищо, от което да се срамувам — тя го стрелна с възмущение. — Никога не съм крила от теб заниманията си, нито пък съм те злепоставяла с тях — тя се отдръпна, взе един голям шоколад от една пазарска чанта и го отвори. Настървено налапа едно голямо парче и го сдъвка добре, вперила очи в съпруга си.

Хелмут стоеше на мястото си, а лицето му бе едновременно изплашено и сломено.

— Знаем, Шугър. Извинявай, не исках да те обвинявам. Просто...

— Изоставаш с работата си и се притесняваш — довърши тя изречението вместо него.

Хелмут я погледна сякаш искаше да каже още нещо, но накрая излезе от кухнята. Шугър чуваше стъпките му докато се изкачваше по стълбите с очевидното намерение да се скрие в кабинета си.

Когато чу, че вратата се затваря, тя се отпусна на един стол. Наистина ли беше толкова уверена, колкото изглеждаше? Разбира се, Пен знаеше за бизнеса ѝ. Лейни изглежда се беше досетила и разпространила новината.

Тя отново отхапа от шоколада. Това означаваше, че я подозират и в убийство. *Майната ти Лейни Улф. Дойде тук само, за да създаваш неприятности* — процеди в себе си. Докато дъвчеше бавно се сещаше за хората, които ѝ бяха създавали неприятности в миналото. Пред погледа ѝ се проточи дълга върволица от лица. Представи си как една

голяма вълна ги помита, а виковете им за помощ разсичат въздуха, докато морето ги поглъща. Усмихна се, смачка опаковката на шоколада и я хвърли в кофата за боклук.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Сноп слънчеви лъчи блестеше в прозореца на спалнята, когато Хелмут се обърна и погледна часовника си. Девет без петнадесет, помисли си той с тревога. Скочи от леглото и с изненада забеляза, че тази половина, в която спеше Шугър бе непокътната.

Къде е ли била цяла нощ? — питаше се той с известна доза раздражение. — *Защо не ме е събудила навреме?* Отиде до вратата и извика, но не получи отговор.

— По дяволите — изруга високо и се запъти към банята.

Длед десет минути, измит и обръснат, Хелмут влезе в кухнята. Бялата му коса беше още влажна и грижливо пригладена. С недоволство отбеляза, че кухненската маса не е подредена.

— Шугър — извика той още веднъж и едва тогава мерна светлосиния плик, оставен на печката, на който с нейния почерк бе написано името му.

Вчерашните страхове мигом нахлуха в душата му и той побърза да отвори писмото.

„Хелмут,

Съжалявам, че трябва да ти го кажа. Ти се оказа безкрайно прав, абсолютно прав за всичко, което не изрече, защото си твърде порядъчен. Това, което направих с Фаръл и Джон Коул е прекалено ужасно, за да живея с него. Да, аз ги убих и сега им дължа — както и на теб, любов моя — един живот. Моля те, прости ми.

Нека това писмо бъде нашата тайна. Точно както любовта ни. С тази мисъл отивам към смъртта си спокойна и щастлива.

Вечно твоя Ш.“

Хелмут усети как риданията разтърсват тялото му.

— Любовта ни — чуваше собствения си глас да повтаря, а мъката му се изля в сълзи.

— Съжалявам, г-н Таплингер — каза отново niskият полицай със синьото яке.

— Кога е паднала колата във водата? — попита Хелмут безпомощно, отпуснал се на стола в дневната. — Колко време ви трябваше да я извадите?

Двамата полицаи бяха дошли в десет сутринта, след тревожното позвъняване на Хелмут в полицията, и дойдоха пак в три следобед, за да го заведат до езерото, където бе открита колата на Шугър. Хелмут потвърди, че джипът е бил на негова и на жена му собственост. В началото си отдъхна, като разбра, че няма да идентифицира тялото на Шугър.

Полицаите го придружиха до вкъщи и едва сега, когато захождащото слънце слагаше своя тъмен отпечатък върху печалното събитие на деня, Хелмут разбра, че не може да остане сам.

Задаваше им въпрос след въпрос, само и само да задържи двамата мъже. Защо все още тялото не е изплувало? Къде ще изплува след дванадесет часа? А след ден? А след седмица?

По-високият полицай, четиридесетгодишен чернокож, поклати глава, отиде до шкафа с напитките в ъгъла и сипа уиски в една чаша.

— Ето, опитайте това — каза той любезно и подаде чашата на Хелмут.

Той прие с благодарност и я изпи на един дъх. Усети леко замайване и тъпа пулсираща болка в главата.

— Съжалявам за съпругата ви — каза белият полицай още веднаж, — но двамата със Сет трябва да се върнем в участъка, за да напишем доклада.

Двамата полицаи се спогледаха и тръгнаха към вратата. Хелмут разбра, че вече няма как да ги задържи и още повече се отпусна на стола.

Помисли си за всичките неща, които трябва да свърши, хората, на които трябва да се обади, юридическите въпроси, които трябваше да се уредят, но нямаше сили да стане. Едва след половин час се

надигна от стола, качи се по стълбите на горния етаж и застана пред кабинета на Шугър.

Книжката бяха прегледно подредени, както обикновено, бележниците и папките — строени по големина. Приблужи се до въртящия се стол, тапициран с кафява кожа, обезформен от огромната тежест на тялото ѝ.

Тялото ѝ, помисли си той, и го заболя. Къде ли бе тялото на любимата му Шугър? Скоро ли ще го изхвърли водата или вечно ще бъде разяждан от съмнения? Не можеше да понесе мисълта, че нейното съществуване се носи по безкрая на студени води, загубено за него и за небесата.

Стомахът му болезнено се сви. Как е могла да го направи? Той щеше да ѝ прости всичко. Винаги е бил нейна опора. Тя би трябвало да го знае.

Болката, силна и парлива, не отминаваше. Сигурно има нещо, което може да направи, помисли си унило, да свърши нещо, което да притъпи мъката му. Забеляза, че вратата към малкия гардероб е открената. По навик стана и я затвори.

Жена ти е мъртва, а ти се тревожиш за една отворена врата!, укори се сам и тръшна вратата с такава ярост, че тя отново се отвори. Когато посегна да я затвори добре, погледът му попадна на дъното на гардероба. Беше празен и чист.

Винаги ли е бил така? — запита се той. Затвори вратата озадачен и отиде до бюрото, но този път седна на стола. Няколко минути съзерцаваше стената над бюрото. Дали е имало нещо в гардероба, чудеше се, като с цялото си сърце искаше да е проявявал повече интерес към нейните неща.

Изведнъж стомахът му се сви от страх. Идваше доста рядко в тази стая, но можеше да се закълне, че гардеробът е бил винаги пълен. Защо го разчистила точно преди да се самоубие? Просто нямаше никаква логика.

Хелмут се изправи и поклати глава. Ставаше смешен.

Какво значение имаше кога го е направила през изминалите няколко месеца? Шугър беше мъртва. Само това имаше значение.

Обаче не можеше да се отърве от мислите си дори когато си легна. Дали е била облечена с някаква дреха от този гардероб, когато се е хвърлила с колата във водата?

Може би никога нямаше да разбере. Тялото ѝ можеше никога да не бъде открито. Самите полицаи бяха в недоумение.

Няма труп.

Нещо го стисна в гърлото. Ами ако наистина няма труп? Ако във водата е само колата? Ами ако на Шугър ѝ е писнало от него? Може би е избягала някъде и е започнала нов живот.

Тя никога не би постъпила така с мен, каза си той, запали лампата и седна в леглото. Оправи възглавниците и се опита да се настани по-удобно. Взе биографията на Линкълн, която бе оставил на нощното шкафче. Безуспешно се опита да се зачете в главата, където се описват отношенията на младия Абрахам с мащехата му. Нямаше никакъв смисъл. Редовете се сливаха в неясна каша. Накрая сложи книгата върху корема си и се загледа в тъмнината.

— Тя ме обичаше — прошепна той в тишината на празната къща, сякаш да увери себе си.

Лейни погледна към къщата на Таплингер и се запита дали Хелмут е заспал. Цял ден се колебаеше дали да му се обади, но така и не успя да набере номера му. Научи за самоубийството по телефона, когато ѝ се обадиха, за да я уведомят за съдържанието на предсмъртното писмо на Шугър. Но едва когато видя следобедния брой на вестника, изпадна в истински шок. „САМОУБИЙСТВО НА ЖЕНА В МЕДОУВЮ“.

Заглавието се натрапваше с плътните, си черни букви, а до него имаше снимка на Шугър.

Целият следобед Лейни и Пен обсъждаха какво да кажат на децата. Ако зависеше от тях, Тим и Райли никога нямаше да узнаят за участието на Фаръл в бизнеса в „Сен Тропе“. Обаче не можеха да скрият новината, че Шугър е убила родителите им. Когато децата се върнаха от училище, Пен и Лейни представиха адаптираната версия на събитията възможно най-внимателно. Тим и Райли се умълчаха и така прекараха целия следобед. И двамата ядоха малко на вечеря и с радост си легнаха по-рано.

Пен отиде в Манхатън. Беше прекарал твърде много време в проучване на Шугър, а бе затънал до гуша в работа. Лейни трябваше да свърши хиляди дреболии из къщата и денят беше идеалната

възможност за това. Можеше дори да се наслади на гореща вана или пък да прочете списанията, които стояха до леглото ѝ.

Но в ума ѝ се въртеше и я измъчваше една мисъл. Щеше да я спести на децата, за да не ги изплаши. Но не биваше да се заблуждава. Не вярваше на полицията. Шугър Таплингер не беше жена, която се срамува от действията си. Тя беше хладнокръвна убийца, неспособна да се жертва.

Лейни по-скоро вярваше, че Шугър е изчезнала и нищо не можеше да я убеди, че е сложила край на живота си.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Шугър седеше зад кормилото на белия олдсмобил, който бе наела. Рамената ѝ бяха сковани от напрежение, болка се плъзгаше надолу по гърба ѝ и я караше да си мечтае за аспирина, който бе забравила да вземе със себе си. Огледа пустия и занемарен парк. Около храстите се виждаха кутии от кола и найлонови пликове с развалени остатъци от семейни пикници.

Бе дошла тук вчера сутринта и смяташе да остане, докато реши какво да предприеме. Ядосваше се, че не бе успяла да си вземе най-необходимите неща. Беше крайно неудобно да спи в колата без одеяло, да не говорим, че не носеше и резервен чифт дрехи.

Въпрос на предвидливост, а не на късмет, помисли си тя със задоволство, че спестяванията ѝ бяха на името на Беатрис Самуелс. Не знаеше какво я очаква, но в случай на нужда тя бе готова. С гордост си го призна, въпреки че успя да вземе само двете торби с пари, спестявани през годините.

Какво повече ми трябва, каза си тя. Отвори вратата и излезе да се пораздвижи.

Вдигна ръце над главата си, след това ги разпери встрани. Не беше с подходящи дрехи за гимнастика и развеселено погледна червения си копринен сукман. Започна да тича в кръг, повдигаше и спускаше рамене, издаваше ги напред и ги опъваше назад, за да раздвижи схванатото си тяло, но ефектът бе нулев.

Седна отново пред кормилото и нервно забарабани с нокти по него. Знаеше, че трябва да избяга далеч от Медоувю, но не искаше така бързо да се примири. Не съжаляваше, че написа бележката на Хелмут, нито че бутна колата във водата. Как да остави проклетата Лейни Улф и ония малки глезльовци да живеят най-прекрасния живот в Америка? Не можеше да спи добре в колата, но това бе досадна дреболия, дано планът, който обмисля цяла нощ, да ѝ помогне да напусне Медоувю удовлетворена.

Боже, защo през целия й живот се появяваха разни нищожества, които не й даваха мира. Ако Лейни бе достатъчно умна, нямаше да се бърка. Сега трябваше да я накаже. Но не само Лейни. Ще се оправи и с децата. Не хранеше злоба към Тим и Райли, та нали тя ги спаси онзи път. *Не, край на съжаленията*, реши тя, като се опита да пропъди неприятните мисли.

Лейни обаче заслужаваше сурово наказание. Шугър се изсмя, когато си спомни оръжието, което Лейни сама й бе дала. Джулиън Крол. Толкова лесно бе да разбере кой е той и да открие името на съпругата му.

О, Лейни, помисли си тя радостно, *няма да ти се размине.*

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лейни влезе в кухнята, грабна една книжна кърпа, за да си избърше челото след обичайния пробег от три мили. Припомни си всички ангажименти за днес.

Вчера посветиха целия ден на ужасната новина за самоубийството на Шугър Таплингер. Дълбоко в себе си Лейни не вярваше, че тя го е направила, но най-накрая, в светлината на утрото и след дълъг разговор с Пен, стигна до заключението, че дори и да е жива, ще иска да напусне страната. Всъщност, тя завинаги си бе отишла от техния живот.

Телефонът прекъсна мислите ѝ.

— Аз ще го вдигна — каза тя на г-жа Майлс.

— Ало?

От другата страна се чу плътен мъжки глас.

— Ало, мога ли да говоря с Лейни Улф?

— На телефона. Кой се обажда?

— Госпожице Улф, обажда се Оскар Шоу. Не се познаваме, но сме съседни. Аз живея отсреща на Пайн Лейн.

— Така ли? — учуди се тя.

— Извинявайте за безпокойството, но едва сега открих телефона ви и не исках да отлагам. Причината поради, която ви се обаждам, е, че следя вашите карикатури в „Леджър“. Мисля, че са блестящи.

— Ами, благодаря ви. Много мило от ваша страна — Лейни беше поласкана и малко изненадана, че някакъв човек от Медоувю си прави труда да ѝ се обади лично и да я поздрави.

— Бих искал да видя и други, ако е възможно. Всъщност колкото по-скоро, толкова по-добре.

Тонът ѝ стана по-предпазлив.

— Ами вестникът ще продължава да ги публикува.

— Не, ние искаме по-мащабно сътрудничество — отвърна мъжът. Имаше кратко мълчание. — Извинете. Говоря неясно. Аз съм изпълнителния директор на художествения модел на Дорсет

Ентърпрайзис. Тук има хора, които искат да се запознаят с вас. Знаете ли, занесох няколко карикатури на едно събрание и откликът беше страхотен.

Дорсет? Изумена, Лейни не знаеше какво да каже. Най-големият съперник на „Карпатия“ следеше малката ѝ серия „Ей, ти“ в местния вестник. *Да ме вземат мътните!*

Когато разбра, че тя няма да каже нищо, той продължи:

— Дорсет се занимава с разпространение и авторски права и смятаме, че вашите карикатури са най-подходящия вариант. Искаме да ги разработим и да ги продаваме за разпространение под различна форма. Имат голям потенциал.

— Наистина ли? — Лейни се опита да придаде нехайни нотки в тона си, но уви, безуспешно.

— Значи мислите, че можем да се видим и да обсъдим предложението.

— Разбира се — с готовност се съгласи тя.

— Добре. Ще кажа на секретарката си да ни определи среща за понеделник.

— Чудесна идея, г-н Шоу.

— С нетърпение очаквам да се видим.

Лейни затвори телефона, вперила поглед в него, без да помръдне. По лицето ѝ се разля лъчезарна усмивка.

— Обади се някоя си Мария Крол — осведоми я г-жа Майлс.

Радостта на Лейни бе помрачена и имаше чувството, че остана без дъх.

— Настоява да се срещнете в три и половина при стария ресторант, близо до парка — г-жа Майлс поклати глава. — Казах ѝ, че тогава ще взимате децата от онова тържество, но тя беше непреклонна. Каза, че вие ще се „оправите“.

— И несъмнено ще се справиш — каза Пен весело, когато дойде в кухнята и целуна Лейни по носа. — С кого трябва да се срещнеш?

Лейни си замълча, погледна часовника си и се обърна към прислужницата.

— Какъв е този стар ресторант? — попита тя, искаше ѝ се Пен да не е в стаята.

— Близо е до разсадника, нали се сещате, нагоре по Белмънт Хил.

Пен погледна Лейни с любопитство.

— Какво ще правиш в разсадника?

Лейни хвърли многозначителен поглед към г-жа Майлс. Предпочиташе да отговаря, но пък мълчанието ѝ щеше да се изтълкува погрешно.

— Обадила се Мария Крол — каза тя с възможно най-равен глас. — Настоява да се срещнем след час и нещо — побърза да продължи, защото искаше да смени темата. — Не можеш да си представиш какво предложение получих току-що. Един от Дорсет ми се обади за карикатурите...

Пен бързо се досети коя е Мария Крол и избухна:

— Жената на Джулиън? Няма за какво да се срещаш с Мария Крол.

Г-жа Майлс гледеше недоумяващо ту Лейни, ту Пен.

— Аз съм горе, ако ви потрябвам — каза тя тактично и тръгна към стълбите.

— Нямам избор — обърна се Лейни към Пен. — Аз самата не искам да отида.

— Извини ме — каза рязко Пен, — но човешките същества винаги имат избор.

Лейни изненадано го погледна.

— Ти не разбираш...

— Напротив — той се приближи до Лейни и я прегърна. — Скъпа — гласът му беше помирителен, — Джулиън е твоето минало. Сега пред теб стои бъдещето. Няма смисъл да се обръщаш назад.

Лейни се отскубна от прегръдките му.

— Не става дума за връщане назад. Просто, дължа нещо на тази жена.

Пен примирено сви рамене.

— Дължиш ѝ това, че не се виждаш вече с мъжа ѝ. Доколкото знам, от няколко месеца — той се намръщи, — но може би греша?

— О, Пен, не ставай смешен — каза Лейни раздражено. — Знаеш много добре, че даже не съм говорила с Джулиън.

Пен сви презрително устни.

— Нелепо е да се срещаш с жената на бившия си любовник. Ако не обичаш вече Джулиън, няма да се чувстваш толкова задължена да се видиш с неговата благоверна.

— Държах се лошо и трябва да изкупя вината си — Лейни се приближи до него и взе ръката му в шепите, си. — Слушай, не знам защо изведнъж жената на Джулиън решава да ми се обади, но не мога да я оставя да чака пред някакъв ресторант. Вече достатъчно съм я наранила.

Пен издърпа ръката си.

— Добре. Аз ще взема Тим и Райли — в погледа му проблеснаха гневни искри. — Търсиш си белята, както винаги.

Лейни напусна демонстративно стаята.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Щом видя порутения, опасан с дървени греди ресторант, Лейни реши, че трябва да бъде особено предпазлива. Опита се да се успокои, наслаждавайки се на гледката. „SEMINOLE AVORETUM“.

Големият надпис беше на няколко метра зад ресторанта, но гледката, която се разкриваше от пътя, беше изключителна. Когато излезе от колата, зърна табелите за два туристически маршрута „ГОРСКА ПРОСЕКА“, „ПАНОРАМНО ИЗКАЧВАНЕ“.

Жалко, че не съм дошла на излет, помисли си тя, когато се приближи до вратата и хвана дръжката. Огледа се още веднъж, сякаш искаше да запечата в съзнанието си красивото пробуждане на природата. Ранните пролетни храсталаци бяха в стотици оттенъци на зеленото. Раззеленилите се горски хълмове и едва доловимото жужене на насекоми внушаваха спокойствие и съвършена хармония. *Хайде, дръж се,* окуражи се тя, преди да натисне дръжката и да влезе в ресторанта. По всички стени имаше стенописи на дървета и цвета, вероятно направени преди тридесет-четиридесет години, ако се съдеше по пукнатините и олющената боя. Пред дългия бар се мъдреха обичайните високи столчета, а деветте дървени сепарета бяха украсени с червени найлонови седалки.

Лейни плъзна поглед наоколо с тайната надежда, че Мария Крол е размислила и се е върнала в Уестчестър. Ресторантът бе почти празен — възрастна двойка се бе настанила в едно сепаре в дъното, а един млад мъж, облечен с къси панталони и избеляла зелена тениска, седеше на бара и ядеше огромна пържена филия. Овехтялата му раница стоеше в краката му.

Със свито сърце Лейни мерна една хубава тъмнокоса жена, която седеше в сепарето вляво.

— Мария — прошепна Лейни, като се надяваше да не привлече вниманието на другите посетители.

Жената я погледна с празен поглед.

Лейни повтори името ѝ, този път по-високо.

— Вие ли сте Лейни? — извика едра и висока келнерка с кок, закрепен с молива.

Лейни кимна.

— Вашата приятелка е навън, до пътеката зад ресторанта. Каза, че ще я намерите.

Лейни погледна извинително към жената, която бе сбъркала с Мария Крол, и излезе от ресторанта. Докато вървеше към пътеката, я обзе чувство на вина и страх от срещата със съпругата на Джулиън. Ядоса се на Пен, че не обмисли спокойно нещата. Защо ли Мария Крол искаше да я види, питаше се тя, когато се облегна на един висок дъб, без да сваля очи от пътеката. Просто нямаше логика. След като Лейни сложи край на връзката, двамата с Джулиън нямаха нищо общо. Спомни си безкрайните мъчителни разговори на тази тема, когато Джулиън все я уверяваше, че жена му дори не подозира за извънбрачните му връзки. И Лейни тогава му повярва. Ако Мария бе разбрала истината, след като всичко вече е свършило, бе твърде нелепо да търси Лейни.

И защо тук? Защо сега?

Внезапно я стрелна ужасяваща мисъл. Ами ако не я чакаше Мария Крол, а някой друг?

Шугър Таплингер се бе притаила и търпеливо чакаше Лейни. В ръката си държеше пушката на Хелмут, която взе от багажника на джипа му. Две кутии с патрони, едната вече отворена, лежах в краката ѝ.

Всичко стана толкова лесно. Неочаквано лесно. Отиде в основното училище на Медоувю, преди да свършат учебните часове. Благодарение на информацията, която ѝ бе дала г-жа Майлс, тя без проблем успя да вземе децата. Едно възпитано, десетгодишно момиченце занесе бележката, написана от Шугър. Беше сигурна, че директорът веднага ще съобщи на Тим и Райли, че баба им ги чака пред училището.

Шугър се разсмя, когато си спомни изненадата им. Набута ги и двамата в колата, с пребледнели от страх лица, още преди да са разбрали какво става. Не, децата не ѝ бяха проблем, нито пък Лейни.

Шугър напрегна слух, стори ѝ се, че чува шум откъм ресторанта. Стоя неподвижно няколко секунди, но разбра, че шумолят листата на дърветата. Сетне внезапно изпука настъпена съчка. Този, които се

промъкваше, беше някъде зад нея, сред дърветата, доста високо над мястото, където се бе скрила.

Ах, ти дебнеща кучко, помисли си Шугър, сложи ръка на челото си и погледна нагоре. *Можеш да дебнеш, но не си хитра*, каза си тя. Усмихна се мрачно, обърна се и погледна към малката просека на няколко метра по-надолу. Тим и Райли Коул, със завързани ръце и крака и запушени уста, седяха неподвижни. Заради глупостта на Лейни тези, които най-много обичаше, стояха между нея и Шугър.

Лейни тихо изруга, когато счупи една клонка. Застина на място, затаила дъх. Страхуваше се да мръдне. Предпазливо огледа мястото под себе си и се взря между дърветата.

Изведнъж проблесна нещо червено. *Да*, каза си тя. *Ето я Шугър Таплингер, като пламък сред дърветата.*

Лейни обмисляше следващия си ход. Трябва да се промъкне обратно до ресторанта и да се обади на полицията. А може би Шугър ще я спре, преди да стигне до там.

— Всичко свърши, Лейни! — високият глас на Шугър я стресна, разцепил като с нож тишината на гората.

Лейни се вледени, но не отговори. Сърцето ѝ щеше да изскочи.

— Гледай надолу, право надолу — Шугър се изкикоти от кичестото си прикритие.

Лейни впери поглед в просеката, присвила очи от силното слънце. Най-после съзря Тим и Райли, застанали неподвижно, точно под хълма. Ахна от изненада, а сърцето ѝ се сви от страх. Дори от това разстояние усещаше ужаса, сковал децата.

— Ще ги застрелям — извика Шугър победоносно. Изправи се и вдигна високо пушката, за да я види и Лейни.

Несъзнателно и яростно Лейни започна да се оглежда за някакво оръжие. Взе един камък и хукна надолу по хълма. Не си даваше сметка, че в момента е много удобна мишена за Шугър, мислеше единствено за децата.

Шугър се извърна, вдигна пушката и се прицели надолу.

— Не! — извика безпомощно Лейни, щом чу изстрела.

Втурна се напред и хвърли камъка към Шугър. Тя залитна, когато той я удари по рамото. Лейни се хвърли върху нея и започна да я удря с юмруци, след това обви с ръка врата на Шугър. Двете паднаха на

земята. Лейни чу хлипанията на Тим, но не искаше да отслаби хватката си. Удари няколко пъти Шугър по ръката, за да ѝ отнеме пушката.

Не беше виждала подобна ярост, като изписаната по лицето на Шугър, която ѝ даваше сили да се съпротивлява с такова озлобление. С гневен отчаян вик Лейни удари лакътя на Шугър в земята. Шугър извика от болка и най-накрая пушката падна от ръката ѝ.

Лейни скочи на крака, грабна пушката и се прицели в Шугър.

Дълго време двете се гледаха, после Шугър се надигна едва-едва. Сукманът ѝ бе разкъсан и изцапан с пръст, като си поемаше въздух огромното ѝ тяло се издигаше нагоре-надолу като мях. Очевидно бе твърде изненадана от обрата на събитията, защото премигна три пъти, сякаш не вярваше, че това може да ѝ се случи.

Лейни дишаше тежко и едва потискаше желанието си да застреля тази отвратителна жена. Искаше ѝ се да захвърли пушката и да иде при Тим, но знаеше, че трябва да се подчини на здравия разум. Ще заведе Шугър в ресторанта и ще помоли момчето за помощ.

— Хайде да вървим...

Думите на Лейни бяха придружени от силен гръм, дошъл някъде отдолу.

Докато се усети, Лейни видя как Шугър се строполи на земята. Не можеше да помръдне, стоеше безпомощна и гледаше как струйките кръв се стичат по копринената тъкан на сукмана. Долови шума от стъпки нагоре по хълма.

Гледаше с широко отворени очи и чакаше, толкова потресена, че дори не се питаше кой е стрелял.

Хелмут Таплингер се появи иззад дърветата, внимателно остави пушката си и се свлече на колене до жена си. Наведе се, прегърна я, обхвана с две ръце главата ѝ, и започна да повтаря като в унес:

— Защо постъпи така с мен?

Кръвта изтичаше от тялото на Шугър.

ЕПИЛОГ

— Шах!

Лейни стоеше на прага на стаята и се разсмя, когато Райли победоносно премести от дъската царицата на Тим. Тя бе седнала на края на леглото, за да може Тим да играе. Раменета му бяха превързани с дебели бинтове, а под главата му имаше три възглавници, за да му е по-удобно.

Пен я прегърна и тя се сгуши в него. Той беше неотлъчно до Лейни, откакто преди два дни се наложи да иде в болницата. Звънецът прекъсна мълчаливото им уединение.

— Въръжи се с търпение — каза Пен весело. — Това сигурно са баба и дядо.

Целуна Лейни по главата и се отдръпна.

— След последните събития, Дорис и Хю не представляват заплаха за мен — пошегува се тя и се усмихна.

Двамата слязоха да отворят. Лейни остана на първото стъпало, а Пен се запъти към вратата.

— Майко — поздрави той мрачно.

Дорис Бекли профуча покрай него и се втурна към стълбите, но щом съзря Лейни, замръзна на място. После кимна едва-едва с глава и се качи горе. Хю я последва, като нареждаше окуражителни думи на внука си, много преди да е стигнал до стаята му.

След малко и двамата слязоха отново долу.

— Едва ни говори — каза кисело Дорис.

— По средата на играта са — успокои я Лейни и се усмихна. — За тях шахът е сериозно занимание.

— А има и други важни въпроси, които трябва да обсъдим — каза Пен тържествено и въведе родителите си в дневната. Посочи им да са настанят на дивана, след това се върна при Лейни и я прегърна през кръста.

Дорис ги погледна с любопитство.

— Трябва ли да значи нещо тази демонстрация?

Пен се направи, че не я чува.

— Докъде е стигнал вашият адвокат с иска за настояничеството. Хю погледна сина си с презрение.

— Както виждам, ние сме длъжни да отговаряме на твоите въпроси, но ти не смяташ за нужно да отвърнеш със същото.

Пен се опита да скрие нарастващото си раздразнение.

— Като стана дума за демонстрация — да, значи нещо и ще бъде повече от щастлив да ви обясня, когато приключим разговора.

Хю удари с длан по облегалката на дивана. На лицето му се изписа отвращение.

— Виждам, че и двамата се мислите за много „зрели“ и „възпитани“, но страните по дадено дело обикновено не си общуват.

Пен хвана за ръка Лейни и я поведе към родителите си. Не сваляше изпитателен поглед от баща си.

— Мисля, че няма да има дело.

Светлосините очи на Дорис гневно проблеснаха и тя процеди през зъби:

— Не само, че ще има дело, то вече е задвижено. Очаквайте да получите документите през следващата седмица. Вчера се видяхме с Харолд Иткин и той е напълно готов да започне.

— Радвам се, че състоянието на внука ви не е попречило на ежедневните ви занимания — отговори Пен сухо.

С известно задоволство видя как майка му извърна смутено очи.

Но баща му не се предаваше.

— Ако Тим е зле, това е още една причина да изясним въпроса — заяде се той.

Пен запази спокоен тон.

— А даде ли ви г-н Иткин някаква прогноза колко дълго ще трае това дело? — поколеба се за миг и сетне продължи: — Ами какво ще стане, ако ние с Лейни обжалваме? В случай, че спечелите, разбира се.

Хю си замълча. Пен виждаше, че баща му преценява положението и обмисля дългия и скъп процес, който му предстои. Но неукротимата войнственост, блеснала в очите му, показваше, че няма да отстъпи лесно.

— А каза ли ви какви са шансовете да спечелите, ако Лейни се омъжи за чичото на децата? — продължи безмилостно Пен. — А чичото се оказва и изпълнител на завещанието на родителите.

Хю погледна жена си с недоумение, сякаш търсеше подкрепа.

— Не ме питай — възкликна тя, не по-малко потресена.

— Дядо, бабо, свършихме. Елате горе — чу се гласът на Тим.

Дорис се изправи, очевидно радостна да се подчини на желанието на момчето и да сложи край на разговора.

— Ще говорим за това по-късно — намеси се Хю и стана.

— Напротив, сега му е времето — отвърна Пен и се изпречи пред тях.

Стисна ръката на Лейни и продължи:

— Не знам дали ще ви допадне това, което ще чуете, но няма да ви го спестя. Лейни е моя съпруга.

Дорис ахна от изумление, а лицето на Хю почервения от едва сподавен гняв.

— Добре сте я свършили — промърмори той. — Да съсипете живота си само, за да предотвратите едно дело.

— Вие не разбирате — намеси се Лейни. Гласът ѝ трепереше от възмущение. — Не се оженихме, за да предотвратим делото за настояничество. Последните събития ни промениха, накараха ни да преосмислим живота си и измамната свобода. Разбрахме, че единствения правилан избор, е изборът на сърцето. Оженихме се, защото се обичаме.

— И ще отгледаме Тим и Райли по своя воля, а не защото се налага — добави Пен. — Не искаме да ви лишим от общуване с децата. Те имат нужда от дядо и баба, които да ги обичат.

Дорис сведе поглед към скута си. Нервно свиваше и отпускате пръстите на ръцете си, устните ѝ бяха присвити в тънка упорита линия.

— Ти все ни изненадваш, Пен — продума тя. — Веднъж не си направил това, което очакваме от теб.

Хю се изправи.

— Ще ни е нужно малко време да обмислим новината — после се обърна към жена си: — Хайде, да се качваме горе.

Лени и Пен се отдръпнаха, за да им направят място.

— През следващите няколко години ни чакат много Коледни и Великденски празници, да не говорим за абитуриентските балове и сватбите — извика Пен след родителите си, докато ги наблюдаваше как се качват по стълбата.

Хю се спря и погледна сина си. След това кимна едва-едва и пое нагоре стълбите.

— Мисля, че всичко свърши — въздъхна Пен и притисна Лейни в прегръдките си. — Или поне, това е началото на края. Мисля, че ще свикнат, ако им дадем малко време.

Гласът на Райли се чу отгоре.

— Лейни, донеси електронната игра.

Нареждането ѝ накара Лейни да се усмихне. Боже, как обичаше тези деца! *Благодаря ти, Фаръл, помисли си тя, благодаря ти, че ми ги даде, че ми ги повери. Няма да те подведа. Спи спокойно.*

— Би ли изчакал за малко, докато изпълня заповедите на нейно височество? — обърна се тя към Пен.

Той замълча, наслаждавайки се на лъчезарното ѝ усмивка. Но когато заговори, гласът му бе топъл като страстна милувка:

— Чаках те до сега. И винаги ще те чакам.

— А аз ще те следя дали го правиш — засмя се тя и огледа стаята. — Намерих я — извика, щом зърна електронната игра, и задърпа Пен за ръкава. — Хайде да раздвижим малко купона.

Издание:

Синтия Виктор. Интимни предателства
ИК „Ера“, София, 1996

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.